

ТАМИ ХОУГ ДИВ И ОПАСЕН

Част 2 от „Дусе“

Превод от английски: Надежда Петрова, 1994

chitanka.info

ГЛАВА ПЪРВА

— Та какво казвате, скъпа?

Серена Шеридан пое дъх и повтори:

— Трябва ми водач. За блатото.

Старият Лорънс Готие се разсмя, като че тя бе казала някаква чудесна смешка. Гласът му изпълни магазинчето и заглуши фолклорните песни на кейджуни^[1], които се лееха от радиото, поставено на претъпканата лавица зад гърба му, та дори и шумното предаване по професионална борба по черно-белия телевизор на тезгяха пред Готие. Лорънс седеше на трикрако столче, кръстосал дългите си мършави крака един върху друг. С насадената си сякаш дълбоко между хилавите му рамене глава той приличаше на водна птица, която си почива. От тясното му лице се хвърляше в очи само острият нос и очите — бездънно черни, подобни на мъниста. Кожата му беше изпечена и набръчкана, като че ли щавена преди векове.

Смехът му се накъса от пристъп на кашлица. Той посегна към тютюна си и поклати глава:

— И какво мислите да правите, скъпа моя? Да не искате да ходите за раци?

Той отново се разсмя, докато облизваше парченцето хартия, за да си свие цигара. И не престана да клати глава.

Серена приглади с ръце безупречния си ленен костюм с нежен цвят на стрида. Не би могло да се каже, че това бе най-подходящото облекло за едно такова мизерно магазинче, и още повече, за такава странна молба като нейната.

— Не, не отивам за раци.

Тя се огледа — надяваше се да зърне някой, който да ѝ помогне. Наближаваше обяд, и изглежда, Лорънс бе сам в мръсното тъмно магазинче за спортни принадлежности, въпреки че откъм дъното се разнасяше чукане. Там се намираще една още по-мръсна работилница, Серена беше влизала там по-рано с дядо си. Мъжете се въртяха край лодките си, човъркаха нещо по тях, пиеха бира, разправяха си разни

рибарски небивалици и си подаваха тайничко от ръка на ръка порнографски списания. Каквато си беше своенравна още тогава, тя не се примири с това, че дядо ѝ не поиска да я пусне да влезе вътре с него, та се наложи да се скрие под покривалото на тръстикова му лодка. Тогава за съвсем кратко време речникът ѝ се обогати с няколко страхотни думички, които прислужницата им сетне не може и със сапун да измие от устата ѝ.

— Търся дядо си, мистър Готие. Сигурно е в рибарската си хижа. Нужен ми е някой, който да ме заведе до там.

Лорънс я изгледа с присвити очи. Най-сетне насочи към нея възлестия си показалец:

— Брей, ами вие сте момичето на Шеридан, дето замина да учи за доктор, така ли?

— Да, аз съм.

— Аха, аха. Гледай ти! — Той се закиска, като че ли добрата му памет го гъделичкаше. — И търсите Големия Джиф?

— Да, но ми трябва някой, който да ме заведе. Нужен ми е водач.

Лорънс Готие поклати глава и отново се разсмя, като че имаше пред себе си едно миличко, но съвсем неразумно дете.

— Не става, скъпа! Всичките ни водачи са заети до понеделник. Нали сега е сезон, толкова хора пристигат на лов. А надали ще се намери някой толкова щур, че да иде чак до Джиф. На никого няма да му е приятно да му продупчат кратуната.

Готие дръпна от късата си цигара, която държеше като европейец между палеца и показалеца си. Цигарата се стопи почти до половината, докато той най-сетне изпусна дима от гърдите си. Протегна свободната си ръка и докосна бузата на Серена.

— Така е, така е, сладко дете. Няма да се намери никой толкова луд, че да иде чак до Големия Джиф, защото...

Прекъсна го силно изтрополяване зад магазина, последвано от цветиста ругатня на френски.

Ръката на Лорънс увисна във въздуха, преди да е стигнала до ламаринения пепелник върху тезгяха, в очите му проблесна дяволито пламъче.

— Е, все пак може и да се намери някой. Бързо ли е, скъпа?

Серена преглътна ледената бучка на страха, заседнала в гърлото ѝ, и скръсти ръце на корема си, като ученичка. „Така. Сега говори

направо!“

— Неотложно е. Трябва веднага да ида при него.

Лорънс Готие наведе глава настрани, сви рамене някак съвсем по галски и изрева през рамо:

— Етиен! Viens ici!^[2]

Серена не би могла да каже точно какво беше очаквала да види, но във всеки случай не бе подготвена за човека, който изведнъж изпълни рамката на вратата. Внезапната му поява ѝ подейства като експлозив — тя усети, че нещо я блъсна в гърдите, коленете ѝ омекнаха. Никога не би допуснала, че един човек може да ѝ подейства така.

Първото впечатление бе за необузdana сила. Широки плещи, огромни бицепси. Голите му, леко лъснали от пот гърди, бяха твърди и гладки, под изпъкналата мургава кожа се виждаше всяко мускулче. Мощният торс се стесняваше в тънка талия и плосък корем, набразден от изпъкнали мускули. Цялата горна част на тялото беше окосмена — черните къдрави косми се губеха надолу в плиткия, избелял от пране зелен работен панталон. Серена беше сигурна, че и на сто години да стане, няма де срещне по-правдоподобно олицетворение на онова претенциозно чисто литературно понятие „животното у човека“.

Когато вдигна очи към лицето му, усети, че цялата настръхва. Изведнъж кожата на главата ѝ се сви болезнено, всичко я засърбя, чак пръстите.

Из под тежките сънливи клепачи в нея се бяха впили кехлибарени на цвят очи — очите на пантера. Дебелите вежди бяха като права черта над леко орлов нос. Но най-впечатляваща бе може би устата — плътна, с толкова претенциозно изписани устни, невероятно красиви и лакоми, които сигурно биха създали луда слава на някоя кол-гърл. Върху това толкова мъжко лице — като издялано с грубо длето и леко тъмнеещо от наболата брада, тази уста въздействаше направо като сексуално предизвикателство.

Мъжът я измери с несъзнателно презрение — явно нямаше особено високо мнение за жените, особено когато не спи с тях, нещо, което той явно бе в състояние да върши по-често от благоприличните мъже. После издърпа цигарата иззад ухото си, тикна я в ъгъла на устата си и промърмори нещо на кейджунски френски. Прозвуча като откос от картеница. Преди десетилетия още този кейджунски език —

френски диалект, от който един парижанин сега не би разбрал и думичка, бе почти изхвърлен от образователната система в Луизиана. Напоследък обаче, поради възторга от всичко, свързано с миналото, се наблюдаваше моден завой към древния кейджун, все по-често тук-там се чуваше по някоя фраза. Но този човек го говореше като майчин език!

Серена беше израсла в така наречения френски триъгълник на Луизиана, знаеше много от тези странни думи и словосъчетания, но мъжът говореше бързо и тя едва улови основния смисъл на казаното. Опита се да го разбере и по реакцията на Готие — той пак прихна, закашля се неудържимо и започна да тупа по рамото огромния си приятел, докато се бореше с пристъпа на скърцащата си кашлица.

Серена почувства как бузите ѝ пламват от смущение. Най-сетне мъжът се приближи с провлачени стъпки към края на бара и се облегна на него. Тежките кехлибарени очи не бяха престанали да я наблюдават нито за миг. Тя усещаше погледа му като физическо докосване, ласка, която се плъзна по гърдите ѝ, по корема и я пропари надолу по бедрата и по краката. Не беше предполагала, че въпреки костюма може да се почувства напълно разголена.

Младият мъж дръпна с наслада от цигарата си, издуха бавно въздух и отново каза нещо, та Готие пак зацвили. Серена го удостои с възможно най-ледения си поглед и извика на помощ цялата си надменност.

— Извинявайте, но са ме учили, че е крайно неучтиво да се води разговор, в който не могат да участват всички присъстващи.

Черната вежда хвъркна подигравателно нагоре, а единият ъгъл на тази невероятна уста благоволи да наподобява усмивка. Заприлича ѝ на дрогиран дявол.

Мъжът ѝ отговори с дълбок, вибриращ глас. Като че метнаха отгоре ѝ кадифе.

— Казах му, че ми приличате на някоя, дете е готова веднага да си разкрачи краката. Така му казах. — Произношението му беше плътно и меко, като топлата тиня на Кейджун. — Какво да ви правя? Не се захващам с американски дамички.

Последните думи той разтегли, изрече ги с явно презрение. Серена дръпна сакото си, като че проверяваше изправността на

униформа. Брадичката ѝ леко се вирна напред, над тясната якичка на червената ѝ копринена блуза.

— Можете да бъдете сигурен, че ме интересуват съвсем други неща.

Той се смъкна от бара и тръгна към нея с арогантната грация на роден атлет. Серена не се отмести нито на сантиметър, макар че той дойде толкова близо до нея, та тя усети топлия лъх на тялото му. Той я изгледа отвисоко и вдигна ръка, за да я погали по косата.

— Но очите ви ми казват друго нещо, котенце!

Серена пое дълбоко въздух и задържа дишането си — имаше чувството, че ще експлодира всеки миг. Тя отблъсна гневно ръката му и отстъпи крачка назад.

— Не съм дошла, за да се оставя да ме обиждат. Дойдох, защото ми трябва водач, мистър...

— Дусе — допълни той. — Етиен Дусе. Наричат ме Лъки.

Серена си спомняше смътно за някакъв Лъки Дусе в гимназията. Беше от по-горните класове, спортист и единак, с твърде лоша слава. Момичетата, които си падаха по момчета, едва не припадаха от възторг само като се споменеше името му. Но по онова време Серена имаше съвсем други интереси.

Сега тя го разгледа по-подробно. Явно, че беше доразвил славата си от онези години. Приличаше на олицетворение на гнева. Дори самата мисъл да го наеме като водач бе направо безумие. Но се сети отново за Джифорд. Тя трябваше да го види, трябва на всяка цена да разбере защо е изоставил Шансон дю Тер, трябва да направи всичко, за да го върне у дома. Колкото и охотно да се правеше на скандалджия, Джифорд Шеридан бе всъщност само един седемдесет и осем годишен човек с болно сърце.

— Аз съм Серена Шеридан — каза тя колкото се може по-равнодушно.

Лъки Дусе я стрелна с поглед. Едно мускулче на челюстта му се сви на топче и отново се отпусна.

— Зная коя сте — каза той, като че се оправдаваше.

Серена не обърна на тона му и продължи делово:

— Искам да наема водач, мистър Дусе. Джифорд Шеридан е мой дядо. Търся човек, който да ме отведе в колибата му. Мистър Готие ми каза, че всички добри водачи са ангажирани за събота и неделя.

Изглежда сте останал само вие. Представява ли за вас интерес тази сделка или не?

Лъки отстъпи назад и отново се облегна на плота на бара. Зад него Лорънс бе превключил телевизора от срещата по борба на някаква забавна програма. Пееше Айри Лежюн на някакъв изкълчен френски „La jolie blonde“^[3] Колко подходящо!

Той дръпна от цигарата си и пое дълбоко, докато димът изпълни всяко ъгълче на дробовете му — да упои сякаш чувствата, които изведнъж се събудиха в него.

Още когато влезе от задната стая и я видя, почувства, като че някой го удари в слънчевия възел. Шелби! Изумлението разбуди спомени и чувства и като повлякла от мъртви водорасли в килватера на кораб, в него се заплетоха болка, гняв и страх. Тази болка и този гняв му бяха стари познайници. Уплаши се, че ще изгуби самообладание, просто усещаше как то се изплъзва като мокро въже между пръстите му. Не можеше да се овладее, макар да си повтаряше, че това не е жената от неговото минало, а сестра ѝ — човек, с когото не е имал никога нищо общо. А и не би желал да има. И все пак те бяха близначки, може би не напълно еднакви, но направени от едно и също тесто...

Лъки се взираше в жената пред себе си ѝ се опитваше да отпъди всички лични преживявания, да се съсредоточи само върху външния ѝ вид. Не би трябвало да е чак толкова трудно — тя беше прекрасна. От безупречно фризираната коса с цвят на пчелен мед до връхчетата на бежовите обувки — всичко издаваше високата класа. Тази жена, с всичко по нея, спокойно би могла да бъде издялана от алабастър и поставена в някой музей... Погледът му опипа лицето ѝ — лице на ангел с изящни скули и бляскави тъмни очи, в които горяха огънове... Почувства как в него се надига желание.

Лъки изруга на ум, хвърли цигарата си направо на протрития дъсчен под и разтри гневно фаса с върха на обувката си. Без да се извъръца, той се пресегна назад, взе бутилка „Джек Даниълс“ и отпи солидна глътка. Лорънс не каза нищо, само смръщи чело, погледна настрана и поклати укоризнено глава. Лъки върна бутилката на мястото ѝ, проклинайки в себе си и скрупулите, които се бяха настанили сега там, където някога беше мястото на неговата съвест.

По дяволите! Проклинаше Джифорд Шеридан заради внучките му, които приличаха на ангели небесни, слезли между хората. Проклинаше жените изобщо. Проклинаше най-вече самия себе си. Ако има капчица разум, би трябвало да изхвърли мис Серена Шеридан от магазинчето. Ще си гледа своите работи и изобщо няма да се интересува от онова, което Шеридановци правят или не правят...

Имаше един момент, в който беше решил да започне да живее живота си само за себе си — а ето, че непрекъснато му се натрапваха разни особи. Той просто не желае да се забърква! Не иска да има нищо общо с неприятностите в Шансон дю Тер^[4], плантацията на Шеридан! Няма да рови отново в старите рани! Но самият Джифорд го беше въвлякъл вече донякъде в тази работа, а и неговият собствен залог в играта бе твърде голям, за да се измъкне с една незначителна роля в тази драма.

Проклинаше се и заради това, че изпитва състрадание. Беше повярвал, че стои над тези неща, беше решил, че горчивият му опит е изкоренил завинаги способността му да изпитва съчувствие към някого. А ето че сега изпитваше именно съчувствие. Това означаваше, че трябва да намери сили да го ликвидира. Господ да му е на помощ!

Серена го измери с един последен унищожителен поглед, завъртя се на тънките си токчета и се отправи към вратата. Лъки изруга без глас, догони я и я хвана за ръката.

— И къде желаете да идете, сладурче? Не съм казал, че няма да ви заведа.

Тя изгледа многозначително мръсната ръка, сграбчила ръкава ѝ, погледна го високомерно в очите и каза с престорено сладък глас:

— Може би няма да наема вас, мистър Дусе.

— Както гледам, май нямате друг избор. Никой друг няма да тръгне да ви води чак до дупката на Джифорд. — Той се усмихна безрадостно. — Никой не е толкова луд.

— Значи само вие?

Лъки се усмихна ехидно — заприлича ѝ на крокодил — наведе се към нея, докато устата му дойде съвсем близо до сладките ѝ съблазнителни устни.

— Точно така — прошепна той. — Аз съм отвъд границата на доброто и злото. Правя всичко. Попитайте когото искате в града. Всички ще ви кажат едно и също: Il n'a va pas faire.^[5]

— Е, аз пък съм психоложка — заяви тя със захаросана усмивка. — Би трябвало да се разберем чудесно, не е ли така?

Той пушна рамото ѝ, като че ли току-що му бе съобщила, че е прокажена. Надменното, по мъжки арогантно изражение моментално изчезна и лицето му стана празно и непроницаемо. Той се обърна и тръгна към отворената странична врата, която водеше направо към едно от мостчетата за пристана.

Серена остана за миг неподвижна, вперила поглед в широкия гол гръб на Лъки Дусе, опитвайки се да се съвземе и да организира силите си. Коленете ѝ бяха като желе, чувстваше стомаха си свит на буца. Усети, че старият Лорънс я гледа, но не помръдна. Никога, никога досега не бе реагирала толкова... примитивно на някой мъж. Беше интелигентна, образована жена, толкова се гордееше с това, че може да запази самообладание във всяка ситуация. А ето че сега под напора на Лъки Дусе основите на прословутото ѝ самообладание се клатеха и заплашваха да рухнат. А това съвсем не ѝ харесваше. Този човек беше неучтив и арогантен, и... Всички лоши думи, които ѝ идваха на ум щяха да бъдат твърде меки, едва ли не ласкателни, когато ставаше дума за него. Няма никакво значение как изглежда. Той е просто един... неандерталец!

Да, но той беше единствената ѝ надежда да се добере до Джифорд. Налага се да го потърси! Някой трябва да разбере какво се е случило. Шелби заяви, че няма понятие защо Джифорд е напуснал внезапно плантацията и се е оттеглил горе всред блатото. Може да му е дошло до гуша да живее заедно с Шелби и нейното семейство, докато се строеше новата им къща. Но може да има и нещо друго... Съвсем не е в неговия стил да дезертира през най-активния сезон и да остави юздите на захарната плантация в ръцете на своя управител.

Шелби беше подметнала кисело, че Джифорд е вече изкуфял. Ала Серена не можеше да си представи дядо си лишен от неговия остър като бръснач ум. Но пък толкова дълго не беше го виждала... Работата ѝ в Чарлстън я ангажираше изцяло, не можеше да пътува много често. Толкова се бе радвала на това свое идване, мечтаеше да види старата къща в пролетна премяна. Но още вратата Шелби я посрещна с думите, че Джифорд е напуснал дома си. Сигурно се губи из своите мочурища... От две седмици нямали вест от него. Старчески щуротии... Шелби не преставаше да се жалва.

— Какво очакваш да направя? — ядосваше се тя. — Да тръгна да го гоня?! На ръцете ми са две деца, фирмата за недвижими имоти, имам си съпруг, а съм начело и на благотворителната кампания на Младежката лига в полза на гладуващите селяни в Гватемала... Нагърбила съм се с толкова отговорности, Серена! Не мога просто да скоча в лодката и да тръгна по петите му! А освен това той изобщо няма да ме послуша. Пък не можеш да искаш и от Мейсън да тръгне да го търси. Знаеш как отвратително се държи Джифорд с него. Аз бях до тука! Не мога да се разправам повече с него. Ти си психоложка. Иди, намери го и се опитай да вразумиш тая дебела глава!

Иди. Намери го. В блатото...

Серена почувства, че от това предложение кръвта замръзва в жилите ѝ. Още я побиваха тръпки. Но беше достатъчно ядосана и разтревожена, за да преодолее поне за малко страха си. Без да се преоблече дори, тя излетя от къщата, за да търси водач. Просто не биваше да мисли за това, че се страхува! Трябваше да се види с дядо си, а пътят към него бе само един. Трябваше да намери тази негова ловна колиба, ако ще да е и в пъкъла! А ето, че единственият човек, който можеше да я заведе, току-що ѝ обърна гръб и излезе от магазинчето.

Серена се втурна след Лъки Дусе. Опита се да подтичва с тясната си пола и високите обувки — крайно неподходящи за разходки по този изровен тротоар. Обедното слънце я заслепи, почти не виждаше къде стъпва по тесния дървен мостик. Душният нажежен въздух беше изпълнен с изпарения на застояла и мръсна вода и бензин.

Лъки стоеше на отворената врата към работилницата.

— Не казахме нищо за заплащането — подхвана Серена, сякаш изобщо не допускаше, че той може да е размисли и да се е отказал.

Тя се опита да диша равно и спокойно, когато застана под самата му брадичка. Дори отблизо той приличаше на излята от бронз фигура, а не на човек от плът и кръв.

Лъки я погледа от горе надолу с такава ненавист, като че ли току-що бе казала нещо по адрес на мака му.

— Вашите пари не ми трябват — каза той високомерно.

Серена завъртя очи и вдигна ръце в жест на пълна капитулация.

— Простете, но мислех, че за една нормална работа би трябвало да се очаква и нормално заплащане. Постъпих много глупаво...

Той не реагира. Наведе се да вдигне някаква кутия, пълна с омаслени машинни части. Вдигна я толкова леко, като че беше пухче, и я сложи на тезгяха. Държеше се толкова непристъпно, че тя кипна.

— Защо усложнявате нещата?

Лъки обърна глава и я удостои с подигравателна усмивка:

— Ами защото съм сложен човек. Мисля, че вече можахте да го разберете. Нали сте интелигентна жена.

— Често казано, изненадва ме, че вие признавате наличието на интелект у една жена. Бих ви сметнала за човек, който вижда у жената едно-единствено предназначение.

— Казах, че сте интелигентна, а не полезна. Не мога да кажа колко сте полезна, преди да легнете гола под мене.

Като че ли я удари гръм! Серена реши, че това е от възмущение и ярост. То положително не можеше да има нещо общо с внезапно изникналата престава как лежи в леглото с този... варварин! Тя кръстоса ръце пред гърдите си, като в самоотбрана и се огледа наоколо с престолено учудване, преди да се обърне бойко към него.

— Извинявайте, но просто исках да се уверя, че не сме се пренесли в каменната ера. Значи ще ме бухнете по главата с някой голям кокал от динозавър и ще ме завлечете в пещерата си, така ли?

Той вдигна предупредително пръст и сви навъсено вежди над святкащите си очи:

— Малко прекаляваш с приказките, скъпа!

Той бързо дойде до нея — тя се видя притисната към рамката на вратата. Успя веднъж да си поеме дъх, но после, когато твърдото му бедро се пристисна в нейното, дъхът ѝ направо секна. Лъки опря длани на дървената рамка над главата ѝ и се наведе към нея. Серена усети до бузата си топлия му дъх, заля я остра миризма на тютюн и уиски.

— Никога не съм насилвал жена — каза Лъки тихо. Разтопеното злато на очите му я заля цяла. — Просто не се е налагало.

Запленен, като хипнотизиран, той не откъсваше поглед от устата ѝ. Устните ѝ бяха червени и сочни... С какво удоволствие би вкусил тяхната сладост! Но ще се откаже от този лукс! Разглезена, богата кучка! Не желае да има нищо общо с нея. Опарил се е вече! Господи! Не получи ли вече добър урок от нейната собствена сестра-близначка? Да се изложи отново на тази опасност, би означавало да се предаде, да се остави завинаги на демоните, на безумието...

И все пак желанието го разтърси като треска. Изисканият скъп парфюм му действаше зашеметяващо. Лъки сведе лице над ямката под врата ѝ, изгарящ от желание да целуне нежната извивка между ухото ѝ и строгата, закопчана догоре яка на тъмнорозовата ѝ блуза. Усети своята мъжественост — тежка и пареща.

— Необходим сте ми като водач — изрече тя със стиснати зъби. Гласът ѝ трепереше от ярост. Или от желание? А може би и от двете. — А не като жребец за разплод.

Лъки тайно беше благодарен, че тя разруши магията. Той отстъпи една крачка, изнесе крак напред и пхна пръсти в колана си.

— Защо не, ангелче! Обещавам ви едно незабравимо пътешествие.

Серена го изгледа със святкащи от неприязън очи и отстъпи до самия край на мостика. Застана там като статуя. Несъмнено беше успял да нарани непоправимо женската ѝ гордост. Точно това целеше. Колкото по-голяма емоционална дистанция се установи помежду им, толкова по-добре. Майка му би му откъснала ушите, ако го чуеше как говори с една жена, но тук не ставаше дума за добро държане, тук ставаше дума за оцеляване.

Той вдигна кутията с частите от някакъв двигател, премина с едри крачки на мостика и подвижна през рамо.

— Какво става, скъпа? Идвате ли? Нямам цял ден на разположение.

Серена се обърна и го погледна недоумяваща. Чак сега видя, че косата му е дълга почти колкото нейната — беше я завързал с кожено ремъче на тила, като плитка. Пират! Точно на пират ѝ напомняше — и по вид, и по държане.

— Мислите сега да тръгнем, веднага, така ли?

Той не отговори. Явно бе, че се готвеше да тръгне веднага. Серена прокле на един дъх и Лъки Дусе, и всички тънки токчета и ускори крачка. Има ги всякакви негодници, но този тип беше върхът! Би му закачила собственоръчно медала от класацията, най-добре да го забодее направо върху голите му гърди, които приличаха на меден котел. О, в Чарлстън никога не би позволила на никого да се държи така с нея! Притежава достатъчно здрав разум и себеуважение, за да се впуска в някаква игричка от сорта на „Да опитомим дивака!“, без значение дали този дивак ще е неотразимо секси. Но тук не бяха в

Чарлстън. Намираха се в Южна Луизиана, до подстъпите на Атчафалайа, една от непристъпните и девствени блатисти области на Съединените щати. А Лъки Дусе не беше нито шофьор на такси, нито строителен работник, който може да бъде сложен на място с един единствен леден поглед. Той не би могъл да бъде сравняван с никакво друго същество и беше съвсем мъничко по-цивилизован от девствените разливи на Делтата, всред която се намираха.

Изведнъж токчето ѝ хлътна между талпите на мостика и се счупи — Серена едва не полетя в омаслената вода. Проклинайки високо тясната си пола, която просто я спъваше, тя се олюля, направи крачка назад и успя да се задържи, преди да е станало твърде късно.

Лъки спря и се обърна с престолено възмущение:

— Моля ви се, мис Серена! Какви са тези изрази?! Какво биха казали дамите от Младежката лига?

Тя стисна очи и изфуча като коте срещу него, докато подскачаше на крака със счупената обувка и се опитваше да свали другата. Стъпи боса на дъските, но подскочи като ужилена — някаква клечка се заби в стъпалото ѝ. Сдържа се обаче и не издаде нито звук. Тръгна така към Лъки, опитвайки се да запази поне следа от достойнството си.

— Аз не мога да тръгна веднага, мистър Дусе — каза тя твърдо. — Възнамерявах това да стане утре сутрин.

Лъки сви безразлично рамене и се ухили широко:

— Е, жалко тогава, съкровище! Защото ако искате да вървите с мен, трябва да тръгнем още сега.

[1] кейджуни — местно население от френски произход в делтата на Мисисипи, Южна Луизиана — Б.пр. ↑

[2] Ела тука (фр.) — Б.пр. ↑

[3] Хубавата блондинка (фр.) — Б.пр. ↑

[4] Chanson du Terre — Песента на Земята (фр.) — Б.пр. ↑

[5] Няма нещо, което той да не прави (фр.) — Б.пр. ↑

ГЛАВА ВТОРА

Изглежда нямаше избор. Ако се опита да упорства, цялата работа отива по дяволите. Ако отстъпи, значи да прежали гордостта си и да позволи на този господинчо да се надува още повече...

Серена вдишваше бавно и дълбоко спарения лепкав въздух, от който в устата ѝ оставаше метално-горчив вкус. Призовавайки цялото си високомерие, тя вирна финото си носле и изгледа Лъки надменно.

Очите му проблеснаха като златни дублони над смешно дългите му, като че натежали от аркансил мигли. Едното ъгълче на устата му се изви нагоре като котешка опашка.

— Какво става, скъпа? Май че предпочитате да издавате заповеди, но не и да ги изпълнявате? Знаете, че не съм ви слуга. Ако ще тръгвате с мене, качвайте се в лодката. А ако си търсите някой, когото да водите за носа, можете да тръгвате пеша.

Серена почувства, че кипва. Прехапа устни и призова цялото си самообладание, за да не се изтърве да му каже къде — според нея — може да си завре лодката. В противовес на името си, което всъщност означаваше „Спокойната“, нейното спокойствие бе всъщност само щит, някакъв защитен механизъм, някакво прикритие. През целия ѝ живот ѝ се бе налагало да се бори с пристъпите си на гняв и упорство. Но сега именно упорството ѝ помогна да надвие гнева. Този човек беше решил да я ядоса на всяка цена — е, добре, тя няма да се остави да я изкара от равновесие.

— Вие сте удивително неприятен човек, мистър Дусе — отбеляза тя с вбесяващо спокойствие, като че говореше за времето.

— Правим каквото можем, мадам!

— Просто възхитително!

— Ще се качите ли най-после?

Той сложи кутията с разглобения двигател до себе си, седна на мостика и потопа дългите си крака във водата.

— Трябва да спрем в Шансон дю Тер, искам да си взема някои неща. Няма да имате нищо против, нали?

Той я погледна с безизразно лице. Серена посочи нетърпеливо костюма си.

— Не очаквате, надявам се, да тръгна из блатата с такова одеяние?

Лъки смръщи чело и измърмори нещо, след което се плъзна надолу в лодката си.

— Не, не очаквам. Идвайте, и без това достатъчно се забавих! Виждате ли какво си навлякох на главата! Сега значи ще трябва да ви разхождам и из околностите.

Серена стъпи на крайчеца на мостика и погледна надолу. Чак сега осъзна какво безумие фактически бе цялото това начинание. Лодката на Лъки беше най-много около четири метра дълга, тясна като ствол на дърво, а за стабилност — по-нестабилна и от листо, поне на вид. Седналият в нея се намираше само на педя разстояние от черните води на реката.

В гърдите ѝ се надигна страх и заседна като топка за тенис в гърлото ѝ. Какво прави?! Трябва съвсем да се е побъркала! Готви се да повери живота си в ръцете на човек, до който не би посмяла да седне дори в автобуса. Тръгва с него из тресавищата, настанява се в лодката му, която надали може да плува по-добре от пробита обувка...

Из дивите тресавища... Какво ли не се случва. Хора изчезват завинаги...

Побиха я ледени тръпки, цялата ѝ кожа настръхна. Серена прехапа устни и задържа дъха си обратно на всички дихателни техники за релаксация, на които учеше пациентите си. Но отдавна не беше изпитвала такъв страх! Неговата интензивност я изуми. Той се засилваше, плъзеше, напираше в гърлото ѝ като вик, който иска да се откъсне от нея...

Лъки бе застанал прав в пирогата и явно се забавляваше от колебанието ѝ. Но когато лицето ѝ побеля като вар, хиленето му премина в нещо друго, нещо, което би предпочел да не нарича с истинското му име. Серена Шеридан се бе държала като дама, която може да се справи с всяка ситуация, беше застанала лице срещу лице с него, и то много по-решително от мнозина мъже. Сега тя приличаше на порцеланова статуетка, която заплашва да се спуска от свръхголямо вътрешно напрежение. Да, хиленето му премина в съжаление към нея.

Той стисна челюсти — това чувство му беше неприятно, но ето че допусна то да се появи. Държеше да го имат за корав човек, но не можеше да седи и да гледа как тя ще рухне! Дори си намери и оправдание: последното, което желае, е да се разправя с някаква изпаднала в истерия жена. Освен това той вече беше стигнал до заключението, че за него ще е най-сигурно, ако непрекъснато подклажда гнева ѝ. Всеки човек е нащрек, когато има срещу себе ѝ разлютена змия. Но много по-опасни са другите, неподвижните, дето се приличат спокойно на слънцето...

— Нещо лодката не ви харесва, така ли? — Подигравката в гласа му бе явна.

— Ох, ами... — Серена изплува мъчително от своя транс и се опита да се откъсне от спомените си и да се съсредоточи само върху лодката и този мъж в нея, който се беше облегнал лениво на дългия прът. — Всъщност... аз си представях работата малко по-иначе. Нямате ли нещо... по-голямо?

— Може би яхта? — вдигна той вежди саркастично. — Това тук не ви е Пето авеню, сладка моя. Не притежавам колекция, от която да си изберете лодка. Ще скочите ли долу или ще трябва цял ден да надзъртам под полата ви?

Вълната от ярост, която я заля, беше просто добре дошла — тя прогони обзелия я хлад, който я караше да трепери. Серена стисна очи, събра гневно коленете си и дръпна тясната пола. Хвана чантата и обувката си и се отпусна тромаво върху дъските на пристана. Размаха крака над борда на лодката и направи кисела гримаса — усети каква бримка се спуска отзад на чорапа ѝ.

Серена погледна надолу към пирогата, която меко се полюшваше върху омаслената вода. Гърдите ѝ все още бяха стегнати, не можеше да си поеме дъх. Имаше петнадесет години, откак не е пътувала с лодка из разливите на Делтата. Навярно не би се чувствала сигурна и на борда на „Куин Елизабет“, а камо ли в тази орехова черупка от кипарисово дърво. Поне да беше метална моторница с кабина и външен мотор! Кой използва днеска пироги? Кой, освен Лъки Дусе?

— На мен пирогата ми е напълно достатъчна — заяви Лъки, прочел сякаш мислите ѝ и ѝ подаде ръка. — Да не мислите, че ще бръмча наоколо с кръстосвач само защото един ден може да ми излезе

късмета да закарам някоя хубавица до място, където няма какво да търси?

Серена го стрелна сърдито с очи.

— Не. Но просто се надявах, че противно на всички очаквания не сте чак толкова нецивилизован, колкото изглеждате.

Лъки се разсмя и обхвана с големите си лапи тънката ѝ талия. Очите на Серена се разшириха от възмущение и изненада, когато той разпери нагоре палците си и погали с тях долната част на гърдите ѝ. Докосването изстреля залп от искри по тялото ѝ. Тя издаде някакъв вик на протест, докато той я сложи да стъпи в лодката. Пирогата се разклати под разкрачените му крака, страхът помете гордостта ѝ, тя изпусна и обувка, и чанта, и се вкопчи в рамото на Лъки.

Остана за миг притисната до него, като че ли само той можеше да я спаси да не бъде погълната от преизподнята. Именно в този единствен миг той сякаш сложи отпечатъка на здравето си мъжко тяло върху нейното. Всяка жила, всеки мускул се запечатиха, сякаш жигосани, в паметта ѝ. Гърдите ѝ се притиснаха о ребрата му, коремът ѝ се допря до неговия — той беше сложил длани на гърба ѝ и я притискаше още по-силно към себе си. Краката му се възправиха като два дъба пред нейните. Прониза я някакъв примитивен инстинкт и я накара да потрепери. Тръпките разтърсиха целия ѝ гръб и тя погледна Лъки безпомощно.

Усмивката му беше такава, че и дяволът би настръхнал.

— О, аз съм много по-малко цивилизован, отколкото изглеждам... — Гласът му загъркори в гърлен смях, от който нервите ѝ затрептяха като камертон. — Да не би да искате да ме промените, скъпа? Да не се каните да ме опитомите?

Несъзнателно това предложение я накара да се окопоти. Сякаш в коремната ѝ кухня избухна фойерверк. Тя прокле това усещане, знаеше, че е чисто безумие — всеки, който би се заел да опитомява Лъки Дусе, би си навлякъл само ядове. И въпреки това, странното чувство не я напусна. Тръпките отново плъгнаха по гърба ѝ, когато погледна лицето му с ъгловатата, тъмнееща от наболата брада челюст и тази абсурдно чувствена уста.

Лъки я остави да се поотдалечи на няколко сантиметра от него, но чак след като ѝ беше дал да разбере, че би могъл да я държи така цял ден, стига това да му харесва.

— Да опитомявам вас?! — повтори Серена иронично и вдигна изящното крило на веждата си. — Няма ли да е много по-просто, ако изпратя да ви кастрират?

— Не е необходимо. — Той лекичко я бутна и тя се тръшна твърде неелегантно на дъската, която служеше за седалка. След това той прибра и кутията с разглобения двигател. — Нямам намерение и с пръст да ви докосна, мадам!

— Това е първата добра новина за днес. — Серена се направи, че изобщо не забеляза бодилчетата, които той вложи в думите си, за да засегне нейното женско самочувствие.

Тя започна да си вее с ръка, за да се поразхлади. Изведнъж ѝ стана страшно горещо. Лъки се пресегна да вземе кутията, мускулите на гърба му изпъкнаха и заиграха под изпънатата тъмна кожа. Той подреди кутията на носа на лодката и на седалката, та лодката се разклати силно, малко остана да се обърне.

Серена заби пръсти в седалката, докато гледаше със завист и копнеж към една лъскава алуминиева моторница, завързана по-долу на кея. В сравнение с тази самоделно скалпена пирога онази лодка изглеждаше огромна и луксозна. Някакъв дебелак с кепе от колежа в Ню Орлийнс и с карирана риза с отрязани ръкави седеше на кърмата и дърпаше въженцето на извънбордовия мотор.

— Ще се съгласите, предполагам, че все пак може да се живее и в двайсетия век — каза Серена със захаросано сладка усмивчица. — Днес хората използват мотори.

Лъки погледна маслото и бензина, които пръскаха от двигателя при всеки опит на дебелия мъж да запали мотора. Той смръщи вежди така, че надвиснаха чак над очите му и взе пръта за каране на лодката.

— Без мене.

Отблъсна пирогата от мостика и насочи носа ѝ на юг. Серена се раздвижи неспокойно и го погледна стреснато през рамо:

— Но това не е пътят към Шансон дю Тер, нито към колибата на Джифорд. Къде ме водите, мистър Дусе?

Лъки я изгледа мрачно, но почти веднага като опарен премести очи от гърдите — изпънали тънката коприна.

— Да не мислите, че си нямам друга работа, освен да разхождам хубавата ви муцунка нагоре-надолу из разливите?

По всичко личеше, че няма намерение да ѝ даде никакъв свестен отговор. Изражението му ясно показваше, че счита темата за изчерпана, а Серена не искаше да дразни повече лъва. В края на краищата той не е таксиметров шофьор! Тя не може да окупира цялото му време само за себе си. Като го гледаше как се държи, беше истинско чудо, че изобщо склони да я откара.

Тя се обърна отново с лице напред и се опита да насочи вниманието си към пейзажа, да не се вторачва в лодката. Бяха в южната част на градчето — единствените постройки край брега на реката бяха все разни полуразрушени бараки от насмолен картон, хангари за лодки от ръждясала ламарина и тук-там по някое магазинче за въдици и рибарски принадлежности.

Една голяма сива чапла с възлести крака проточваше шия измежду тръстиката и ги наблюдаваше. Всичко беше като някаква картина: едно грациозно създание пред оранжевите цветове на виещите се каталпи и тъмнозелените папрати. Зад тях каркасовите дървета извисяваха клони в синьото като порцелан небе, а от престарелите дъбове висяха разпокъсани повлекла от мръсносив мъх.

Сега вече се разбра накъде са се запътили. Лъки насочи лодката към пристан с провесени по него стари автомобилни губи, целите в миди. Недалеч от него се издигаше барака — нещо като стар хамбар, построен на колове, с плочест покрив. Боята на дъските се беше полющила, на фасадата висеше табела, на която с големи, половинметрови червени букви беше изписано „Москито Мътънс“. Въпреки че бе едва пладне, на посипания с натрошени миди паркинг имаше доста коли и откъм двойната врата долитаха на вълни, на вълни звуци на акордеон и цигулка, съпроводени от избухвания на смях и глъч.

— Бар, значи! — избухна Серена. Тя се извърна сърдито към Лъки, който прекара лодката по дължина до самия пристан. — Затова значи заобикаляхме толкова много! Заради един бар!

— Имам малко работа тук — отвърна Лъки. — Няма да се бавя. Вие чакайте в лодката.

— Да седя в лодката! — Серена не довърши думите си, защото той бе вече изскочил навън, без дори да я погледне. — Добре тогава.

Един господ знае каква е тая негова работа и колко ли ще се бави. А тя трябва да седи в тази проклета лодка и да се пече на

слънцето, което я изгаряше безмилостно, още по-жарко поради влагата. Серена усети как лененият ѝ костюм залепна на нея и тя просто увяхва, като орхидея, оставена без вода. „И без това вече нищо не става от него!“ — помисли си и изгледа с гримаса на отвращение мазните отпечатъци от пръстите на Лъки върху ръкава си.

Прокле необуздания си темперамент, който я беше тласнал в тази авантюра. Ако не се беше оставила Шелби да я навие, ако не беше хукнала през глава да търси водач... Ако не се беше поддала на старото си чувство за вина... Ако беше обмислила всичко спокойно и рационално, както би направила в Чарлстън.

Така става, като човек се върне в къщи. В Чарлстън тя си беше изградила съвършено нова личност, нещо като автопортрет, предназначен за кръга от познати, които сама си бе подбрала. Но тука си беше у дома, върна се и си стана отново внучката на Джифорд Шеридан, сестрата-близначка на Шелби Шеридан, някогашната председателка на Клуба за дискусии в гимназията. Старите чувства и старите схеми на поведение се надигаха като призраци от своите гробове и направиха на пух и прах цялото ѝ защитно снаряжение, което беше изградила с възрастта.

Всъщност това беше една от причините, да не обича да се връща. Харесваше да бъде онова, което беше в Чарлстън — една компетентна и делова жена, която държи в свои ръце кормилото на живота си. Докато тук никога нямаше чувството, че изобщо може да управлява нещо. Самата атмосфера тук ѝ отнемаше цялата самоувереност и тя се чувстваше неспокойна и несигурна.

Ето, тази барака тук, „Москито Мътънс“, беше идеален пример. Най-долнопробното свърталище наоколо! Беше чувала, че тук се навъртат само пропаднали типове, побойници и измет. Едно порядъчно момиче не би посмяло да се появи и на километър от това заведение. Седнала в пирогата на Лъки Дусе, тя се свиваше, не смееше да се озърне, за да не я види някой познат. Чувстваше се като дете, избягало за първи път от училище.

Серена скръсти ръце на гърдите си, изпъшка, затвори очи и се замисли за красивото си прохладно жилище в Чарлстън. Всичко в него беше издържано в меки, подчертано женствени тонове, с просторен изглед към реката, Имаше си прекрасна градина, още по-прекрасна

поради факта, че бе толкова далеч от всякакви блата, мочурища и от Лъки Дусе.

Крилата на вратата се хлопнаха зад гърба му и всички глави се обърнаха към Лъки.

Барът по това време беше полупразен, но към залез слънце щеше да се пука по шевовете. „Мътънс“ беше синоним на порока. В задната стаичка се играеше комар, а се намираха и момичета, които за пари или просто за удоволствие се съгласяваха на всичко. Тук човек можеше да понаучи нещо за следващия бой с кучета, за някое сбиване или за някоя страхотна далавера, тук знаеха и за онези бърлоги, истинско тресавище на греха, дето уж вече отдавна не съществували в цивилизования Юг.

В „Москито Мътънс“ човек можеше да срещне истински браконieri и мъже, чието минало беше по-неизбродимо от разливите на Мисисипи. Но дори и всред тези хора Лъки Дусе беше считан за опасен човек. Мъжете го изгледаха подозрително, жените алчно, но никой не посмя да се приближи.

Барманът, снажен мъж с гъста, късо подстригана, прошарена вече брада, изпъшка и извъртя очи, като че го присви стомахът. Той вдигна машинална парцала, с който току-що бе изтрил бара, и потупа с него двойната си брадичка — като някаква стара матрона, която ей сегичка ще припадне.

— Господи, Лъки! Тук вътре разправии не искам! — И той се спусна към края на плота, за да пресрещне Лъки. Късите му пръсти, издути като наденички, стиснаха парцала в умолителен жест. — Точно оправих всичко, дето изпотроши миналия път!...

Лъки сви рамене престорено и го изгледа невинно.

— Разправии? Аз и разправии, Скитър? Мили Боже! Аз просто минавам да пийна едно. Дай чашка и бутилка „Джакс“.

Шепнейки нещо като молитва, старият Скитър се спусна да изпълни поръчката. По голото му теме блестяха капчици пот — като топка за боулинг, с капки вода по нея.

Погледът на Лъки се спря върху Пу Пере, дребно човече, със сипаничаво лице и тъжно провиснали мустаци. Беше седнал на другия край на бара, задълбочен в разговор с тукашния съдия на боя с петли.

Лъки хвана бутилката бира, мина с провлечени стъпки край бара и тупна съдията по рамото.

— Виж какво, мой човек, майчето ти те вика.

Мъжът извърна лице към Лъки и моментално се смъкна от високото столче. С един нервен поглед към Пере, той се измъкна към задименото дъно на помещението. Държейки с устни гърлото на бутилката, Лъки се покачи на столчето и заби токове на хромираната стъпенка за краката.

— Как е, Пу? Къде ти е Уилис? Играе комар вътре, нали? А ти седиш тука и пазиш, невестулка такава!

Пере го стрелна с гневен поглед и се поотдръпна към другия край на стола си. Като куче, което се страхува, че ще го ритнат. Измърмори само някаква мръсотия под носа си.

— Е, това е анатомически невъзможно, за съжаление! — заяви Лъки и отпи от бирата си. — Виждаш ли какви работи щеше да научиш, ако не беше напуснал училище още в шести клас. И оттогава тренираш, предполагам, все това дето ми го предложи! — Той се разсмя на обидената муцуна на Пере, взе си цигара от пакетчето, оставено на плота, и я запали. Вдъхна с наслада, издиша дима безкрайно бавно и се ухили: — Може и Уилис да ти помага в тая работа, а?

Кучешките очи на Пере станаха като цепки:

— Копеле!

Лицето на Лъки остана опасно спокойно. Само усмивката му се втвърди. Сега излъчваше нещо, което би накарало и един идиот да се позамисли разумно ли ще е да се задява с него.

— И гледай да не говориш лоши думи за моята маман, драги, защото ще ти отрежа езика! — Гласът на Лъки продължаваше да бъде кадифено гукащ. — Моите хора са свестни, не забравяй това!

— Ахъ-ъ — изрече Пере нечленоразделно и започна да свива като лешояд глава ту нагоре, ту надолу между кокалестите си рамене. Той се почеса по гърдите през мръсната си черна фланелка и отново събра кураж: — Като са свестни, как са могли да направят копеле като тебе?

Очите на Лъки проблеснаха в полумрака и се впиха в пихтиестото лице на Пу Пере.

— Аз съм дявол, това не го ли знаеш? Идвам направо от пъкъла.

Пере се размърда на столчето си. В тъмните му очи трепна суеверен страх. Той сложи ръка върху монетата, която висеше на лента от врата му. С бързо движение измъкна цигарите си и извади с тръскане една. Чак сега изгледа Лъки с крайчеца на окото си.

— Какво искаш, Дусе?

Лъки не бързаше да отговори, стана, бутна високото столче настрана, за да се облегне по-удобно на бара. Остави цигарата си в пепелника и дръпна голяма глътка бира, преди да се обърне към Пере:

— През последната седмица се навърташ, където не ти е мястото, въшко такава! — каза той спокойно. — Мисля, че за тебе ще е по-здравословно, ако престанеш да заничаш из блатото.

Пере изкриви лице и отхвърли предупреждението с едно повдигане на рамене.

— Живеем в свободна страна. Блатото не е само твое, Дусе!

Лъки вдигна вежда, като че чак сега се интересува от разговора.

— Не е ли? Ама това ножче тука е само мое, нали? — Той измъкна ловджийския си нож от канията, хвана с другата ръка тениската на Пере и се надвеси над него, та дребното човече едва не се преобърна назад. Широкото острие проблесна на няколко сантиметра от носа на дребосъка. — И мога да те накълцам с него и да те хвърля на крокодилите, нали така?

Разговорите в бара секнаха. Зад плота Скитър Мътън се защура тревожно и започна да се кръсти — само да не се случи пак нещо с бара му. Акордеонът на Клефтън Тение продължаваше да подкрядва от музикбокса, но звучеше съвсем не на място — като реге в църква.

— Стига, Лъки! Само не започвай да го кълцаш тука! — замоли се Скитър. — Как ще изчистя кръвта после?!

Пере посивя и запрегльща, като че му бе заседнал камък в гърлото. Очите му шареха между лицето на Лъки и острието на ножа.

Внезапно в западното помещение се чу тупурдия, една врата зейна с трясък и неколцина мъже се втурнаха в бара — по лицата им се четеше гняв, но и някакво оживление. Пред тях вървеше Мийн Джин Уилис. Уилис работеше на петролните кладенци в Залива, беше лежал дълго в някакъв затвор в Ангола. Беше представителен мъж, с юмруци като свински бутове, дори и лицето му приличаше на парче мазно,

тлъсто месо. С блеснали кръвожадни очи, той се насочи направо към Лъки.

Лъки се отвърна от Пере, грабна все още пълната бутилка уиски и я запрати в лицето на Уилис. Исполинът изрева и се хвърли слепешката към Лъки, който го пресрещна с ритник в корема. Пере се възползва от случая, докопа бирената бутилка на Лъки и отчупи гърлото ѝ с един удар в плота. Но точно когато замахна да забие счупената бутилка в лицето на Лъки, проехтя изстрел. Жените се разпищяха. Някой измъкна с ритник щекера на музикбокса. В празничната тишина проехтя силен мъжки глас:

— Достатъчно! Ако не престанете на момента, стрелям, а после ще кажа, че е било в самоотбрана!

Пере пусна шишето и побягна като плъх да се скрие. Уилис лежеше проснат на пода и се държеше за корема.

Лъки отстъпи спокойно назад, пъкна ножа в калъфа и изгледа униформения главен пазач на резервата, който дойде от задната стаичка. Лъки бе учил заедно с Пери Дейвис и оттогава още го мразеше. Дейвид беше русоляв, с кръгло бабешко лице, от дете си беше отвратителен подлизурко — качество, което се беше засилило още повече, да не говорим, че не си гледаше работата като главен пазач.

Лъки вдигна цигарата си от пепелника и дръпна силно от нея.

— Затова ли прекръстиха отдела ти „Дива природа и рибовъдство“, Дейвис? За да играеш на комар из кръчмите?

Дейвис го изгледа студено.

— Какво аз правя, не е твоя работа, Дусе.

— Така ли ще дойде? Достопочтеният правителствен чиновник, който проиграва парите на честните данькоплатци. И това ли не е моя работа?

— Точно пък тебе какво те засяга? Съмнявам се, че плащаш данъци, а за честен гражданин...

Лъки се засмя сухо.

— Правилно, драги, не съм. И по-добре ще е да не го забравяш!

— Заплашваш ли, Дусе?

— Аз и заплашване?! Аз никога не заплашвам — погледът на Лъки стана студен и твърд като полиран месинг, гласът му затихна: — Не ми се е налагало.

Едно мускулче щракаше нервно върху челюстта на Дейвис.

— Не ме е страх от тебе, Лъки.

Лъки се засмя.

— Тогава значи не е вярно онова, което разправят хората за тебе, така ли? Явно си толкова тъп, колкото изглеждаш!

Лицето на Дейвис стана на червени петна, но не отговори.

Той прибра пистолета в кобура и започна да отпъжда хората да си сядат по местата.

Уилис бавно се съвземаше. Превит на две, забил ръка в корема си, той мятеше гневни погледи нагоре към Лъки:

— Ще те пипна аз, мръсно копеле! Ще ми паднеш!

Лъки пусна фасата си на пода и го размаза с крак.

— Божичко, няма да мога да мигна от страх! — каза той провлачено. — И да не съм те видял в моето блато, Уилис!

Той се обърна да си върви и занемя — точно пред него стоеше Серена Шеридан, стиснала през гърдите си чантата от телешки бокс, с ококорени очи и полуотворени устнички. В своя строг делови костюм и пригладената назад коса тя приличаше на стара мома, зърнала гол мъж за пръв път в живота си.

Лъки изруга под носа си. Ядоса се на себе си. Защо се забърква с хора като Джин Уилис и Пу Пере? А и положително не се бе молил да се превръща в бавачка на Серена Шеридан! Хора, хора, хора! Чужди животи, които непрекъснато се намесваха в неговия! Пълна досада!

Той хвана Серена за рамото и я бутна към вратата.

— Пъхате се там, където не ви е мястото, не мислите ли?

Серена вдигна очи към лицето му, но не каза нищо. Всеки човек, който е що-годе с ума си, би разбрал веднага, че Лъки Дусе е побойник. Но до този миг тя не бе осъзнала колко груб и — о, да, колко опасен — може да бъде той. Фактът, че е познат на дядо й, беше приспал някак си инстинкта й за самосъхранение. Но днешната случка я накара да прогледне.

Този човек е браконьер и крадец. Той урежда разприте си с нож в ръка, опълчил се срещу държавната власт! Изсмия се направо в лицето

на шефа на резервата. Един Господ знае колко ли други закони нарушава, без да му мигне окото!

— Серена?! Серена Шеридан? — Пери Дейвис пристъпи към нея с добре изиграно смайване. Виждаше се, че не би могъл да бъде поизненадан, ако я видеше под ръка с някой циклоп. — Досажда ли ви този човек?

Серена местеше поглед ту към единия, ту към другия. Това е последният ѝ шанс. Сега е моментът ѝ — има такъв момент по филмите, когато всички викат тревожно на героинята да бяга... Но гласът ѝ отказа. Възможността бе пропусната.

— Изпарявай се, Дейвис! — изръмжа Лъки. — Дамата е с мене!

Дейвис съвсем не изглеждаше убеден, но след като Серена не се опита да възрази, само сви рамена и се дръпна от тях.

— Познавате ли този тип? — запита Лъки и я поведе към вратата.

— Той е... приятел на нашето семейство.

Лъки изсумтя.

— Трябва да си подбирате приятелите, сладка моя!

Серена едва не се изсмя. Поклати глава, отново си припомни сцената, която беше видяла в бара. Какво, по дяволите, търси тя тука? Защо не се бе възползвала от възможността да се отърве от този човек? Тя се взираше в него, като че търсеше под цялото това нагло безочие нещо като самородно сребро.

— Нали казахте, че ще чакате в лодката? — изръмжа Лъки гневно, но избегна да срещне погледа ѝ.

— Аз чаках в лодката, но пристигнаха хора от петролното поле. Трябваше да избирам между две злини. Реших, че вътре все пак ще е по-безопасно, отколкото навън.

— Но сега вече не сте чак толкова убедена?

Той отвори вратата пред нея и тя излезе под навеса. Навън я посрещнаха луди подсвирвания и недвусмислени предложения. Серена стисна очи, въздъхна и поразтърка слепоочията си. Отвратителен ден!

Летящата врата зейна зад гърба ѝ и шумът рязко секна, когато Лъки застана до нея и обгърна с ръка раменете ѝ. Направи го някак собственически, покровителствено, без следа от сексуално желание. Серена изненадано вдигна очи към него. Но той гледаше предизвикателно групата мъже, струпали се на предната веранда.

— Вас никой ли не ви е учил как да се държите? — попита той с онзи негов кадифено мек глас, от който космите по тила на Серена отново настръхнаха.

Никой от работниците не отговори. Бяха хора груби, готови да се бият ако трябва, но не и да се заяждат.

„Май че са по-разумни от мен самата“ — помисли си Серена. А може би и да се бяха срещали вече с Лъки и неговия нож. Сигурно се чудят сега какво ли общо може да има тя с най-опасния тип в цяла Луизиана.

Серена вдигна брадичка и изкара на показ цялото достойнство, което ѝ беше останало — така вече позволи на Лъки да я води надолу по стъпалата и през паркинга.

— Бих искала да се прибера вкъщи, ако нямате нищо против! — каза тя. — Виждам, че вие сте много зает, мистър Дусе. Ще потърся някой, който да ме отведе утре до Джифорд.

Лъки рязко спря и подпря ръце на бедрата си. Погледна към мочурищата на Делтата, примижа срещу слънцето и издиша въздуха от дробовете си през стиснати зъби.

Идиотска история! Нали иска да се отърве от нея? Или не иска? Или се опитва да я накара да мисли за него най-лошото? Или не е така? Би трябвало да се радва, че тя най-после решава да се откаже. Защо не се радва? Боже мили! Държи се като някакъв глупак! Защо трябва да го е грижа, че жена като Серена Шеридан го презирала или се бояла от него? Ами чудесно! Тъкмо чувството ще е взаимно. Той не може да я погледне, без да...

Без какво?

Без да му става горещо. Но това е чисто инстинктивна реакция. Той е мъж със силно изявени сексуални нужди — естествено е да я желае. Всеки мъж, който има нещо под линията на пояса си, би я пожелал. В нея има нещо от хладната одухотворена красота на богиня. Естествено, че го подлудява! Естествено е желанието му да махне фибите от косите ѝ с цвят на пчелен мед и да се зарови в копринения им блясък. Разбира се, че му се иска да се пъхне между тези дълги, стройни крака. Разбира се, че иска да гали и целува гърдите ѝ... Но той много добре знае, че под тези съблазнителни, прекрасни гърди може да се таи злото...

Гняв. Ето какво изпитва всъщност! Точно така. Гняв. Омраза. Тя е сестрата-близначка на Шелби. Тя е Шелби! А отгоре на всичко и доктор по психология. Истински кошмар!

Ала тя е и внучката на Джиф Шеридан. А той е обещал на Джифорд.

Лъки изпъшка и тръсна полугласно някаква ругатня на френски.

— Вижте какво — започна той, — не зная какво сте успели да видите или да чуете вътре в бара, но то няма нищо общо с факта, че ще ви заведе до Джифорд. Обещавам да ви доставя там здрава и читава! Не възнамерявам нито да храня алигаторите с вас, нито да ви продам на някой от търговците на бели робини. Джифорд ми е приятел.

Серена го погледна изненадано. По високите му скули бяха избили червени петна. Той ровеше с ботуша си в натрошените мидени черупки по паркинга и продължаваше упорито да избягва погледа ѝ. Изглеждаше наистина притеснен, съкрушен и... сладък.

Господи, какво я прихваща?! Сладки могат да бъдат котенцата или малките кученца. Но Лъки Дусе е стар тигър, дето излапва на закуска разни такива сладки котенца или кученца, а на края си заслужда с наперени руси психоложки, дето само гледат да открият у всеки човек и нещо добро... Безсмислено е да търси под вола теле! Има всички основания да се страхува от него... Но... не се страхуваше.

Явно е загубила здравия си разум. От обстановката ще да е, от тази дива, праисторическа земя, от хилядите чужди, непознати миризми, които мътят съзнанието ѝ. Последните остатъци от здрав разум ѝ нашепваха да не тръгва с този човек, да не му се доверява. Но просто не можеше да си наложи да се раздели с него...

— Това ме изненадва — успя да каже тя само.

— Кое? Че не възнамерявам да ви продам като бяла робиня? — Едното, ъгълче на устата му се изкриви в лека усмивка. — Или че имате приятел?

ГЛАВА ТРЕТА

Шансон дю Тер! „Песента на земята“... Серена никога нямаше да се насити на тази гледка, дори и да стане на сто години. Къщата ѝ даваше усещане за сигурност и стабилност. Шеридановци живееха тук от 1789 година — един от прадедите ѝ беше спечелил плантацията на карти. Дори и да не би я избрала за дом, ако зависеше от нея, все пак това тука беше историята на тяхното семейство, наследството от техните деди.

Къщата се издигаше в края на алея от потънали в повлекла от мъх прастари дъбове, чиито корени се сключваха над входа като огромна шатра. Беше построена като креолски замък, комбинация между френски провинциален стил и западноиндийски стил, със силно изтеглен надолу покрив и широки галерии и на двата етажа.

На пръв поглед къщата изглеждаше по старому — все така елегантна, просторна, богата, но не натруфена. Ала Серена отпъди ореола на спомените и се опита да я види такава, каквато е сега, като че ли я вижда за първи път.

След проливните дъждове покривът беше в окаяно състояние. На много места липсваха цели керемиди. Над западния еркерен прозорец беше надвиснала тежка туфа от пълзящо нокътче, отрупана с яркосини цветове. Колоните на горния етаж плачеха за боядисване, перилата на галериите се бяха разкъртили, липсваха цели парчета от гредичките — къщата сякаш се усмихваше с беззъба, безпомощна усмивка. Тухленият зид на приземния етаж и дървената обшивка на втория етаж все още пазеха жълтата си боя, но с времето масленожълтият цвят от спомените ѝ се бе превърнал в цвят на стар пергамент.

Да, спомените разкрасяват всичко! Серена се почувства така, като че пристига на гости при скъп родственик и открива, че докато я е нямало, той се е превърнал в старец.

Стиснала здраво пред гърдите си обувката и чантата си, тя закуцука през просторната поляна. На горния етаж се отвори врата и племенникът и племенничката ѝ изхвърчаха като кончета от бокса при

състезания. Шестгодишната Ласи изтърча, крещейки, надолу по стъпалата — истинска вихрушка от златни къдрици и розови волани, следвана по петите от осемгодишния си брат Джон Мейзън, стиснал с две ръце голяма пъпчива жаба и изкривил лице в идиотска гримаса, за да я уплаши още повече.

— Джон Мейзън! Остави сестра си на мира! Чу ли! — извика Шелби Шеридан-Талбът, която дотича след децата.

Тя беше съвсем мъничко по-дребна от Серена. И някак малко по-мека и по-женствена. Кафявите ѝ очи изглеждаха някак по-екзотично, устните ѝ бяха извити в постоянна сладка муцунка. Независимо от тези дребни различия, двете изглеждаха почти еднакво.

Шелби навярно се готвеше да тръгва за Търговската камара — беше в яркожълт костюм, с жакет по последната мода — чак до коленете. Смарагдовозелената копринена блуза под жакета бе закопчана на врата с невероятно голяма брошка — като захарница. В сравнение с нея Серена се почувства като просякиня.

— Божичко, Серена! — ахна театрално Шелби и притисна изящно гледаните си ръце към бузите си. Диамантеният пръстен, който носеше до пръстена с изпъкналия четириъгълен топаз, беше достатъчно голям, за да задави котка. — Какво се е случило? Като че някой те е нападнал, като че си прегрешила с някого... или и двете заедно!

— Благодаря ти, страшно си любезна! — Серена се повлече нагоре по стъпалата, като най-безсъвестно си пожела, да се бе родила без сестра-близначка.

Приумиците на Шелби и настроенията ѝ бяха непредсказуеми като времето — от ясно небе можеше в миг да се разрази буря. Любимата ѝ роля беше да се прави на лекомислено глупаче. Вечното ѝ преиграване я правеше безкрайно уморителна — просто имаше истинска дарба да говори с най-невинно изражение всевъзможни глупости така, че превръщаше разговора в истинско мъчение.

Серена с мрачно изражение се заизкачва бавно по стълбата и Шелби неволно се дръпна, ужасена, да не би да се докосне до нея.

— Изкарах тежък ден, Шелби. Сега нямам време да ти разправам всички гадни подробности — каза Серена. — Трябва да се преоблека и веднага тръгвам. Можеш ли да поръчаш на някого да прибере колата ми от града? Оставих я при Готие.

Пресиленото съчувствие на Шелби моментално се превърна в детинско оплакване:

— Ами да, Серена, защото нямам друга работа, освен да бъда твой прислужник, нали така? Дявол да го вземе! Пристигаш вкъщи раздърпана, като че си се била с котки, изкарваш ми ума от страх, и първото, което благоволяваш да изречеш, е да ми дадеш нарежданията си! Ти винаги си била такава!

Серена мина покрай сестра си. Силно се съмняваше, че тя изобщо се е тревожила от отсъствието ѝ. Шелби беше изцяло погълната от децата си, от мисълта за гардероба си и от задълженията си в общинското настоятелство — бе се нагърбила с комитета на общината не от чувство за граждански дълг, а заради общественото признание. Беше толкова хубавичка... и толкова плитка! Като езеро с водни лилии в японска градина.

Серена си влезе в къщи и забърза по коридора. Ядоса се, че не може да почувства атмосферата, да усети въздействието на родния дом. Като се изключи големият ремонт в началото на деветнадесети век и по-сетнешното инсталиране на водопровод и електричество, през всичките тези години в къщата не бе променено почти нищо. Беше истинска съкровищница — пълна със старинни предмети, семейни спомени и антики, които биха хвърлили във възторг всеки музееен уредник. Но сега Серена нямаше време да се порадва нито на облицованите с кипарисово дърво матовозлатисти стени, нито на избледнелите от времето персийски килими, разливащи нежните си тонове — същински скъпоценности — върху старите дървени подове. Тя се завтече право в някогашната си стая, където тази сутрин беше влязла само колкото да остави куфара си, преди да хукне, гневна и разтревожена, да търси водач.

— Ще излизаш ли? — попита Шелби наивно, като че думите на Серена чак сега бяха стигнали до съзнанието ѝ. Тя подръпна Серена за ръкава на изпомачкания жакет като дете, което търси да привлече вниманието на майка си. — Къде ще ходиш?

— Ще търся Джифорд.

— Но ти не можеш да тръгнеш сега! — възкликна Шелби драматично и последва Серена в стаята. Застана така, че да е точно пред очите на сестра си, докара на лицето си трагично изражение и, за да засили ефекта, започна да кърши ръце. — Не можеш да тръгнеш

сега! Току-що си пристигнала! Не успях да ти разкажа нищо за новата къща, за децата... Да знаеш само как напредват в училище!... А мене сигурно ще ме изберат в Търговската камара за бизнесдама на годината. Не можеш да тръгнеш току така!

Серена изобщо не обърна внимание на категоричния тон. Започна да се съблича. Хвърли изплесканите си дрехи на пода и погледна със смръщено изражение куфара си, оставен на леглото. Знаеше, че там няма да намери нищо, което да е подходящо за едно плаване из блатото. Като дете често бродеше с Джифорд из захарната тръстика, ала жената, в каквато се бе превърнала тя сега в Чарлстън, нямаше нужда нито от джинси, нито от гумени ботуши в гардероба си.

— Поръчала съм на Одил да приготви агнешко печено — продължи Шелби. Тя прелиташе неспокойно и леко, като пеперуда, из стаята. Поспря се да оправи една от дантелените покривчици, след това започна да прережда цветята в голямата порцеланова ваза. — Да знаеш само какви битки съм водила, за да я накарам да се съгласи! Такова упорито женище! Откакто сме се нанесли тук с Мейзън, непрекъснато ми трови живота. А децата колко се страхуват от нея! Не можеш просто да си представиш! Решили са, че е вещица! Ама тя е виновна, тя ги подлуди, защото им разказва все разни ужасни истории. Страшно ѝ подхожда! Просто не зная защо Джифорд не я уволни!

— Мисля, че той обича да спори с нея... — Серена се усмихна, като си представи как вечно киселата Одил се препира с не по-малко опакия стар Джиф.

Одил Фонтено беше невзрачна и работлива като муле. Като че някой бе опънал върху кокалестата ѝ фигура черната като нощта кожа на някакъв по-дребен човек. Но в морскосините ѝ очи пламтеше ярко — като газов пламък — цялата сила на нейната дважд по-ярка личност. Беше свадлива, суеверна и своенравна. Беше произведена за икономка, след като Серена и Шелби напуснаха къщата, а Мае, бавачката им, се бе оттеглила на почивка. По онова време Одил отдавна бе прехвърлила шестдесетте, но никой не забелязваше годините ѝ, а и не би имал кураж да я попита за възрастта ѝ.

Серена отвори куфара и измъкна белите си тесни панталони и плетен пуловер на широки бели и червени ивици. Един бегъл поглед в наклоненото огледало над скрина потвърди опасенията ѝ, че прическата ѝ се е отпуснала, но нямаше сега време да я поправи.

— А освен това — продължи Серена с глух глас, докато навличаше през глава пуловера, — братът на Одил е най-добрият приятел на Джифорд.

Шелби престана за миг да прережда дреболиите по скрина и впери пронизващ поглед в отражението на сестра си в огледалото:

— Ти да не искаш да кажеш, че ще тръгнеш да търсиш Джифорд? Че ще влезеш в блатото?

Серена дръпна ципа на панталона си и застана срещу Шелби.

— Нали ти сама каза, че трябва да тръгна? — запита тя с пресилено спокоен тон.

Страните на Шелби под умело поставения грим станаха на петна и тя извъртя обидено очи:

— Не съм го мислила сериозно! За Бога, Серена, ти не можеш да тръгнеш из блатото!

— А ти как си представяш, Шелби? Че ще си седя със скръстени ръце и нищо няма да предприема? Че ще оставя всичко както си е?!

Шелби се обърна към нея — вече в съвсем друго настроение:

— Както бих оставила аз, това ли искаш да кажеш? — Тя стисна очи, устните ѝ изчезнаха в някаква тясна, свирепа черта. — Съжалявам, Серена, ако не съм на нивото на твоите изисквания, но аз имам да се грижа и за други неща! И ако Джифорд е решил, че иска да живее всред това забравено от хората, гъмжащо от змии блато, то аз не мога да нарежа всичко и да хукна след него!

— Съвсем не е необходимо да го правиш — съгласи се Серена уморено. — Защото именно аз ще хукна.

— Чудесно! — Шелби прелетя до стъклената врата към галерията, подръпна с пръсти плата на завесата, след това се завъртя и тръсна коси назад. — Джифорд ще е очарован да констатира, че най-после си преодоляла онзи твой страх...

Продължителният поглед, с който Серена прониза сестра си, беше пълен с гняв и болка, но тя не пожела да коментира забележката на Шелби. Не желаше. Никога не беше разговаряла с Шелби за страха си от блатото, никога не ѝ беше обяснила откъде се бе появил този страх. От години тази тема беше табу, опасна ничия земя, до чиито граници Шелби се осмеляваше да припари само когато бе ядосана на сестра си.

Серена дори не беше сигурна дали Шелби изобщо съзнава каква разрушителна сила крие в себе си тази тема. Шелби съвсем не беше глупава. Тя просто надценяваше значението на всичко, което е свързано със самата нея, а това вече автоматично означаваше, че подценява всичко останало.

Серена нахлузи червените си платнени еспадрили и хлопна силно капака на куфара. Сега няма време да анализира сестра си, дори и да ѝ се иска да го направи. Не бива да изпусна тези лодка.

— Аз тръгвам — каза тя тихо, с върховно самообладание. — Не зная кога ще се върна. Доколкото познавам Джиф, може да ми отнеме един, та дори и два дни.

Тя взе пътната чанта и смъкна куфара от леглото. Без дори да погледне към Шелби, тя излезе от стаята и се запъти към външната врата.

— Серена! Чакай малко! — извика Шелби и се втурна по коридора след нея. Гласът ѝ беше разстроен.

— Не мога да чакам. Лъки ми даде десет минути и съм сигурна, че от чист инат ще тръгне без мене, ако не съм точна.

— Лъки?! — Шелби повтори като ехо и внезапно млъкна. — Кой Лъки?

— Лъки Дусе — отвърна Серена и блъсна с хълбок двойната врата. — Той ще ме води до Джифорд.

Лицето на Шелби беше станало бяло като кърпа, но Серена не я погледна.

— Майко небесна! — ахна Шелби и се спусна след сестра си към галерията. — Ти не можеш... Серена, ти не можеш да тръгнеш с него! Ти знаеш ли какво се говори за него?

— Мога да си представя.

— Господи — започна Шелби съзаклятнически, като потупваше нервно с една ръка гърдите си, а с другата си вееше като изискана дама от деветнадесети век, — просто не зная как клетата му майка има сили да се покаже в обществото. Тя е най-милата жена, която можеш да си представиш. Изобщо цялото семейство е чудесно, всички са били по колежи, но той... Лъки... Той е истински срам за тях, казвам ти! Живее като същинско животно из блатата, откакто се уволни от армията. Хората разправят, че е нещо побъркан.

— Може и да имат право — съгласи се сухо Серена, като се сети какво беше казал Лъки по този въпрос. — Но друг не намерих.

— Виж сега, аз мисля, че ще е най-добре да не тръгваш с него. Никой не може да каже какво ще направи...

Серена въздъхна.

— Ох, Шелби! Една от нас двете трябва да говори с Джифорд. Ти не можеш. А Лъки Дусе е единственият, който може да ме заведе при него.

Шелби издаде капризно долната си устна и затвори очи.

— И все пак аз смятам, че ти не трябва да го правиш. И баста!

— Чух възраженията ти, но трябва да вървя. Извини ме, моля те, пред Одил!

— Бъди внимателна! Пази се!

Плахият съвет на сестра ѝ накара Серена да се закове на последното стъпало. Дразнеше се всеки път, когато сестра ѝ проявяваше истинска загриженост — нещо, което, впрочем, ставаш твърде рядко. Шелби почти винаги беше заета изцяло и напълно със самата себе си. Тя можеше да бъде груба и лекомислена, дребнава и жестока — ако това се налагаше. И в съвсем редки случаи проявяваше към ближните си искрена загриженост, обич и съчувствие — поднасяше ти ги изведнъж, като някаква скъпоценност. Този неин жест беше колкото трогателен, толкова и обезпокояващ.

— Ще се пазя — отвърна Серена спокойно.

Тя прекоси, подтичвайки, поляната. Чантата я удряше по коляното, а дръжката, която още не бе стегнала, се мотаеше в краката ѝ. Серена се опита да гледа в пътеката при себе си и да прогони от мислите си — безуспешно — Шелби.

Хората продължаваха да говорят с умиление за това, колко ли са близки, колко ли са интимни, след като са близначки, колко ли силна и необикновена трябва да е връзката помежду им, колко мило... Серена винаги беше пропускала край ушите си тези забележки. Тя и Шелби никога не се бяха чувствали близки. Като се изключи външният им вид, те бяха толкова различни, колкото денят и нощта, колкото лятото и зимата. Шелби се беше постарала да се почувстват съперници още от самото им раждане. Изглежда не можеше да прости на Серена, че се е родила заедно с нея, като че нарочно е направила така, че да отнеме славата ѝ. В стремежа си да се предпази от това непрекъснато

съперничество Серена все повече се отдалечаваше от сестра си, създаде си свои собствени интереси, свои мечти и така задълбочи още повече пропастта помежду им.

Серена винаги беше съжалявала, че не са по-близки една с друга. Като близначка на една напълно непозната личност тя се чувстваше дори по-самотна, отколкото ако беше единствено дете. Бяха твърде различни, живееха сякаш в два различни свята, като че просто нямаха допирна точка. Какви глупости говореха хората! Та между тях нямаше и следа от някаква телепатична връзка, понякога като че не говореха един и същи език. Свързваше ги единствено тяхната кръв, историята на семейството им и... Шансон дю Тер.

Отношенията помежду им бяха многопластови и сложни. Като психоложка Серена би могла да изпадне направо във възторг от такъв казус — ако ставаше дума за чужди хора и ако можеше да преценява тези отношения хладнокръвно и обективно. Но тя не можеше да се дистанцира, толкова много спомени бяха обхванали като бръшлян различните гранки на техните отношения, а и се страхуваше, че връзката им може да изсъхне и да умре като задушен от плевели кълн. И тогава? Ще трябва да се прости с надеждата, която тайно лелееше все още в едно скрито ъгълче на сърцето си. Не, не, и за двете е по-добре да оставят всичко така, както си е.

Когато доближи до малкия пристан за лодките, срещу нея изскочиха като вихър децата на Шелби, сякаш ги гонеше самият дявол. Прелетяха край нея, без да забавят своя бяг, търсейки убежище у дома, при майка си. Лъки бе застанал на кейчето и пушеше цигара, издал напред единия си крак. Около устните му играеше зла усмивчица. Серена го погледна ядосано:

— Не може ли да ви остави човек за десет минути, без да се нахвърляте на някого?

— Десетте минути минаха преди пет минути. Имате късмет, че не тръгнах без вас.

— Въпрос на гледна точка — изръмжа тя. — Какво им казахте? Би трябвало да се засрамите, да плашите така децата!

Лъки завъртя очи и хвърли фаса си във водата.

— И двете са просто кошмарни!

— Не бих казала това пред Шелби, ако бях на ваше място.

— На нея бих могъл да кажа някои съвсем други работи — каза Лъки, като на себе си.

Серена го погледна с любопитство. Лицето му изведнъж бе станало затворено и безизразно. Просто сякаш чу, как той затръшна някаква врата, под носа ѝ. Но това пък събуди у нея желание да пооткрехне тази врата.

— Познавате сестра ми? — запита тя смаяна. Това ѝ се струваше толкова невероятно, колкото... ами колкото това нейно тръгване с Лъки през мочурищата.

Лъки не отговори. Не беше говорил с никого досега за връзката си с Шелби Шеридан — нито с брат си, нито с непознати, нито със свещеника. Нямаше никакво намерение сега да разговаря с нейната сестра-близначка. Всичко онова се беше случило в друг един живот, в друг един свят. Най-добре е да остави раните да завехнат, след като не може да ги излекува. Само това липсва, да се разкрива пред тази жена! Не стига че беше сестра на Шелби, но беше отгоре на това и психоложка. Последното, което му трябва сега е някаква учена мома, която ще почне да ровичка в душата му.

Той погледна багажа, който беше домъкнала, и как се беше издокарала.

— Вие да не мислите, че отиваме в клуб „Вед“, миличка?

Серена го удостои с високомерния поглед на истинска принцеса:

— Само за ваше сведение, мистър Дусе, гардеробът ми не съдържа колекция от бойни облекла и ботуши. Може и да не повярвате, но изобщо не възнамерявах да прекарам свободното си време в тресавищата.

— Напротив, моментално ви повярвах. Положително сте заета повече с организиране на вечери и търчане по концерти, къде ще седнете да мислите за блатото...

— И защо трябва да мисля за него? То няма нужда от мен. То просто си съществува.

„О, няма да е задълго. Поне ако зависи от сестра ти...“

Тези мисли Лъки запази за себе си. Достатъчно се беше забъркал вече, като се съгласи да води Серена при Джифорд и да предприеме това глупаво пътуване. Не е негова работа да спасява блатото. Господи, той е достатъчно зает с това да спасява себе си...

Какъв смисъл да говори със Серена? Едно такова гладко като змиорка градско чедо, което сигурно изобщо не се интересува от природата, всред която е израсло. Какво ще я е грижа нея, че „Тристар Кемикълс“ съсипва една крехка екосистема, която от векове търпи безчинстването на човека? Ако умът му не го лъже, тя положително знае какво става и сега отива да намери Джифорд, само за да го изработи да продаде земята си. И края на краищата тя е сестра на Шелби. Какво друго може да очаква човек от нея, освен предателство и измама?

Лъки я наблюдаваше и сега, в новото ѝ облекло. Та тя беше родена върху купчина пари, дето се казва, бе свикнала да се носи елегантно и скъпо. А и сигурно се стреми да трупа още повече. Такива са всички жени от нейната класа — не е важно какво става по света, главното е те да живеят своя луксозен живот. Тя никога няма да се вслуша в думите му. За нея той е само средство към целта, както тогава, другата...

— Качвайте се! — изръмжа той. Лошото настроените го заля и го захлупи като мощна вълна.

Серена направи още една крачка към него, вирнала капризно брадичка.

— Знаете ли, мистър Дусе, мисля, че и двамата ще се чувстваме много по-добре, ако престанете да ме командвате непрекъснато.

Лъки се наведе и скъси разстоянието помежду им до минимум, опитвайки се да я сплаши с мащабите на тялото си и силата на гнева си.

— Аз не желая да се чувствам нито по-добре, нито въобще никак с вас! Ясно ли ви е, мис Шеридан?

— Кристално ясно.

Серена наведе глава и предостави лицето си на погледа му, решена да не помръдне и да не отстъпи.

Дъхът на Лъки секна. Господи! Колко е хубава! Очите му просто отказваха да разберат, че той трябва на всяка цена да стои настрана от нея. Хормоните му отказваха да приемат, че тя би му създала много повече ядове, отколкото удоволствия.

Той се наведе напред — за един кратък миг парфюмът ѝ го подмами да се приближи, в него лумна горещо, нажежено до бяло желание, което замъгли разума му.

Погледът му се беше впил в изящната линия на бузата ѝ, плъзна се нагоре по скулите, по веждите, с тази тяхна извивка като ангелско крило, по нежнорозовите ѝ устни. В този миг искаше само едно: да я целуне, да докосне тези устни, да проследи с пръст линията на брадичката и бузата ѝ, да приглади златните кичури, разпилени по челото ѝ. Искаше да я целува, да я вкуси, да потопи жаден език в устата ѝ... Беше истинско безумие.

Безумие.

Лъки потръпна и откъсна очи от лицето ѝ. Без нито дума той взе чантата от ръката ѝ, обърна ѝ гръб и скочи в пирогата. Сложи чантата на плоското дъно отпред на носа до останалия си товар, след това се прехвърли на кърмата и взе пръта за управление. Ръцете му играеха.

„Велики Боже! — помисли си той, като хвана по-удобно пръта и извърна очи, когато Серена скочи в лодката. — Колкото по-скоро я закарам при Джифорд, толкова по-добре. Не ми трябва беля. Да ме оставят най-после на мира!“

„На мира“ — озъби се присмехулно някакъв глас в душата му. Какво значи „на мира“? Една мечта. Нещо, за което копнее и което изглежда недостижимо. Нещо, което Серена Шеридан постига, изглежда, без всякакво усилие... Спокойствието ѝ я обгръща като кралска мантия, ето как внимателно и спокойно се настанява сега на седалката... Лъки несъзнателно ѝ завидя за това излъчване. А защо, наистина, да не изпитва тя вътрешен покой? Една престорена, бездушна глезла, също като сестра си. Нищо не може да пробие тяхната броня от егоизъм. Тази броня ги защитава и от състрадание към другите, и от болка.

Лъки въздъхна дълбоко, отблъсна лодката от мостика и я извъртя, докато носът застана по течението — нагоре, далеч от цивилизацията, към неговия дом, неговата родина: кипарисовите гори всред мочурищата на разливите Бей Ноар. Той насочи мислите си към онзи пущинак, който се беше оказал негово спасение и не погледна нито веднъж назад към Шансон дю Тер, нито към галерията горе, където се жълтееше едно яркожълто петно.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Безкрайността на блатото винаги караше Серена да се чувства потисната. Малките островчета суша се губеха всред лабиринта от речни ръкави. Някои от тях бяха толкова широки, че сякаш заплашваха да погълнат всичко, застанало на пътя им. Други пък бяха теснички — като мрежа от езерца между гъстака от върби и потънали в мъхове дървеса. Докъдето поглед стига само вода и гора, вкопчени в извечна смъртна схватка помежду си — водата подяждаше сушата, а земята упорстваше и грабеше своята дан от блатото.

Човек можеше да се лута с дни из разливите, за да стигне до някакво не чак толкова отдалечено място. Пътеките се виеха и въртяха в безброй осморки и серпентини, за да те отведат понякога доникъде, за да те объркат и сломят. Дълбоките сенки те караха да изгубиш всякакво чувство за време.

Не бяха много хората, които живееха тук. Малцината, които все още си изкарваха хляба от блатото, се бяха оттеглили към удобствата на цивилизацията и всяка сутрин избръмчаваха насам с алуминиевите си моторници, а вечер бързаха да избягат към домовете си. Нощем разливите на Делтата принадлежаха на своите истински собственици — дивите животни, змиите, алигаторите... И на Лъки Дусе.

Речният ръкав, по който плаваха, се разклоняваше на всички страни — сякаш някой бе ударил по водното огледало и то се бе напукало паякообразно. На Серена се стори, че Лъки подкара лодката сякаш без посоки — зави на изток, след това на запад, след това на юг... И после пак на север. Не бяха изминали и тридесет минути, откакто бяха на път, и Серена напълно обърка посоките. Страхът парализираше способностите ѝ да следи маршрута. Изправена като свещ, тя седеше като на тръни на твърдата пейка, притиснала ръце до тялото си, забила пръсти в дървото, като че се готвеше за скок.

— Какво има, малката? Да не се боите, че ще се обърнем? — Лъки онагледя въпроса си, като премести тежестта на тялото си върху другия крак и разклати силно лодката.

Серена усети, как и малкото, което имаше в стомаха си, се качи в гърлото ѝ. Тя преглътна с усилие и напрегна цялата си воля, за да прикрие страха си зад привидно безразличие.

„Само не показвай, че се боиш! Не му позволявай да разбере, че се страхуваш!“

— Естествено... че... не — изрече тя на пресекулки.

Лъки изсумтя обидено.

— В тази пирогова капка вода не може да влезе, освен, разбира се, когато вали. Сам съм я правил. С нея можеш и по роса да плаваш!

— От това ли живеете? Искам да кажа, лодки ли правите? — попита Серена и спря очи на купчината вещи, струпани на носа на лодката — торби от юта, телени кошове за лов на раци, найлонови мрежи, цяло топче мрежа против комари, въдичарски принадлежности, ловджийска чанта.

— Не — отвърна той кратко.

— Но какво работите? — Тя се обърна и вдигна очи към него. Изглеждаше огромен. Серена се питаше, дали той ще се възползва от възможността да я послъже нещо, или ще поиска да я шокира, като ѝ каже истината. Но Лъки не направи нито едното, нито другото.

— Правя онова, което ми харесва.

Серена вдигна високо едната си вежда.

— И добре ли се заплаща това?

Лъки извърна глава — сега тя виждаше само профила му.

— *Pas de betises*^[1] — промърмори той. — Понякога изобщо не се плаща.

Той заби пръта в тинята и отблъсна силно лодката, тъй че тя подскочи напред и се вряза в един плаващ остров от водни зюмбюли — нежни лилави цветчета над гъста маса от зелени листа. Тук отново смениха посоката — водният ръкав стана по-тесен, водата по-черна.

Пирогата се плъзгаше по мастиленочерните води като кълкър по леда и изведнъж се вряза в грамадна туфа от пача трева, а после навлезе в тесен поток, който се губеше в тунел от надвиснали клони на огромна плачеща върба.

Серена пое дълбоко дъх, преди да навлязат в зеления тунел. Сумракът сякаш я стисна за гърлото. Клоните на върбата се провлачваха по кожата ѝ като змийчета, всяко косъмче по нея беше настръхнало.

Когато лодката излезе от другата страна на тунела, те вече имаха нов спътник — една дебела черна змия се беше навила като забравен от някого кабел на пода на лодката, точно до червената обувка на Серена. Серена се опита да изпищи, но не можа. Тя рязко се дръпна назад и вдигна крака, лодката се разлюля. Ужасена, с единствената мисъл да бяга, Серена щеше като нищо да цопне във водата, ако Лъки не я беше хванал.

Той я притисна към гърдите си със стоманена ръка, докато другата ръка се пресегна, вдигна змията и я метна във водата.

— Само една малка водна змия! — каза той презрително и пусна Серена да се изправи.

С треперещи колене Серена са освободи от прегръдката му, без да сваля ужасени очи от змията, която сега с вирната главичка се отдалечаваше като виещо се камшиче към брега. Дори и гумена змия-играчка да беше, пак си беше змия. Но ѝ стана твърде неприятно, че този човек видя страха ѝ. Серена веднага потърси защита в самоконтрола — своето най-сигурно оръжие.

— Простете, че реагирах като истеричка — каза тя сухо.

Лъки впери зли очи в тила ѝ. Нищо ли не е в състояние да пробие бронята ѝ? Когато видя змията, маската ѝ падна за миг само, ала тя мълниеносно отново се превърна в Госпожица Суперлед. Сега отгоре на всичко и се извинява за държанието си, като че се беше разхълцала по време на ядене. За секунда той я бе притиснал, усети я с цялото си тяло, и това вече бе достатъчно да има чувството, че ще се пръсне от напрежение, а госпожицата си седеше безучастно на мястото си, сякаш нищо не се е случило.

Обзе го ярост. Какво е това равнодушие! Как е възможно той да изпитва такова желание към нея? Какво я е зяпнал, какво току се усуква около нея, след всичко онова, което му направи...

Чакай. Което нейната сестра направи...

Почувства, че полудява. Изведнъж осъзна, че отъждествява Серена и Шелби, оставя се на прастарата си омраза да го задуши като зловонни отровни газове, вдигащи се от дъното на блатото. Напук на всичките изминали години омразата продължаваше да е в него, помъчителна от всякога.

— *C'est une affaire a plus finir*^[2] — промърмори той и разтърси глава, за да пропъди мислите си.

— Извинете? — Серена се обърна и го изгледа въпросително.

— Казах, скъпа, че ще е по-добре да свикнете със змиите, ако мислите да останете тука. По тия места се въдят петнадесет вида неотровни и шест вида отровни змии: коралова змия, камшичест воден мокасин, дебел колкото човешка ръка, медноглави кобри...

Серена стисна очи, като че да се скрие от думите му. Мозъкът ѝ сякаш само това чакаше — веднага запълни празния екран на съзнанието ѝ с един ужасен спомен — чернилка, люшкаща се около нея, три тъмни, тънки силуета, черни камшици със стреловидни глави, разтворили бледорозова паст, нападащи...

Какво ѝ стана, по дяволите, та се реши да тръгне!? Нали мрази блатото? То я плаши повече от всичко друго на света...

Серена отвори очи и погледна към черните кипарисови стволоче и непроходимия гъстак зад тях, губещ се в тъмните сенки и призрачните повлекла от мъх. Като в кошмарен сън.

В очите ѝ избликнаха сълзи. Направи огромно усилие да запази фасадата от безразличие, но усети как тя просто се свлича като стена, по която се катери и се опитва да се задържи отчаяно с мокрите си от пот ръце. До този момент се крепеше на упорството и на гнева си, но сега, изглежда, те я изоставиха.

„Трябва да мислиш, Серена! Мисли! Мисли за нещо, все едно за какво!“

Тази лодка е идиотски тясна...

— Подайте ми манерката!

Чак сърцето ѝ подскочи. Гласът на Лъки я върна моментално в действителността. Радостна, че може да върши нещо, тя взе манерката и му я подаде, като го погледна нравоучително:

— Казва се „моля, мис Шеридан“! „Благодаря, мис Шеридан“! — Говореше му със сиропирано гласче. — За мен е удоволствие, мистър Дусе!

Лъки примигна присмехулно. Отвинти капачката и отпи няколко големи глътки — адамовата му ябълка подскачаше ритмично, докато пиеше.

— Какво пиете? — Серена се опита да не гледа якия му врат.

Той избърса уста с гърба на ръката си и излъга:

— Вода.

Серена погледна манерката. Несъзнателно облиза с език долната си устна и преглътна. Лъки почувства как в жилите му се разлива огън. Подаде ѝ вежливо манерката. Дразнеше се, че нейната уравновесеност продължава да го ядосва. Направо се вбесяваше от факта, че самият той не може да контролира реакциите на тялото си по отношение на нея.

Серена взе манерката и помириса подозрително гърлото.

— Това не е вода, това е ракия! — изкриви лице тя.

Лъки я погледна мрачно:

— С вода вътре.

Серена изфуча с отвращение:

— Пиете я като вода. Може би затова сте такъв нелюбезен.

— Аз си се харесвам такъв — изръмжа той.

— Но май сте единствен, доколкото забелязвам.

— Пийте най-последно! Или се страхувате, че можете да прихванете нещо, ако пиете от едно шише с човек като мене?

Очите на Серена се свиха като цепки, но тя отпи глътка от манерката. Хем да го опровергае, хем да добие малко кураж. Като психолог не би одобрила второто съображение. Погрешно е да се опитваш да обясниш рационално консумацията на алкохол. Но все пак отказа да се вслуша в укоризнения си вътрешен глас. Тук тя не е психоложка, а просто човек, който изпитва страх. Гол, отвратителен, лепкав страх. Правеше всичко, за да се освободи от него. Кой знае, може би това преживяване ще ѝ помогне да проявява повече съчувствие и разбиране към пациентите си, страдащи от фобии.

Както бе предположила, течността в манерката явно никога не бе красила лавиците на някой магазин за напитки. Беше домашно печена ракия, толкова силна, че алкохолното ѝ съдържание надали можеше да се измери с градуси. По-подходяща бе да се използва като разтворител на бои или за пълнене на акумулатори. В гърлото ѝ потече огън, заклокочи в стомаха ѝ, лавата се разля по цялото ѝ тяло. Като че и без това не ѝ става достатъчно горещо само като погледна своя превозвач — помисли си Серена и прокле и хормоните си, и всичко.

Възможно е физическото привличане, което той извиква у нея, да е вид болестно състояние, някакво временно психическо заболяване. Навярно мозъкът ѝ търси да отклони вниманието ѝ от блатото и се опитва да я залъгва с широките плещи на Лъки Дусе, с неговите очи на

пантера и тази уста на сладка куртизанка. Само така всичко би добило смисъл. Като се остави настрана външният му вид, той бе натворил един куп грешки. Неучтив, примитивен, зъл, категоричен, арогантен, самодоволен, непостоянен. И пие. Нито една разумна жена, имаща поне искрица себеуважение, не би допуснала дори една единствена мисъл да се занимава с него... По какъвто и да е начин.

Погледът на Серена отново се плъзна по тялото му. Или... добре, само по един-единствен начин. Но точно това пък нея изобщо не я вълнува! Естествено! Никога не би се впуснала в една чисто сексуална връзка. Или, казано по-точно, като че ли от векове вече не се бе впускала в никаква връзка.

Беше си доволна от своята частна практика и доброволното си участие в психиатричната клиника в един от бедняшките квартали на Чарлстън. Имаше приятели, имаше широк кръг от добре избрани познати, ала бе свободна от всякакви романтични ангажименти. Беше се женила вече за свой колега-психолог, но бракът се разпадна поради липса на въодушевление и от двете страни. Връзката им почиваше на приятелството, на общите интереси и на удобството. Явно липсваше онзи интензивен физически магнетизъм, който често споява и крепи отделните аспекти на една връзка. Просто всеки си живееше свой собствен живот, отдалечиха се един от друг и четири години след сватбата се разведоха като отлични приятели.

След развода Серена се беше срещала чат-пат с мъже, но не се намери никой, който да я запали така, та да поиска да се срещне с него втори път. Вече бе стигнала до убеждението, че по начало не е особено сексуална. Не бе успяла да развихри у съпруга си някаква бурна страст, а и той не можа да я грабне и хвърли в онзи опияняващ екстаз, за който ѝ разказваха пациентките ѝ. Явно не беше създадена да реагира по такъв начин на мъжката близост. Може би това да имаше някаква връзка с постоянния ѝ страх да не загуби самоконтрол. Ала като гледаше сега Лъки Дусе, ѝ мина през ум, че може и да се е лъгала.

— Какво става, харесвам ли ти, сладурче? — запита той небрежно, с провлачен глас и я погледна с безизразните си кехлибарени очи.

— Не особено.

Тя му протегна обратно манерката, за да няма той време да забележи предателската руменина, която огря страните ѝ.

— Не е вярно.

Казано беше по-скоро като констатация, отколкото като обвинение в лъжа. Лъки взе манерката и нарочно докосна пръстите ѝ. Серена отдръпна ръката си, с което предизвика ехидния му смях. Тя вирна брадичка:

— Имате изненадващо високо мнение за себе си, мистър Дусе!

— О, не, скъпа. Просто отбелязвам това, което виждам.

— В такъв случай ще ви посъветвам да идете час по-скоро на очен лекар. Едни свестни очила биха могли да предпазят куп жени от вашата неприятна компания.

Погледите им се срещнаха — нейният леден, неговият яростен. Серена мислено се поздрави, че успя да обезвреди умело една потенциално опасна сексуална ситуация. Той пък беше доволен, че бе успял отново да я вбеси. Седяха така и се измерваха с погледи. Въздухът между тях пращеше от напрежение.

На източния бряг на канала брегът се раздвижи — един алигатор се събуди от дрямката си, шумугна се през гъстите туфи от водни растения и се плъзна във водата.

Серена скочи от мястото си, вперила очи в животното. Алигаторът плуваше в плиткото между тръстиките, само на няколко метра от пирогата. Дългата люспеста глава се движеше като лодчица над мътната вода, сякаш животното се взираше в тях.

Лъки се разсмя с лаещ смях.

— Е, няма нищо, ангелче! Алигаторът няма да ви изяде. Освен ако не река да ви хвърля през борда, което би било може би най-умното.

— Цяло щастие е, че вашата сила не е точно в ума! — ухапа го Серена, дръпна манерката от ръцете му и отново си сръбна за кураж.

„А умно ли е да се захващаш с този тип, драга ми Серена?“

Бракониер, контрабандист и един Бог знае какво още. И се хили точно като алигатор. Серена почувства как отново я побиха тръпки.

— Никак не е чудно, че Джифорд е пропъзлял да се скрие чак тука. — Лъки взе отново пръта, изпъна бицепса си като буца и оттласна лодката напред. — Никой не би могъл да издържи с две такива като вас в дома си.

Серена не откъсваше очи от алигатора, хванала се с две ръце за седалката.

— За ваше сведение, сестра ми и аз изобщо не си приличаме.

— Зная какво представлява сестра ви.

Студената ненавист в гласа му я накара да го погледне.

— Откъде? Не мога да си представя вие двамата да се движите в едни и същи кръгове.

Лъки не отговори. Вратичката на душата му се затръшна отново, но този път май се и заключи. Сега той гледаше някъде през нея, като че тя се бе изпарила във въздуха. Лицето му се беше превърнало отново в каменна маска. Мълчанието му я подтикна да търси свои собствени обяснения.

Възможно е Шелби да е направила някакво публична изказване срещу скитниците или против такива „гнезда на порока“ като „Москито Мътънс“. Беше напълно в стила на Шелби да се изправи и да започне да сипе огън и жулел против всеки, когото не одобрява. И естествено, нейните възгледи щяха да намерят горещ прием в сред достопочтените членове на общинското настоятелство, Шелби щеше да бъде поласкана, тя винаги търсеше признание и похвали, готова е да отиде на всичко, за да ги получи. Сигурно не би се уплашила да се захване и с един толкова опасен тип като Лъки Дусе... Премислила е какво ще ѝ донесе една такава атака, без дори да се съобрази с това какви ядове биха могли да последват. Серена се питаше дали сестра ѝ разбира, че си е спечелила враг, който носи у себе си ловджийски нож, дълъг като ятаган.

Лодката се плъзгаше по тъмните води. Тишината в блатото беше не по-малко тежко и плътна от жегата. Колкото по-гъста ставаше растителността, толкова по-тягостно лягаше върху тях мъртвилото на тишината. Нервите на Серена бяха опънати до скъсване. Дори най-невинното обаждане на водна птица я караше да подскача от ужас.

Навлизаха все по-дълбоко в дивия пущинак, тук вече нямаше и следа от човешко присъствие. Единствен знак, напомнящ за цивилизацията, беше по някоя цветна пластмасова лента, вързана за клон, за да маркира мястото на мрежата, заложена за раци.

Лъки спря до такъв един знак — червена лента, завързана за една върба — и започна да събира мрежата, метната в плитчината. По ситната мрежа се бяха оплели десетки раци. Той прибра четири такива капана все покрай този бряг, изсипа страховито боричкащото се съдържание в чувалите от лук, нахвърляни в лодката, погълнат изцяло

от своята работа, забравил за Серена, като че тя просто част от багажа. Тя го наблюдаваше с любопитство, но не се осмели да попита дали капаните са негови.

Чак когато пирогата продължи пътя си и завиха на север, тя проговори:

— Скоро ли ще стигнем?

— Скоро. Сама ще разберете кога сме там.

— Съмнявам се. От години не съм ходила.

— Ще познаете — увери я той.

— По какво.

— По изстрелите.

Серена се ококори.

— Но това е смешно! Стариат Лоурънс също спомена нещо такова. Зная, че дядо е заядлив понякога, но да стреля по хора! Защо ще стреля по хора?

— За да ги прогони.

— Но защо, защо ще ги гони?

— За да го оставят на мира.

Серена поклати глава нетърпеливо.

— Това не мога да разбера. Съвсем не е в стила на Джифорд да остави плантацията толкова дълго без контрол. Това не е ставало дори през сезона за лов на раци.

— Той си има своите основания — отвърна Лъки тайнствено.

Този човек навярно знае за работите на собственото й семейство повече от нея самата. Изведнъж се почувства като страничен човек. Това не говореше добре за една внучка! Не си идваше често у дома, не питаше какво стана вкъщи, не се обаждаше редовно по телефона... Списъкът на нейните пропуски беше много по-дълъг и засилваше още повече чувството за вина. И въпреки това не можа да се сдържи да не попита:

— И какви са тези негови основания, мистър Дусе?

Лицето му стана безизразно.

— Попитайте Джиф, ако наистина искате да узнаете. Аз в чужди работи не се бъркам.

— Колко удобно за вас, наистина! Така нито има за какво да се безпокоите, нито за какво да се оправдавате.

— Точно така, сладурче.

— Тогава защо ме взехте със себе си, след като явно бихте предпочел да тръгнете сам?

Лъки я погледна и веждите му надвиснаха над очите му като буреносен облак. В тихия му мек глас се криеше предупреждение:

— Само не се опитвайте да се ровите в собствените ми работи, доктор Шеридан!

Серена завъртя очи.

— Да пази Бог! По-скоро бих скочила в змийско гнездо.

„Ти си е горе-долу същото, скъпа!“ — помисли си Лъки, но не изрази мислите си на глас. От едно такова изявление всеки психолог би направил капитал. И така си е добре... Ако хората не се бъркаха постоянно в работите му, щеше да се чувства направо отлично.

— А вие как така не знаете защо Джифорд се е оттеглил чак тук? — премина той в нападение. — Не сте ли говорили по телефона? На вас сигурно ви е все едно какво става тук долу. Надали давате и пет пари за блатото или за Шансон дю Тер.

— Какво искате да кажете? — ядоса се Серена. Налапа въдицата като шаран. — Разбира се, че Шансон дю Тер ме интересува. Това е домът на нашето семейство.

Лъки сви рамене.

— Да, но не живеете там.

— Вас не ви засяга къде живея.

— Абсолютно точно. Не ме засяга и това, че някой се кани да изравни с булдозери къщата със земята. В края на краищата не моето семейство живее в тази плантация повече от двеста години.

Серена го гледаше наежена. Сякаш я беше ударил с чук в гърдите.

— Какви са тези приказки за булдозерите? За какво говорите?

— За Шансон дю Тер, ангелче! Сестра ви е решила да продаде плантацията на „Тристар Кемикълс“.

— Това е абсурдно! — изрече тя несъзнателно и се засмя. „Такова невероятно и смешно твърдение!“ — Шелби би продала Шансон дю Тер толкова, колкото Скарлет О’Хара би се разделила със своята Тара! Явно, че не познавате сестра ми! Тя никога няма да направи такова нещо! Никога!

Серена продължи да се усмихва и да клати глава в неверие, опитвайки се да не вижда ужасяващата увереност в очите на Лъки.

Този негов поглед говореше, че той знае неща, за които тя няма и понятие. Нещо в нея отхвърляше категорично подобна възможност, но същевременно чувстваше как започва да я разяжда съмнение...

Серена нямаше време за други въпроси или за възражения. След първия завой на реката се разнесе оглушителен гърмеж — някой стреляше право в тях.

[1] Без шеги (фр.) — Б.пр. ↑

[2] Това е една безкрайна история (фр.) — Б.пр. ↑

ГЛАВА ПЕТА

Този път не ѝ беше трудно да изпищи. Тя извика, закри глава с ръцете си и се смъкна на колене в лодката. Сачмите удариха точно пред тях и ги обляха с кални пръски.

Първата ѝ мисъл бе, че е някой от мъжете, в чийто периметър Лъки браконьерства. Може да беше и собственикът на същите тези раци, които се боричкаха в торбите от лук пред самия ѝ нос...

Серена изчака да последва втори изстрел, питайки се трескаво дали Лъки държи някъде в лодката скрита пушка, за да се отбранява. Но първият изстрел заглъхна. В настъпилата тишина тя повдигна главата си на няколко сантиметра и погледна през кръстосаните си пръсти.

На брега, разкрачил крака, стоеше Джифорд, пушката в ръцете му още димеше. Беше едър, добре сложен мъж, възрастта му личеше само по гъстата му снежнобяла коса, падаща напред върху челото му. С широките си плещи и тънък кръст той изглеждаше като истински атлет. Изражението на лицето му недвусмислено говореше за лошо настроение — рунтавите бели вежди се бяха смъкнали чак до очите, брадичката беше вирната бойко. Големият му нос бе зачервен от безмилостното южно слънце.

— По дяволите, Лъки! — ревна той с гръмък баритон, като че отново изгърмя с пушката си. — Взех те за онова копеле Бурке!

— О-о! — обади се Лъки в отговор и тласна с пръта лодката напред, като че намираше за съвсем естествено някой да стреля по него. — Току-виж наистина ме застреляш, като видиш кого ти вода.

Серена изправи гръб, изгледа Лъки мрачно и отново обърна лице към дядо си. Приглади с една ръка разчорлената си коса, докато с другата се стискаше здраво за седалката. В гърдите ѝ се бореха противоречиви чувства. Срещу нея беше човекът, който всъщност я бе отгледал и възпитал. Ала в момента в кръвта ѝ имаше все още твърде много адреналин, ушите ѝ още пищяха от изстрелите, та гневът взе връх.

Пирогата се плъзна до разкривен от времето пристан, скован от възлести колове и дебели талпи. Серена дочака лодката да спре и се покатери на разкования мостик. От нейното движение пирогата се измести под нея, Серена се подхлъзна и удари силно коляното си, но успя някак да се задържи и не можа да падне в калните води. Мръсна, раздърпана, с петна от кръв по белия панталон — беше като изваден от кутийка сутринта! — с разчорлена коса, Серена се втурна с куцане към сушата.

— По дяволите, Джифорд! Що за идиотщина? Да стреляш по хора! Ти те си с всичкия си!

Джифорд я погледна навъсено.

— Исусе Христе! Чудесни изрази за една дама, няма що!

— От тебе съм ги научила! — Серена застана пред него, сложи ръце на хълбоците си и го изгледа гневно.

— Хм, хм... — Джифорд не намери какво да възрази. Отвори пушката и изтърси патроните, като ги остави да се изсипят направо в големия джоб на избелялата му фланелена риза. — Бас държа, че там горе в Чарлстън не употребяват такива изрази!

— Сега не съм „там горе в Чарлстън“!

— По изключение — изпръхтя той. — И какво търсиш тука? — Джифорд отново смръщи вежди и погледна Серена право в очите. — Най-малко съм очаквал да те видя на разходка с пирога из блатото.

— Съвсем не го правя за удоволствие, повярвай ми! — Серена хвърли сърдит поглед към Лъки. — Мога да си представя хиляди по-приятни занимания за една отпусका, при това в много по-приятна компания.

— Намеква за моя темперамент — намеси се Лъки с подигравателна усмивка. В ръката си стискаше един шаващ чувал с раци.

— Освен останалото — изфуча Серена като сърдито коте.

Лъки застана до нея, остави чували на земята и без да сваля очи от нея, запали бавно цигара и я остави да види в ъгъла на устните му. Серена усети как погледът му я изгаря като запаленото връхче на цигара. Страните ѝ поруменяха. Лъки вдигна лице към небето и издуха право нагоре тънка струйка дим.

— Май че трябва да се обадя на моята даскалица по добро държане, има какво да уча още — каза той провлечено.

— Хич не му вярвайте нито дума, мис Рена! — Пепър Фонтено се засмя със скърцащ звук, надигна се от лежащия си стол и тръгна бавно към тях. Пепър беше тънък като върлина и имаше същата почти абаносово черна кожа и същите светли очи като сестра си, прословутата Одил. Беше успял някак да съхрани веселия си нрав, въпреки че бе живял през целия си живот с Одил. Имаше широко усмивка, с която явно се чувстваше толкова добре, колкото и в избелелия си гащеризон. Той удари Лъки по рамото. — И да знаете, този тип може да одере жив алигатор, само да рече!

Серена вдигна едната си вежда и се обърна към Лъки.

— Явно не е рекъл.

— Навярно се дължи на компанията — подметна Лъки през стиснати зъби.

Серена потисна детинското желание да му се изплези и отново се обърна към дядо си.

— Можеше поне да кажеш колко се радваш, че ме виждаш! — Явно беше, че се чувства засегната от този хладен прием.

— Можех. Но чак след като разбера какво правиш тука!

— Аз какво правя тука? — повтори Серена смаяна и сложи ръка на гърдите си. — Тука съм, защото ти си духнал от къщи, без да кажеш никому нито дума. Пристигам на гости и първото, което научавам, че си изчезнал от две седмици и няма вест от тебе. Какво трябваше да направя според тебе? Да кажа: „Ах, колко жалко, че не го заварих!“ и да си гледам отпуската? Господи, Джифорд, та ние не знаехме жив ли си, не си ли!

— Все още съм жив — изръмжа той. — Ако си дошла само за това, можеш да си тръгваш обратно. А за наследството ще трябва да почакате. Поне докато съм в състояние да ви попреча.

— Как можеш да говориш такива долни приказки?!

— Може да ти ги каже всеки, който приближава осемдесетте, на който помпата му е развалена и който е наказан с две неблагоприятни внучки!

Джифорд затвори с изщракване цевта на пушката, врътна се най-неочаквано и тръгна нагоре по възвишението към колибата.

Серена беше като ударена по главата. Всеки път, когато застанеше пред Джифорд, се изненадваше от това колко болезнено копнее да получи от него обич и признание, и колко я боли, че той ѝ

отказваше и едното, и другото. Изправеше ли се пред него, сякаш отново ставаше дете.

Беше уморена и изплашена, гладна и мръсна. Единственото, което искаше, беше да се гушне в ръцете на дядо си и да забрави огромното издевателство над волята ѝ, каквото представляваше идването ѝ тук. Да може най-после да си позволи да хълца и да трепери, като че е малко момиченце, а Джиф да я успокоява... Но за такова нещо сега не можеше и дума да става. Тя не беше дете, а Джифорд отдавна беше престанал да проявява разбиране към нейния страх от блатото.

След определен, достатъчен според неговите мерки, период от време, през който тя не може да преодолее страха си, проявеното от Джифорд съчувствие постепенно се беше превърнало в разочарование и презрение — от тогава то характеризираше техните отношения. Джифорд я провъзгласи за страхливка.

Като го гледаше сега как се отдалечава, Серена си помисли колко хубаво би било, ако Джифорд може да разбере какво ѝ е коствало да тръгне да го търси. Една страхливка не би намерила толкова кураж...

— Не бих казал, че това прилича много-много на сърдечно посрещане на роднини — измърмори Лъки. Той също гледаше след стария човек.

Серена го стрела гневно с очи:

— Вие не се бъркайте, Дусе!

Тя се затича след дядо си, ескадрилите ѝ зашляпаха в калта около колибата.

Ловджийската хижа на Джифорд беше примитивна правоъгълна постройка, облицована с кафяви, пропити с асфалт пластове. За да се предпази от неизбежните пролетни наводнения, къщичката бе построена на хиляди кипарисови колове, криви и възлести, които я издигаха на един метър над земята. Покривът беше направен от пъстрееца от ръждивите петна вълниста ламарина, от която под някакъв невероятен ъгъл стърчеше кюнец вместо комин. Предната врата беше боядисана в синьо — едно такова ярко синьо, че чак те блъсваше в очите. Двете малки прозорчета на фасадата бяха без пердета.

В колибата нямаше и помен от удобства и от всичко онова, което би могло да бъде наречено обзавеждане, освен, разбира се, ако човек се

съгласеше да нарече така лавиците, натъпкани с трофейни рога. Серена беше убедена, че от последното ѝ идване тук нищичко не се е променило. Ловната хижа беше един от онези чисто мъжки бастиони, от които е прогонено всичко естетично и приятно. Вътре положително щеше да намери старомодните очукани мебели, които дори Армията на спасението би отказала да приеме за своите бедни и преди двадесет години. Подът на двете стайчета сигурно си беше със същия отвратителен сив линолеум, който щеше да трае навярно вечно и от който нямаше отървяване.

Но Серена можеше да се увери във всичко това едва по-късно, защото Джифорд не влезе в колибата. Той изкачи наполовина стъпалата, а след това се обърна и се тръшна на едно от тях, сложил пушката напреки в скута си, като че искаше да прегради пътя на Серена. Тя се поколеба за малко — време достатъчно, за да дотичат от дървената барака зад колибата ловджийските кучета на Джиф — с техните вечно тъжни муцуни — и да започнат да скачат по нея, опрели мръсни лапи на блузата ѝ. Серена ги прогони ядно.

— По-рано обичаше кучета — изръмжа Джифорд с мрачен, изпълнен с презрение поглед. — Сигурно в Чарлстън такива кучета са забранени.

Серена застана в подножието на стълбата и насочи гневно показалеца си към него:

— Не започвай пак, Джифорд! Не започвай пак да ми навираш в очите си колко ме бил променил Чарлстън!

— Ама те е променил, дяволите да те вземат!

— Но не това съм дошла да обсъждам е тебе!

Джифорд изруга, цветисто и гръмко.

— Не те оставят да живееш на спокойствие! — оплака се найсетне той, като че се обръщаше към целия свят. — Дойдох тук, за да ме оставят на мира, а не да организирам дискуссионен клуб.

Серена пропусна покрай ушите си неговото оплакване и продължи да говори:

— Просто не ти прилича да зарежеш всичко и да се чупиш, още повече по това време на годината. Когато в плантацията има толкова много работа!

Джифорд изтегна врат между тежките си рамене и заби поглед в краката си.

— Арно за какво е? След като е управител, нека да управлява, по дяволите! Уморените стари мъже като мене си вземат някой и друг ден отпуска и отиват на риба.

— Макар да знаеше, че пристигам?! — Серена подсмъркна, далеч не като дама. Костваше ѝ огромно усилие да не покаже колко е наскърбена. — И откога се превърна в стар уморен мъж?

— Откакто разбрах, че нямам наследник, който да милее поне на йота за онова, заради което съм се изгърбил от работа!

— Господи, Джиф! Какви ги говориш?

— Говоря за това, че ти живееш на осемстотин мили от тука, а сестра ти няма търпение час по-скоро да продаде плантацията. Такива ги говоря!

— Какви са тези безсмислици, че Шелби щяла да продава Шансон дю Тер? През целия си живот не съм чула нещо по-нелепо! Тя от дете разправя как ще се омъжи и ще остане да живее в плантацията. Никога и на сън няма да ѝ хрумне да продава Шансон дю Тер.

— Виждаш ли, всичко това само доказва колко малко знаеш за собственото си семейство, млада госпожо — погледна я Джифорд високомерно.

— О, стига с тези идиотски измишльотини! — избухна Серена. Но осъзна, че трябва да обуздае гнева си, иначе всяка следваща дума можеше да се окаже още по-опустошителна.

Тя стисна устни и започна да се разхожда пред стълбата, скръстила ръце пред гърдите си.

— Вече не зная какво да мисля — каза тя по-скоро на себе си, а не на Джифорд. — Цял свят разправя, че Шелби е полудяла да продава Шансон дю Тер. Шелби пък твърди, че ти си се вдетинил...

— Вдетинил?! — Джифорд скочи от мястото си, като че го изстреляха, и се изправи в целия си огромен ръст. Сбръчканото му лице доби пръстенокафяв цвят. — Мили Боже! Това е вече капак на всичко! Затова ли си тук, Серена? Нещо като посещение при вдетинения старец. Искаш да видиш дали старият наистина е изкукал. Та след това да ме обвините с онзи дебелогъз адвокат, дето се ожени за Шелби за невменяем и да ме сложите под попечителство! Да продадете имота и да живеете от моята пот и моята кръв? Не, казвам ти! Кълна се във всички светии и в Бога се кълна, само през трупа ми!

Джифорд се хвана с една ръка за перилата, стиснал в другата пушката, но люшна глава назад и задиша през зъби.

Серена се спусна нагоре по стъпалата. Сърцето ѝ биеше до пръсване.

— За бога, Джиф, седни!

Той се подчини безпрекословно. Колената му се огънаха и той тупна глухо на протритото стъпало. Мускулите му се вдървиха. Широките му рамене увиснаха, той задиша дълбоко, на пресекулки. Започна да рови в джоба си за хапче, но извади само празна гилза и я захвърли с безразличие.

Разтреперана като лист, Серена коленичи пред него, притиснала с длан устата си, за да не заплаче. За първи път осъзна колко е стар, колко е смъртен... Наблюдаваше, затаила дъх, как пъхва малкото хапче под езика си, как лицето му бавно променя цвета си от червено в бледосиво. Изведнъж Джифорд беше остарял пред очите ѝ сякаш с двадесет години, яркият му вътрешен пламък се сви, сякаш някой намали фитила...

— Наред ли е всичко, Джиф? — втурна се Лъки. Дълбокият тъмен глас прозвуча напрегнато. Серена чак сега видя, че е застанал зад нея. Лъки се наведе напред, за да види по-добре лицето на Джифорд и сложи ръка на рамото му, като да го успокои.

Джифорд изтърси една от своите цветисти ругатни.

Пепър провря глава между перилата и се ухили успокоен.

— Ругае ли, значи е наред! Спре ли да ругае, трябва да го питаме да не е умрял!

— Смрадлив хитрец! — излая Джифорд.

Пепър се засмя дрезгаво, измъкна предпазливо главата си от перилата и се втурна да прогони от торбата с раците кучетата, които душеха подозрително и опитваха с лапа какво мърда.

Серена почувства как краката ѝ се подкосяват от облекчение. Не се сдържа и сложи ръка на коляното на дядо си.

— Сега трябва да влезеш и да полегнеш, Джиф. Ще говорим по-късно.

— Няма нужда да лягам! — възпротиви се старецът. — Зави ми се малко свят, иначе нищо ми няма. Бас ловя, че от такава суматоха на всеки ще му се завърти главата. А аз съм толкова ядосан, че постоянно ми е червено пред очите. Споменах само нещо за продажба и сестра

ти, дето няма да си мръдне пръста и на умиращ водица да даде, хуква и моментално ми води купувач! Да я вземат мътните! А пък ти в това време къде си? Переш болни мозъци в Каролина, като че в Луизиана си нямаме достатъчно превъртели...

— Можем да говорим за всичко това, като си идем вкъщи — предложи тихичко Серена.

В главата ѝ се блъскаха хиляди въпроси. Защо Шелби не ѝ се обади по телефона, че Джиф е изчезнал? Защо каза, че не знае причините за неговото бягство? Защо е трябвало Джифорд да заплашва, че ще продаде плантацията... И как Шелби веднага се е съгласила, та и купувач е намерила?

Серена се почувства като Алиса в страната на чудесата. Изправи се бавно и изтри сълзите от очите си. Въпросите ще почакаат. Сега не бива да притеснява Джифорд, иначе току-виж получи нов пристъп. Всичко ще се изясни като се приберат у дома. Колкото по-скоро се върнат, толкова по-добре.

Тя се обърна към малкия пристан. Металната моторница на Джифорд беше завързана срещу пирогата.

— Пепър, ще изкараш ли лодката?

Петър поклати глава неопределено и се усмихна, също както бе направил Лоурънс Готие.

— О, не, съкровище! Още ми е мил животът! Питайте Джифорд, ама не вярвам да тръгне нанякъде.

Серена отново се обърна към дядо си. Той отбягваше да срещне погледа ѝ.

— Джифорд, моля те! Не можеш да останеш тука!

— Разбира се, че мога, дявол да го вземе!

Тя опита чрез Лъки:

— Кажете му, мистър Дусе!

Но Лъки сви рамене и се оттегли демонстративно от разговора:

— Живеем в свободна страна.

— Просто не мога да повярвам! — С трепереца ръка Серена отмахна косите от лицето си. — По дяволите, Джиф! Та ти току-що се размина на косъм с инфаркта! Не можеш да останеш тук в дивотията!

— Мога и ще направя онова, което ми харесва, млада госпожо!

Той с мъка се изправи, позалитна, но се вкопчи здраво за перилата, така че чак кокалчетата на ръката му побеляха. — Няма да

оставя нито ти, нито сестра ти да се разпореждате с живота ми!

Серена хвърли последен умолителен поглед към Пепър и към Лъки, но без всякакъв резултат. Пепър ровеше с крак, загледан с престорено любопитство в торбата с раците. Избягваше упорито погледа ѝ. Лъки я погледна, но нищо не каза, не предложи помощ. Серена поклати глава:

— Мисля, че всички сте се побъркали.

— Ами чудесно тогава! Защо не си се върнеш в Чарлстън, там поне няма да се тревожиш за побърканите си родственици. — Тонът на Джифорд беше хаплив. — Далеч от очите, далеч от сърцето! И без това на тебе ти е безразлично какво става тук...

Серена вдигна ръка, за да го прекъсне, и премигна няколко пъти да задържи гневните сълзи, които отново напиреха в очите ѝ.

— Сега няма да говоря с тебе за това, Джиф! Не сега.

— Чудесно! В такъв случай изчезвай от тука! Остави ме на мира!

— Никъде няма да ида! — заяви тя. — Оставам тука, докато те убедя да се върнеш вкъщи.

— Не си търси белята! Това аз няма да го допусна! — излая Джифорд. — Лъки, вземаш я и я закарваш обратно в Шансон дю Тер!

Лъки отстъпи още една крачка назад. Веждите му бяха надвиснали застрашително над очите му.

— Забрави го! Аз не съм ти лодкар. А в Шансон дю Тер няма да я върна. Стъмва се вече. Имам си работа.

— Ами да остане у вас тогава. Тука аз няма да я приема! — обяви Джифорд. — Затова съм в блатото, защото не желая да виждам никакви неблагодарници!

— Да остана при Дусе? — повтори Серена ужасена.

„Да остане при мене?“ Самата мисъл за това остави Лъки без дъх. Той и Серена се гледаха един друг с такъв неподправен ужас, че това не убегна на Джифорд. Старецът повтори натъртено:

— У мене тя няма да остане!

— У нас не може — заяви Лъки не по-малко категорично. — Не може да става и дума. Изобщо, да не говорим!

Неговият дом беше тайната му светая светих. Това бе мястото, където лекуваше раните си, където намираще мъничко покой. Това беше неговото убежище, единственият бастион между него и полудяването... Последният човек, който би искал у дома си, беше

тази жена, която той напук на всякакъв разум желаше, жената, която му напомняше за предателството на една друга жена.

— Не, не — промълви той, клатейки глава. — *Ca c'est de la couillonade!*^[1]

Джифорд изпръхтя:

— Значи и ти ме смяташ за изкуфял? Господи, вие сте си плюли един на друг в устата! Може да седнете довечера на кафе и да обсъдите как най-добре да ме притиснете.

Лъки се въртна на токовете си, взе наведнъж три стъпала и размаха заканително показалеца си под самия нос на Джифорд:

— Вървиш по много тънък лед, старче! — Говореше през стиснати зъби. — Не съм ти длъжен с нищо! Не съм длъжен и на Шансон дю Тер!

— Разбира се, разбира се! — съгласи се саркастично Джифорд, без да се впечатли от яростния поглед на Лъки. Беше твърде стар, за да се плаши от смъртта. — Ти с нищо и на никого не си длъжен. Ти сам си си господар. Блазе ти, Лъки! Можеш да се самопотупваш по рамото, когато пресушат блатото и всичко тук измре.

— Не ми говори точно ти за отговорност, Джифорд! — пресече го Лъки. — Ти също носиш част от нея. А виж къде си се напъхал! Да ловиш риба и да стреляш по глинени гълъби, вместо по хората на „Тристар“. Какво ще постигнеш така, по дяволите?

— Уреждам нещата по свой начин.

— Естествено! — Лъки се засмя горчиво. — Като просто нищо не правиш.

Серена застана между двамата:

— Извинете! Нямам ли право и аз да кажа една дума?

Двамата мъже я погледнаха с искрящи от гняв очи и отговориха хорово:

— Нямаш!

Тя смаяно слезе едно стъпало надолу.

Лъки скочи от стъпалото и започна отново да се разхожда напред-назад. Познава Джифорд — по-упорит е от десет мулета. Казал ли е веднъж, че няма да пусне Серена в къщата си, значи наистина е решил. Като нищо може да я остави да клечи цяла нощ на прага му. Представата за това накара Лъки да потръпне, макар че отдавна се смяташе за безчувствен.

Той погледна Серена под око и в него избухна канонада от неизречени проклетия. Тя е точно толкова горда и твърдоглава, колкото дядо си. Не би отстъпила нито на йота, въпреки че явно го обича, едва не плаче от тревога за Джифорд. А Джиф ѝ нанесе удар под пояса! Тя прилича на екзотично цвете, което някой е извадил от оранжерията и го е оставил навън на бурята. Горкото цвете, изкаляно, изранено, загиващо...

Джифорд е решен. Проклета история!

Не че Лъки държи особено на нея, не че би искал да бъде въввлечен в техните раздори. Най-малко пък го интересува как се отнася Джиф с внучката си. Доколкото познаваше вече Серена, Лъки би казал, че тя си заслужава да прекара дори и цяла нощ на верандата. Но външните условия го принуждават да предприеме нещо... Ето ти пак пример за това как в живота му непрекъснато се набутват разни чужди проблеми... Но блатото, блатото е неговият свят. Той не може да понесе мисълта този свят да бъде разрушен.

Лъки изпъшка и прекара пръсти през косата си. Какво му става? Искаше му се Джифорд да реши проблема „Тристар“, преди да се е стигнало до катастрофа — преди Джиф да застреля Лен Бурке или Шелби да продаде плантацията на предприятие, което вече е компрометирано, че съсипва околната среда. А това означава, че Джифорд трябва да се върне и да се изправи лице в лице с проблемите...

Серена си е поставила за цел да го прибере, а тя е достатъчно упорита, сигурно ще успее да го убеди, стига да има възможност да го уговори. А това означава, че тя трябвало да остане около стария човек и най-вече извън обсега на онази пепелянка, сестра ѝ. А това вече означава...

Да се провали в пъкъла дано!

Лъки се опита да разгледа дилемата от друг ъгъл. Колко време ще е нужно на Серена, за да убеди Джифорд да се прибере в плантацията? Един, два... Най-много три дена. Добре. А колко дълго би могъл да издържи един мъж на нейните безкрайни капризи? Е, той не е длъжен да бъде през цялото време с нея, ще си намери какво да прави, та да не е с нея. И все пак никак не му се харесваше, че е притиснат до стената.

Лъки стоеше и гледаше Джифорд със святкащи от неприязън очи.

— Добре, ще я взема у дома.

Джифорд едва прикри усмивката си, а Серена зяпна от учудване.

В продължение на една безкрайна секунда никой не продума. Във въздуха се усещаше такова напрежение, че чак кучетата заскимтяха и побързаха да се скрият.

— Ще ме вземете? — повтори тихо Серена, без да сваля очи от Лъки. — Мене ли ще вземете? — Към гласа ѝ се притуриха няколко децибела. Серена сложи ръце на хълбоците и се наведе към Лъки, най-после веднъж поне беше по-висока от него. — Аз пък ви казвам, че няма да ме вземете. — Тя се извърна с пламнало от гняв лице към Джифорд: — Няма да остана при този човек! Не зная почти нищо за него, а малкото, което зная, е всичко друго, но не и многообещаващо. За Бога, Джифорд! Ти не можеш да очакваш сериозно, че аз ще пренощувам при него!

— Никой не знае вече какво мога да очаквам! — заяви Джифорд, явно засегнат. — Аз съм само един изкуфял старец, който седи и чака да мре.

— Престани вече с това, моля те! — избухна Серена.

Гледаше го, застанал пред нея в бледата светлина на късния следобед и чувстваше как страх издува като балон дробовете ѝ. Беше точно както едно време, когато тя беше на седемнадесет и шерифът я отведе вкъщи, след като ги бе пипнал нея и други две студентки с бутилка евтино вино под трибуната на футболния стадион...

Гласът ѝ замря в шепот:

— Джиф?

Той поклати глава:

— Не трябва да ме молиш, Серена! Толкова съм бесен, че мога да започна да плюя карфици! Ти си мислиш, че е достатъчно да огрееш тука като слънчице и всичко ще се оправи с една-две приказки, само защото госпожицата е завършила с отличие и си има елегантна частна практика горе в Чарлстън! Ти и понятие нямаш какво става тук долу, а ти е и все едно, всъщност. На тебе ти се иска всичко да си е постарому, да си изкараш приятно отпуската и толкова... — Джифорд поклати отново глава и издиша въздуха от дробовете си през свити устни. Постепенно цветът на лицето му се възвръщаше. Руменината пълзеше

бавно нагоре като живак в термометър. — А сега да те няма! При Лъки ще си на сигурно място.

Той ѝ обърна гръб, изкачи последните няколко стъпала и изчезна в колибата, без да се обърне. Серена имаше чувството, че някой я е ударил с камък между очите. Получи си каквото заслужава, така ли? По типичния за него начин Джифорд бе ликвидирал случая. Тя беше решила, че е достатъчно да се появи, за да изясни проблемите, да нивелира всичко и да сложи ред. Нали Джифорд я беше учил винаги да хваща бика за рогата?! В Чарлстън този начин на действие се радваше на страхотен успех, но те не са в Чарлстън...

Да върви по дяволите това бласто!

Серена затвори очи и прокара длани по лицето си, без дори да помисли за остатъците от своя грим.

— Съжалявам, мис Рена — Пепър изкачи стъпалата и се изправи до нея. Още държеше в ръка торбата с раците, която вреше от живот. — Знаете го стария Джиф. Ядоса ли се, не знаеш какви ще ги наговори. Каза го без да мисли.

Серена се насили да се усмихне, но не се получи.

— Значи ли това, че все пак ще ме върнете вкъщи?

Пепър сбърчи чело, изражение съвсем не на място върху неговото вечно ухилено лице.

— Не мога. Старата лодка на върви. Лъки докара сега части, ама не е само това — трябва ми няколко дни, докато я стегна.

Серена не бе предполагала, че има още много възможности да се обезкуражава — явно се бе лъгала. Стори и се, че пропада в някаква черна, бездънна дупка. Сигурно наистина е представлявала жалка гледка, защото Пепър пак направи несполучлив опит да се намръщи. Той почна да рови с крак по изтърганото стъпало, като че се готвеше за старт.

Защо, защо се остави да я подлъжат да хукне да търси Джифорд?! Трябваше първо да разбере какво става. Сега бе заседнала в това забравено от Бога тресавище, изгонена от собствения си дядо. Остави я в ръцете на човек, който няма никакви скрупули.

Тя погледна към Лъки с безизразни очи. Той стоеше замислен, чешеше зад ушите едно от кучетата и я гледаше така, като че не се познават. В дългите сгъстяващи се сенки и чезнещата светлина той изглеждаше по-опасен от всякога.

— Качвайте се в лодката, скъпа! — каза тихо Лъки. — Изглежда че ще трябва да се търпим още известно време.

[1] Това са глупости! (фр.) — Б.пр. ↑

ГЛАВА ШЕСТА

— Елате! — каза Лъки и кимна към пирогата. — Утре ще ви върна отново тук. Ще имате време да го обработвате от изгрев до залез слънце.

Серена го последва нерешително до реката. Погледна водите и тъмната гора, която сега на здрачаване изглеждаше още по-заплашителна и страшна от преди. Страхът отново загриза и последните останки от съпротивителната сила на момичето.

— Готова съм да ви дам всичко, ако ме закарате в къщи!

Думите се изплъзнаха неволно от устата на Серена, но тя не се опита да ги омаловажи някак. Това беше истината. Сигурно би понесла някак да прекара нощта в колибата с Джифорд и Пепър, но самата мисъл да остане при чужд човек — ох, при един опасен чужд човек! — който би доловил страха ѝ, ѝ беше непоносима. В този миг бе готова да му даде и ключовете от своя мерцедес, само да каже, че ще я закара обратно в цивилизацията. Серена копнееше за гореща вана, за нещо за хапване, за таблетка аспирин... И за едно обяснение от сестра ѝ! Последователността можеше и да не бъде спазена.

— Всичко? — Лъки вдигна едната си вежда и се засмя ехидно. Явно, размисляше. — Звучи многообещаващо, сладурче, но наистина нямам време да ви върна тази вечер. Имам една уговорка.

Серена стисна зъби, като че да прехапе думата, която трябваше да изрече:

— Моля ви!

Лъки се наведе, вдигна кутията с резервните части от носа на лодката и я остави на брега...

— Внимавай, ангелче! — Той се изправи отново и сложи ръце на хълбоците, точно на смъкнатия ниско колан на дънките си. — Сега сигурно си представяте как ще ви заведе у дома, ще ви завържа на леглото и ще ви изнасилвам цяла нощ. Аз обаче си имам по-важна работа. Така че ще трябва да се задоволите с фантазиите си.

Серена го изгледа с ненавист. Без изобщо да се впечатлява и развълнува, Лъки нагази във водата и отблъсна пирогата от брега.

— Хайде, съкровище! Тръгваме! Качвайте се, иначе току-виж прекарате нощта с кучетата на Джифорд в бараката.

Какво ѝ оставаше? Серена познаваше дядо си. Като нищо ще я остави цяла нощ навън. Изглеждаше достатъчно ядосан. Мисълта да прекара нощта в една къща с Лъки Дусе не бе толкова неприятна, колкото да стои навън всред блатото.

Тя се загърна отново в своя плащ от гордост — междуременно доста поизлинял и разнищен — и пристъпи по разкривения пристан, за да влезе в лодката.

Потеглиха. Навлизаха все по-дълбоко в гъсталаците. Реката се стесни в млък канал — като коридор, ограден с непроницаеми, плътни стени от растителност. През тях непрекъснато изникваха като прътове за слалом отделни кипарисови и тупелови дървета, тъмни и мълчаливи, всред самата вода. Здрачът бе потопил всичко в някаква недействителна, сюрреалистична светлина.

Серена полагаше страхотни усилия да държи гърба си изправен и да сдържа сълзите си. Сега, когато схватката с Джифорд беше приключила и гневът ѝ се бе поуталожил усети как безпрепятствено в цялото ѝ тяло се възцарява болката. Дойде тук заради Джиф. Как е възможно той да не разбира това?! Как може да ѝ подмята, че е алчна и мисли само за наследството си? Никога не бе помисляла дори за смъртта му, а камо ли за това, какво би могъл да ѝ остави.

Джифорд мъртъв... Тя мислено преживя отново страшните мигове, когато го видя да посинява и да рухва на стълбата. Не би понесла да го загуби. Но още по-мъчителна ѝ беше мисълта, че го губи сега, защото ѝ е толкова ядосан и е толкова разочарован от нея.

В очите ѝ избликнаха сълзи. Тя гневно замига, за да ги прогони.

„Няма да плача сега!“ Няма да плаче пред Лъки Дусе, та да му даде възможност отново да ѝ се подиграва. Не може да се скрие и да зареве — боеше се, че започне ли веднъж, няма да има спиране. А има да се направят още толкова неща преди да свърши този проклет ден...

„Изгледите съвсем не са многообещаващи...“ — помисли си тя, борейки се с нова вълна на отчаяние.

Отсега още се чувстваше, като че са я влачили за косите всичките тези осемстотин мили дотук, след това са ѝ отсекли ръцете и краката, не е останало нищо от личността, която тя представляваше само до вчера. Нямахме и следа от старата Серена — мочурищата, хората в тях, старите спомени и вълненията, които те предизвикваха, ѝ бяха отнели цялата индивидуалност. Толкова нещо ѝ мина през главата! Чувстваше се съсипана, но се държеше със зъби и нокти о жалките останки от достойнство и сила, за да се бори поне с плача си.

Лъки седеше зад нея. Видя как потрепват раменете ѝ. Чу я как подсмърча и си поема дъх на пресекулки — Серена отчаяно се бореше да не заплаче. Горделиво, твърдоглаво зверче! Лъки почувства някакво пробуждане в гърдите.

Чакай! Какво е пък това?! Зарежи го. Точно сега не е време да му обръщаш внимание...

Никак не му бе лесно да продължи да играе ролята на коравосърдечен тип, на какъвто се правеше пред нея. Жената, която го нае, бе една безупречно фризирана, високомерна и самоуверена бизнесдама, по-скоро отблъскваща в своя строг елегантен костюм, като леден полъх за всякакво чувство. Не се искаше кой знае какво умение, за да се въздържиш да не я харесаш. Онзи образ обаче се бе изпарил отдавна. Пред него едно момиче плачеше и напразните му усилия да се овладее, не го дразнеха, а го трогваха — или поне биха го трогнали, ако той реши да го допусне!...

Серена непрекъснато трепкаше, въртеше се неспокойно, за да отпъди комарите, които ги съпровождаха на облаци. Лъки стисна зъби, за да възпре порива на състрадание, толкова необичаен и не на място.

— Ох, мразя това бласто! — Серена продължаваше да се пляска жестоко ту с едната, ту с другата ръка, ту по лицето, ту по ръцете и краката си. Комарите се разлитаха, но след това се събираха отново, за да опитат на някое друго място. — Винаги, винаги съм го мразела!... — Серена потрепваше, охкаше и подсмърчаше, вече малко оставаше да ревне на глас.

Чудесно!... Само това липсва! Съдбата на блатото е в ръцете на една жена, която го мрази!

Той спря пирогата и закрепил пръта да не падне. Предпазливо се приближи до Серена и едва избегна едно яко перване по слабините, което бе предназначено всъщност за комарите. Той взе топчето мрежа

от носа на лодката и го метна отгоре ѝ, сякаш покриваше някаква мебел.

— Така ще престанете да се въртите и подскачате. Ще обърнете лодката и ще видите тогава какъв пир ще си устроят алигаторите с нас.

Серена потръпна при споменаване на алигаторите, но не посмя да погледне към водата, за да види дали има алигатор наблизо.

— Благодаря ви за съчувствието — каза сухо тя. — Впрочем защо комарите пропускат една такава мастита стръв като вас?

— Харесва им вашият парфюм. Това са комари с много изискан вкус. Няма ли да пожелаете да си вземете няколко за Чарлстън?

— Не започвайте пак! — предупреди го ядно Серена. В гърлото ѝ сякаш бе заседнала огромна ръбеста буца, гласът ѝ излизаше дрезгав и глух. — Вие изобщо нищо не знаете.

— Зная само, че Джифорд има нужда да бъдете при него — каза Лъки, преди да се настани отново на мястото си зад гърба ѝ. Пирогата се плъзна леко напред. — Разбира се, при положение, че имате изобщо някакво отношение към традициите на вашето семейство. Предполагам обаче, че всичко това съвсем не ви интересува. Ето, казвате, че мразите това блато. Навярно ще сте доволна, ако го изтравят и унищожат?

— Джифорд никога няма да допусне такова нещо.

— Джифорд много скоро няма изобщо вече да има думата по въпроса, ако веднага не предприеме нещо. Той си мисли, че е достатъчно да избяга, да се скрие и да стреля по хората на „Тристар“, щом му се мярнат пред очите.

— Говорите така, като че той е избягал от проблемите. Джифорд Шеридан никога, през целия си живот, не е отбягвал да влезе в бой.

— Този път го направи.

— Но това е нелепо! — възкликна Серена изнервено. — След като не иска да продаде на „Тристар“, трябва просто да им откаже. Не разбирам къде е проблемът.

— Ето защо мисля, че има много неща, които не разбирате — провлече глас Лъки.

„Към които спада и самият той“ — помисли си Серена. Този Лъки Дусе е изтъкан от противоречия. Отнася се към нея като грубиян, а след това мята отгоре ѝ мрежата да я пази от комари; обяснява ѝ, че не се месел в чужди работи, а в същия момент коментира ли,

коментира. Серена съвсем не го смяташе за олицетворение на съчувствието, но ето че той именно я спаси от заплахата да прекара нощта под открито небе, като единственият му мотив, доколкото тя можеше да прецени, си оставаше именно състраданието.

Серена се питаше как ли изглежда домът му — не се и надяваше на някакво луксозно жилище. Представите ѝ за убежището на един браконьер я караха да очаква по-скоро някаква пещера, застлана с одрани кожи на диви животни... Или някаква барака, покрита с насмолен картон, с разкалян двор, из който гният разхвърляни празни бутилки от газ, повредени генератори и един Бог знае какво още. А може да има и някаква полусрутена хижа, пълна с разни браконьерски сечива или с цели лавици с крадени скъпи кожи... И кофи с одрани телца на ондатри... Положително няма да е по-приветливо от колибата на Джиф. Не би могла да си представи Лъки да окачва пердетата. По-скоро ѝ приличаше да е някой от онези мъже, дето накачват с габърчета по стените изрезки от списание „Плейбой“ и си мислят, че това е истинско изкуство...

Влязоха в един плавен завой на реката и пред тях се откри хубава виличка. Беше построена на височинка, всред неголяма поляна. Обшивката от кипарисово дърво сребрееше на късното слънце. Селска къща в типичен луизиански стил, стъпила на яки колове над влажната земя. Няколко стъпала водеха към дълбока веранда, зад която се виждаха прозорци с капаци и двукрила врата. Външна вита стълба водеше от верандата към таванския етаж, който покриваше цялата къща, включително и верандата — нещо толкова характерно за архитектурата на кейджуните. Стройни дървени колони подпиреха надвисналия покрив и придаваха някаква странна елегантност на малката къща.

Серена беше приятно изненадана да открие всред пуцинака нещо красиво и цивилизовано. Но направо се изуми, когато Лъки заяви, че това е неговият дом.

Той регистрира с мрачно изражение смаяния ѝ поглед изпод мрежата за комари.

— Какво има, скъпа? Да не би да очаквахте някаква дупка, със свини и кокошки в сметта?

— Престанете да слагате в устата ми думи казани-неказани! — избухна Серена. Разумно се въздържа да разкрие своите наистина

неласкави очаквания, колкото и очевидни да бяха те.

Лъки сви устни. Очите му, пронизващи като лазерен лъч изпод тежките клепачи, се втренчиха в устните ѝ.

— А какво да слагам тогава?

Нечакано в главата ѝ започнаха да преминават картини, които извикаха лудо, предателско сърцебиене. Трябваше да положи усилие, за да не погледне към онази част на тялото му, която бе точно на височината на очите ѝ.

— Вие, изглежда... смятате, че арогантността е ваш патент, така ли?

Серена заговори с не свой глас. Изпитваше истински ужас както от Лъки, така и от самата себе си.

— Аз? — Лъки изви очи, самата невинност, и удари с юмрук по гърдите си. — Няма такова нещо. Просто зная какво жените действително желаят, нищо друго.

— Убедена съм, че нямате и най-малка представа в какво жените действително желаят — сопна се Серена, докато се бореше да се измъкне от мрежата за комари. Най-после успя да я отметна настрани. Като същинска кралица тя благоволи да подаде ръка на Лъки, за да ѝ помогне да стъпи на пристана. Щом се намери на дебелиите дъски, тя го удостои с пренебрежителна усмивка. — Но ако се опитате да изпробвате теориите си върху самия себе си, няма да срещнете никакви пречки от моя страна.

Лъки остана загледан след нея, остроумието ѝ го развесели. Тя понакуцваше, но това ни най-малко не разваляше гледката на примамливо полюшващото се задниче, стегнато в тесния бял панталон. Желанието изщрака в него като нож с пружина. Може и да не разбира какво мис Шеридан действително желае, но дяволски добре знаеше какво иска собственото му тяло...

Очертават се няколко безкрайно тягостни дни.

Лъки изтегли пирогота на сушата, остави я, както беше пълна с багажа и с раците, и отиде при Серена, която чакаше на верандата.

Неприятно му е, че тя е тук. Тази къща го разкрива твърде много. А взе решение да я държи емоционално колкото е възможно по-далеч. Може и да я желае физически, но това е съвсем друго нещо. Толкова много време му беше необходимо, за да проумее, че не бива да допуска никой да премине стените, с които се е оградил. За него щеше да е по-

добре, ако тя останеше с убеждението, че Лъки Дусе живее като животно, в някаква ръждива каравана...

— Не живеете лошо тук — каза Серена вежливо.

— Къща като къща — изръмжа той и разтвори двете крила на вратата пред нея: — Влизайте и сядайте. Трябва да извадя треската от крака ви, иначе може да загнои.

Серена наподобиха нещо като усмивка и тръгна пред него:

— Колко галантен домакин!

Вътрешността на къщата я изненада не по-малко от външния ѝ вид. Виждаха се две просторни помещения — кухня с ъгъл, обособен като трапезария, и всекидневна-спалня. Лъки драсна клечка кибрит, запали няколко газени лампи и стаята се потопи в млечножълта светлина. После излезе нанякъде, без да каже нито дума. Серена придърпа един стол и седна, все още като замаяна. Нито следа от разхвърляни мръсни ловджийски ботуши, нито купища стари порносписания, нито купища непрано бельо, немити тенджери и тигани. Доколкото можа да забележи, нямаше и прашинка по пода.

Наредбата беше оскъдна, толкова пестеливо подбрана, като че бе някакво модерно дизайнерско постижение. Стените бяха облицовани до половината с матирано кипарисово дърво. Мебелите положително бяха старинни — груба маса от дебели кипарисови дъски, масивен френски шкаф до стената, столове от дъб и хикори, тапицирани с кожа. В кухнята бяха навесени да съхнат някакви мистериозни треви. Вместо завеса на прозорчето над умивалника висяха плитки чесън и наниз от чушки. Изглежда имаше хладилник и течаща вода, но ето пък че няма електрическо осветление — още едно странно противоречие...

Серена се чувстваше напълно объркана. Този човек изобщо не отговаряше на образа, който си бе създала за него! Би било твърде лесно да сложиш граница между себе си и някакъв тип, който живее в бидон-вила и се занимава с браконьерство. Тази къща и нейната мебелировка поставяха Лъки в друга светлина. И точно така той не желаше да се показва — поне така можеше да заключи човек от навъсената му физиономия.

Домакинът се появи — изглежда от банята — със санитарна чантичка в жилестата си ръка. Сложи аптекката на масата, дръпна един стол срещу Серена и дигна крака ѝ на скута си толкова неочаквано, че

тя едва не падна от стола. Лъки хвърли обувката ѝ настрани и заразглежда недоволно босото ѝ стъпало, вдигна го на височината на очите си и го завъртя към светлината. Серена се хвана за гърба на стола, а с другата си ръка — за плота на масата, за да не се преобърне назад. Цялата се изви, когато Лъки напипа клечката.

— Твърдоглава сте като дядо си! Да ходите цял ден с тази треска в крака! — Той взе пинцетата. — *Especies de tete dure!*^[1]

— Какво значи това? Ох!

— Значи, че сте голям инат!

— Ох! Не така! — Тя се опита да измъкне крака си.

— Спокойно!

— Вие сте садист!

— Стига сте мърдала!

— О-о-ох!

— Хванах я. Готово!

Серена изведнъж изпита облекчение, но това трая само миг. Спиртът я парна люто и тя стисна зъби, в очите ѝ избликнаха сълзи.

— Вашите обноски на масата са такива, че надали би могло да се желае нещо повече! — каза тя сухо.

Лъки вдигна глава и я погледна над пръстите на стъпалото ѝ, който още държеше. В угълчетата на устните му трепна усмивка.

— Възможно е. Затова пък маниерите ми в леглото са безупречни! Мога да ви го обещавам, скъпа!

Серена не можеше да отклони очи от хипнотизиращия му поглед. Почувства, че сърцето ѝ се качи в гърлото. Дългите пръсти на Лъки галеха нежно стъпалото и глезена ѝ. Болката моментално изчезна. Но лавата на желанието се плисна из жилите ѝ, възбуждаща и тревожна.

Всъщност, тя никога не реагира така на мъжете! Но по-важно е да не реагира така на този именно мъж... Къде остана нейното себеуважение!?

Серена с мъка успя да намери отново думи, но гласът ѝ прозвуча толкова жалък и дрезгав, че самата тя не можа да се познае:

— Това не е обещание... Това е закана.

Лъки пусна внимателно крака ѝ на пода и бавно стана. Пръстите му обхванаха облегалката на стола, на който седеше Серена, той го наклони назад — само на задните крака — и се наведе над нея, без да откъсва очи от лицето ѝ.

— Така ли? — Гласът му бе кадифен и тих. Устата му бе само на сантиметър от нейната. — Вие се страхувате от мен, скъпа?

— Не — излъга бързо Серена, но треперенето на гласа ѝ веднага я издаде. Тя го гледаше с разширени очи, едва дишайки през полуотворените си устни. Под пламенния му поглед ѝ стана горещо, изведнъж се улови, че е вперила като омагьосана очи в устата му, тази негова невероятно сладострастна, красиво изрязана уста.

— Значи не се страхувате от мене, така ли да разбирам? — попита Лъки отново, вдигнал високо вежди. Думите му почти не се долавяха, защото той се наведе още по-ниско. — Може би тогава се боите от... това?

Той се приближи бавно, докато докосна устните ѝ.

Бяла експлозия. Пламъци, които бушуваха в тях и около тях, светли и горещи като пламъците в лампите, поставени върху масата.

Серена потисна едно ридание и притегли Лъки по-близо до себе си. Той притисна устни към нейните. Вричаше се в себе си, че е само за този един-единствен път, само сега и не повече. Но огънят го грабна, кръвта закипя в жилите му. Една-единствена целувка... Не можеше да се насити...

Устните ѝ бяха като коприна, напоена с вино — меки, сладки, опияняващи. Езикът му се плъзна между отворените ѝ устни, за да я вкуси по-плътно. Той търсеше, пиеше, искаше все по-настойчиво, докато я подлуди и Серена започна да отвърща инстинктивно на милувките му. Езикът ѝ пресрещна неговия и му поднесе сладостта си. Пламъците лумнаха и ги погълнаха.

Серена нададе къс вик, ръцете ѝ се обвиха около врата му. Почувства, че ѝ се вие свят, тялото ѝ като че плуваше във въздуха. В полутранс тя видя, че Лъки става, че вдига и нея от стола. Ръцете му се заключиха като стоманен обръч около кръста ѝ, вдигнаха я и я притиснаха към неговото тяло. Големите му длани покриваха плътно целия ѝ гръб.

Беше страшно възбуден. Серена усети на корема си огромния му фалос, твърд като камък и изкусителен като грях. Тя се притисна жадно към него, реагира, без да разсъждава. От дълбините на гърдите му се надигна глухо ръмжене, Лъки започна да люлее ритмично бедрата си, докато езикът му проникваше все по-дълбоко в устата ѝ.

Едната му ръка се плъзна по крака ѝ, обхвана едната половина на задничето ѝ и повдигна тялото ѝ така, че да я притисне точно върху слабините си. Серена нададе див, тревожен стон. Насладата я заля като вълна...

Той я желае. Господи, какво желание! Желаете я сега и тука, на масата, на пода, сега! Какво безумие.

Безумие.

„Велики Боже, каква правя?!“

В главата му зазвъня пронизително и неистово аларменият звънец.

Какво прави тя с него?!

Лъки я отблъсна толкова силно, че Серена се препъна назад в стола, на който бе седяла. Тя го гледаше с разширени, потъмнели очи, в които тлееше някаква изкусителна смесица от страст и боязън. Златната ѝ коса се бе разпиляла по раменете. Устата ѝ трепереше, подута и алена от целувките му. Гледаше го така, като че вижда пред себе си някакво диво, всяващо ужас същество.

А той наистина се чувстваше подивял, разюздан, отвъд всяка разумна мисъл. Гърдите му се надигаха и спускаха като мощен мях — трябваше му повече кислород, само да може да проясни главата си!... Лъки прокара пръсти през косата си, наведе глава и затвори очи. Да се овладее! Трябва отново да се вземе в ръце!

Да се овладее... Серена чувстваше, че е загубила всякакъв контрол — и върху ситуацията, и върху себе си. Тя преглътна трудно и притисна длан към подпухналите си устни. Как стана това!? Тя дори не може да понася този мъж. Но щом устните му се прилепиха към нейните, нещо в нея избухна, всичко друго изчезна... Остана само неговата уста, неговият вкус, силата на неговите ръце, тялото му, поглъщащо нейното. И досега я разтърсваха ударни вълни, като остатъчни трусове след голямо земетресение.

„Господ да ми е на помощ!“ — помоли се Серена. Вече сама не можеше да се познае. Къде остана нейната безупречна самодисциплина, професионално култивираната ѝ способност да се дистанцира от дадена ситуация и да я анализира научно?...

Ти желаеш този човек, Серена. Какъв анализ бълнуваш?

Объркана и притеснена, тя поклати глава и промълви като на себе си:

— Май че при кучетата на Джифорд щеше да е по-безопасно. Очите на Лъки проблеснаха. Лицето му застина.

— Не е така. В този дом вие сте в безопасност, мадам. Аз изчезвам.

Той рязко се обърна и тръгна към съседната стая. След него няколко врати се затръшнаха с такава сила, че Серена потръпна. Когато отново се появи, Лъки бе облечен в черна тенис-фланелка, прилепнала плътно до тялото му. Той навлече яке без ръкави. Под него носеше огромен пистолет, като че отиваше да стреля слонове. Серена просто физически усети как очите ѝ станаха кръгли от изненада, и зяпна:

— Нали не е ловен сезон?

Неволно изрече мисълта си на глас. Лъки се обърна и я изгледа с дълъг, смущаващ поглед. Очите му на пантера просто светеха под тежките му черни вежди.

— Това не се отнася за дивеча, по който аз стрелям — каза той с мек като коприна глас.

Извади оръжието си да провери дали е заредено. Пълнителят се плъзна с тихо, премерено изсъскване обратно в магазина и прищрака. Лъки се измъкна безшумно, като сянка през вратата.

Серена почувства как космите на тила ѝ настръхват. Остана неподвижна един безкрайно дълъг миг, разтреперана от страх в душната нощ. Костваше ѝ огромно усилие да раздвижи краката си, да иде до двукрилата врата и да погледне навън.

Нощта беше черна като катран. Над разливите проблясваше тъничкият сърп на месеца. Водите проблясваха като стъклена плоча. Стори ѝ се че зърна Лъки да насочва лодката към няколко кипариса, но в следващи я миг той вече бе изчезнал — някакъв нощен дух, който се появява и изчезва, когато му хрумне.

— Помогни ми, Господи! — простена тя и прекара пръсти по долната си устна. — В какво се забърквам?!

[1] Твърдоглавка! (фр.) — Б.пр. ↑

ГЛАВА СЕДМА

Пирогата се носеше като полъх на вятъра над мастиленочерните води. Кълбета мъгла тегнеха между ръкавите, като черна коприна проблясваха стволите на дърветата. Сладникава миризма, тежка и плътна, сякаш можеш да я докоснеш, се носеше из въздуха като източен парфюм на куртизанка — миризмата на жасмин, вербена и глицинии се смесваше с душния метален мирис на тинята. Сякаш в самата миризма бяха вплетени шумовете на блатото — призивните, нестихващи звуци от жуженето на хилядите насекоми, квакането на жабите, тревожния вик на кукумявка или изпърхването на подплашена птица. Някъде в далечината ревна алигатор, като в ответ изкряска остро бобър... Това беше часът, в който нощта кипеше от живот, в люта борба за оцеляване — ще уловиш или ще бъдеш уловен.

Лъки плъзна лодката си под покроба на огромен дъб, чиито клони бяха надвиснали до масата вода. Възлестите корени се бяха вкопчили в брега — между тях водата беше отмила нещо като малък залив, достатъчно голям, за да скрие лодката. Огромната корона на дървото се бе надвесила далеч навътре във водата, веейки разпокъсаната си завеса от мъхове. Идеално място за прикритие.

Лъки изтърси цигара от пакетчето, което извади с два пръста от джоба на ризата си, запали я и се опита да се успокои, докато бавно и дълбоко вдъхваше лютивия дим. Връхчето на цигарата просветна като червена точка в мрака, а клечката кибрит описа дъга и изсъска във водата. Цялото му тяло трепереше от напрежение, като зареден електрически проводник. Вълнуваше се донякъде от задачата, която му предстоеше, ала непоносимото напрежение идваше главно от дивото желание, което го разтърсваше. През целия си живот не бе желал жена толкова болезнено силно. Дори и на младини, когато хормоните му кипяха като парен котел. Дори и през годината, прекарана в онзи адски затвор в Централна Америка. Никога, никога не беше желал някоя жена така, както сега желаше Серена Шеридан. Целувката ѝ го бе

поразила като светкавица. Той още трепереше от нейния заряд. Все още бе възбуден.

По дяволите! Защо точно тя? Защо именно тя, при толкова много жени на тази планета? Как е възможно всеки път, като я погледне, да си спомня за коварството на Шелби, и въпреки това да я желае?!

Тя не е Шелби. Това е ясно. Шелби никога не би тръгнала да търси Джифорд. Никога не би се изправила лице с лице срещу стария, никога не би влязла в спор с него. Шелби би опитала да наложи волята си с трепкащи мигли и престорени муцунки. О, не, като характери двете сестри са напълно различни. Шелби разчиташе на своя чар и на добре изиграната плахост. Докато Серена е пряма и точна... И все пак Лъки се съпротивляваше на това влечение. Серена е заплаха за душевното му здраве, защото му напомня неудържимо за миналото, за онази катастрофа, която едва не съсипа живота му.

Беше се оставил да го покори очарованието на Шелби, капитулира пред нея безрезервно. Беше студент в университета на Югозападна Луизиана в Лафайет, млад, пламенен и самоуверен фукльо с гореща кръв. Мислеше, че може да превземе света с атака, решен на всичко, на което е способен, Високият неприветлив хлапак, който всяваше страх у околните, щеше да е първият Дусе, който ще се върне въкъщи с колежанска диплома. Решил беше да става биолог, фактът, че има до себе си — а и в леглото си — Шелби Шеридан, му даваше, още по-голяма увереност. През онази пролет той държеше целия свят в ръцете си. И тогава тя се отдръпна от него и нанесе непозволения си удар...

Оказа се, че е бил само средство за постигането на нейната цел, инструмент, с който Шелби си осигури онова, което фактически желаше — Джон Мейзън Талбът Четвърти. Талбът се плашеше от мисълта за брак и Шелби тръгна с Лъки, за да го накара да ревнува. Толкова прост и прастар трик! Е, неприятното беше, че тя забременя от Лъки, но и на това се намери лек, щом Талбът сложи пръстена на ръката ѝ.

Лъки все още усещаше горчилка в устата си. Беше обичал, изглежда, не Шелби, а своята представа за Шелби. И когато тя го заряза, нанесе на момчешкото му самочувствие смъртен удар. Съобщението, че е направила аборт, го разтърси до мозъка на костите. Лекомислено и равнодушно Шелби разруши цялата му гордост. Тя

продължаваше да си живее, сякаш нищо не се е случило, докато Лъки, огорчен и съсипан, напусна колежа, погребал всички си красиви планове.

С младежко отчаяние той патетично се отказа от всичко, веднага се записа в армията и тръгна по пътя на мрака, където вече не виждаш кое е добро и кое зло, заповядват ти, поставят ти задача, гониш, изпълняваш... И всеки ден губиш частица от душата си, ден след ден, безвъзвратно.

Бяха минали тринадесет години от тогава, а той все още страдаше от това, че една красива, тъмноока блондинка го бе направила за посмешнице.

И сега ново изкушение, със следващата.

Лъки прошепна някаква ругатня и хвърли фаса си. Малко ли са му проблемите, та ще чопли старите рани? Никой не би могъл да каже точно какво представляваше това желание. Може би реши да си отмъсти, кога видя Серена. Или безсмислено усложнява нещата — може би си е просто секс...

По дяволите! Поне със секса той няма проблеми. А с нея би могло да се получи фантастично. Усети го още в момента, когато докосна устните ѝ. Едва се сдържа тогава. А и тя изведнъж бе престанала да бъде като късче лед, бе реагирала пламенно, със същия огън, с който преди това бе разпалвала сарказма му. Не, няма да е никакъв проблем да спи със Серена Шеридан. Заливаше го гореща вълна само при мисълта да има до себе си, и под себе си, тази външно студена като лед и вътрешно така гореща красавица...

Единственото, което желае, е да избегне всякакви емоционални усложнения. Той е достатъчно умен, да не допусне те да възникнат. Просто няма да позволи на Серена да се приближи прекалено много до него. В края на краищата той не допуска никого твърде близко до себе си, дори и човек от собственото си семейство. Къта ревниво, като стар скъперник, малкото, което е останало от душата му...

Далечното жужене на извънбордов мотор откъсна Лъки от размислите му. Застанал мигновено нащрек, той внимателно се вслушваше в шума. Не беше много далече — само през един ръкав, приближаваше към разклонението, където се отделяше онзи малък безименен поток с лодката му.

Значи е застанал точно където трябва. Мургавото му лице се изкриви в зла усмивчица. Лъки измъкна от чантата с инструментите очилата си за инфрачервени лъчи, сложи ги на очите си, метна върху себе си мрежата против комари като прикритие, стиснал оръжието си в очакване.

Серена не можеше да заспи. Дори не се и опита. Чувстваше умората чак вътре в костите си, но страхът бе заседнал още по-дълбоко в нея. Беше сама. Нямаше почти никаква разлика в това, че се намира в къща, с покрив над главата си. Все още се намираше всред благото. Сама. Обикновено тя се смяташе за силен, компетентен и устойчив човек, който може да се справи почти с всяка възникнала ситуация. Но да преодолее страха си, не беше по силите ѝ. Дори след всичките тези години споменът беше прекалено жив. Всяко движение, всеки шум, всяка миризма го правеха още по-страшен. Би дала да ѝ отрежат ръката срещу таблетка валиум. Една единствена таблетка. Колкото да притъпи острието, което цепеше нервните ѝ окончания.

— Стегни се, за Бога! — каза си тя гласно и обгърна с някакъв символичен жест тялото си с ръце. Тя нервно огледа трапезарията. „Ако те видеха сега пациентите ти, ще си съберат неврозите и ще ги отнесат при друг психиатър...“

Откакто Лъки бе излязъл, не беше правила почти нищо друго, освен да се разхожда нервно напред-назад. Изми ръцете и лицето в миниатюрната, блестяща от чистота баня, намери гребен и посреса косите си. След това си намаза препечена филия с фастъчено масло и я изяде, продължавайки да крачи още по-нервно, не я свърташе на едно място. Всъщност дори не ѝ се ядеше, но от опит знаеше, че гладът само ще засили параноята ѝ. Дъвчейки с нежелание, тя полека-лека обиколи почти цялата къща на Лъки.

Не намери нищо, което да я откъсне от мислите ѝ и да я накара да забрави страха си. Нито телевизор, нито радио, нито стереоуредба. На една етажерка в кухнята зърна някакъв транзистор, но не знаеше как да го включи. Не можеше да убие времето, като започна да прережда чантата си, защото чантата бе останала навън.

Предполагаше, че Лъки е свалил багажа ѝ от пирогата. Един браконьер надали би искал да го спипат с дамско копринено бельо и

чантичка с гримове. Щеше да е чудесна сензация за останалите нехранимайковци от блатото. Но дори и да бе оставил чантата ѝ на пристана, беше все едно, защото Серена за нищо на света не би излязла сега да си я прибере. Нощем навън гъмжи от всякакви гадини. Вече се виждаше в представите си как стъпва на пръсти по купчини гърчещи се влечуги...

— Престани! — изруга тя, когато отново усети ледените тръпки и в гърлото ѝ се надигна страхът — гъст и лепкав като смазка.

Някъде далеч се разнесе изстрел.

Лъки!...

— О, Господи? — простена Серена. Погледът ѝ се премрежи, тя вдигна разтреперана ръка към устните си. Ами ако стрелят по него? Ако го убият? Ами... ако тези, които са стреляли, дойдат да търсят нещо — знае ли човек какво — в къщата?...

Сърцето ѝ блъскаше в ребрата ѝ. Серена предпазливо се приближи до вратата, взирайки се в непрогледния мрак навън. За миг чуваше само кръвта, която бучеше в ушите ѝ, след това долови дрезгаво жабешко крякане и някакъв ужасен звук — като вик на умиращо животно или на изпаднала в истерия жена. Викът проряза като нож коприната на нощта, заглъхна и остави след себе си призрачна тишина. Серена потисна риданието си, отдалечи се от вратата и се прибра в съседната стая.

Отново поде разходката си, сега с по-бързи крачки: от предния прозорец, кой старата кушетка, тапицирана с конска кожа, до леглото, и обратно. Цялото ѝ стъпало бе изтръпнало от болката в раната. Искеше ѝ се да я заболи дори още по-силно, дано забрави за малко този ужасен, душещ гърлото ѝ страх.

Опита се да си представи какво ли се е случило в Шансон дю Тер, но знаеше твърде малко, за да може да свърже нещата. В главата ѝ се мярна споменът за последните мигове с Лъки, но тя го прогони. Не искаше сега да мисли за това, какво ли би било да бъде с него — един мъж, който сега броди някъде в нощта с пистолет в ръка.

Точно когато се обръщаше по своя маршрут обратно към прозореца, палецът на крака ѝ се удари в нещо твърдо под леглото. Тя нерешително застана до него — беше голямо махагоново легло с балдахин, цялото в дърворезба. Откъм главата се спускаше като завеса дебела мрежа против комари. Меката светлокафява покривка на

тъмнолилави ивици бе от декоративна тъкан в стила на местното население.

Тя изведнъж си представи Лъки, легнал гол върху завивката и дълбоко в нея просветна копнеж, като жарава под пепелта. Виждаше тъмното му тяло, буйната му грива върху възглавницата, и тези златни очи, които я гледат ха властно и я хипнотизираха.

Серена поклати глава в недоумение. Как може да жадува за човек, който не отговаря нито на йота на идеалния образ на един съвременен мъж?! Естествено, има жени, които обичат другия да ги превъзхожда, които за мъж като Лъки Дусе биха се разтопили като масло на слънце. Но тя не е от тях! Винаги бе пледирала за равенство между половете. А Лъки е някакъв атавизъм, някаква отживелица от времето на разцвета на мъжкия шовинизъм. Нямаше му доверие, не можеше да го понася, не изпитваше уважение към него. Как може да копнее точно за него?

Погледът ѝ отново се върна към леглото и в цялата долна половина на тялото ѝ избухна и се разтвори като цвете от желание — изкусително и властно.

Наложи си да мисли за него друго, коленичи на ръчно тъкания килим пред леглото и повдигна крайчеца на покривката. Под леглото бяха наблъскани големи кашони. Серена посегна към един от тях, но рязко дръпна ръка, когато пръстите ѝ докоснаха картона. Ами ако открие нещо, което би предпочела да не узнае? Или може да намери нещо, което да ѝ разкрие истината за Лъки Дусе. Тя прехапа долната си устна в нерешителност, но после смело изтегли кашона.

Беше пълен догоре с книги.

— Господи, кой би помислил, че може да чете! — промърмори на себе си тя.

Пръстите ѝ се плъзнаха по подвързията на книгите, наредени грижливо една до друга. Бяха все книги по биология, но имаше и едно издание на Шекспир, няколко томчета по история на изкуството и няколко малки, твърде стари книги с френски заглавия, с избледнели златни букви. Серена извади внимателно един от учебниците — лъхна я застояла, сладникава миризма, страниците се бяха залепили. Въпреки това тя успя да отгърне първата страница, погледна подписа в горния десен ъгъл: „Етиен Дусе. Югозападен университет, Луизиана, 1979“.

Серена се опита да си представи как ли бе изглеждал Лъки с вързоп книги под мишница, забързан из вдъхващите респект зали на Луизианския университет. Но нищо не излезе. По-лесно ѝ беше да си го представи с военни панталони, без риза, с пушка в ръка, да се катери по някаква кула... А ето че е бил студент, ѝ то сериозен, ако можеше да се съди по всичките тези книги. Кое го кара сега да печели прехраната си по такъв долнопробен начин?

„Аз съм отвъд границата на доброто и злото. Правя всичко.“

„Живее като същинско животно в сред блатото, откакто се е уволнил от армията. Хората разправят, че е побъркан...“

Каква сила бе запратила един студент по изкуство и биология от университета в армията, и оттам в блатото? Какво се бе случило? Какво го бе превърнало в злия грубиян, който бе той сега?

Серена сложи книгата обратно и бутна кутията отново под леглото. След това приседна на крайчеца на леглото и остана така, потънала в мисли. Но погледът ѝ непрекъснато се рееше из стаята в търсене на ключа към загадката, която се наричаше Лъки Дусе.

Тишината проникна бавно в съзнанието ѝ. Вече не се долавяше никакъв звук. Нощта, която ехтеше от шумове, бе станала изведнъж спокойна.

Страхът погали кожата ѝ с ледена ръка.

Чувстваше се толкова незащитна! Ако някой рече да влезе в къщата, има да преодолее само една летяща врата. Стори ѝ се, че чу тежки стъпки на верандата, но шумът моментално заглъхна, не можеше да бъде сигурна, навярно си въобразява... В блатото нощем човек трябва да се пази не само от змии и алигатори. Пред очите ѝ изникнаха лицата на мъжете, с които Лъки се бе спречкал в „Москито Мътънс“ — видя ги токова ясно, че ѝ призля. В ушите ѝ прокънтя отново заплахата: „Ще ми паднеш ти...“

Серена угаси газената лампа на нощното шкафче и стаята потъна в тъмнина. Въръжена с един месингов свещник, тя се приближи на пръсти до предната врата. Лъки положително бе добър боец, но тя не искаше да послужи като мишена, в случай че неговите врагове решат да навестят дома му.

Серена притисна гръб о стената до самия прозорец и се вслуша изтръпнала. Нищо. Някакъв далечен удар... Или това беше собственото ѝ сърце? Сантиметър по сантиметър тя се примъкваше

към вратата, затаила дъх, стиснала здраво свещника във вдигнатата си ръка.

Една ръка хвана юмрука ѝ.

Тя не успя да извика, толкова бързо я дръпнаха и я затиснаха до стената. Огромна ръка се лепна върху устата и, тежко мъжко тяло затисна нейното и не ѝ позволи да мръдне. Свещникът падна от ръката ѝ и издрънча на пода.

— Да не искаш да ми пробиеш черепа, скъпа?

Серена почувства, че коленете ѝ омекват. Цялото напрежение я напусна и я остави безчувствена и отмаляла от страх. Лъки. Той махна ръката си от устата ѝ и отстъпи назад. Около устните му играеше подигравателна усмивка. Но смехът му угасна, когато Серена се нахвърли върху него.

— Свиня! Каква простащина!

Той я хвана за китките и я задължа на неизвестно разстояние от себе си.

— Чакай! Съвземи се!

— Няма да се съвзема! — Тя понечи да го ритне по пищяла, но той избегна ритника умело и това още повече я вбеси. — Ако знаеш колко ме беше страх, мръсник такъв!... — В очите ѝ избликнаха сълзи от гняв. — Тя го ритна отново и го чу как изгрухтя, защото този път го улучи. — Ако знаеш само...

За миг всичко се стовари върху ѝ — страхът, спомените, кавгата с Джифорд, изтощението ѝ, напразните усилия да се сдържа пред Лъки... Сякаш върху ѝ връхлетя товарен влак. Не можеше повече...

Лъки поотслаби хватката си и тя измъкна ръце от неговите. Извърна се към вратата и скри лице в дланите си. Само миг, преди цялата ѝ сила да рухне като къщичка от изправени карти.

Иска да си иде у дома! Иска да не се страхува повече. Да не си трови душата с разни семейни раздори. Да не мери сили с човек като Лъки.

Сълзите бликаха въпреки волята ѝ, а тя нямаше сили да ги спре. Търкаляха се по бузите ѝ, сякаш се ронеха мъниста.

Лъки я гледаше безпомощно. Удивлението му прерасна в ужас. Видът на плачеща жена накара да зазвънят в него всички сигнални системи за опасност. Можеше да се справи с нейните заядливи отговори, с нейната хладна резервираност, с нейната ярост, която току-

що бе изпитал върху себе си, но със сълзи... Господи! И това тука бяха сълзи истински, не някакво фалшиво хленчене, за да постигне нещо. Тези сълзи си бяха горещи, неподправени, и беше ясно, че ги лее не с цел да го впечатли. Напротив, беше му обърнала гръб и се мъчеше да се овладее. Лъки стоеше безпомощен, със стиснати юмруци. Отново я видя — как стоеше на кея зад Готие, как пребеля като платно, когато видя пирогата му, колко крехка и измъчена изглеждаше тогава. Сега отново имаше същото чувство — че нещо в нея се е счупило.

Изпита безкрайна нежност към нея. Знаеше какво е да останеш без сили, да усетиш как мракът налива всички части на тялото ти като с черно мастило... Въпреки че се бе зарекъл, че най-много, което може да си позволи с нея, ще е нещо чисто физическо. Макар да се би втълпявал, че всичко това изобщо не го засяга. Той не можеше да игнорира една истинска болка.

— Ела — каза той и застана зад нея. Сложи ръка на рамото ѝ и я задържа там, въпреки че Серена понечи да я отблъсне. — Какво има, скъпа? Уплаших ли те? Съвсем не исках да го направя. Просто не обичам да влизам през предната врата. Стар навик, който ми е спасявал живота неведнъж. Този път пък си спестих някоя и друга цицина.

Той отмести с крак свещника.

— Не е това — прошепна Серена измъчено. Поклати глава и подсмръкна, за да спре сълзите, които продължаваха да обливат лицето ѝ. Чувстваше се твърде жалка, за да се тревожи сега за гордостта си. И без това нищо не можеше да помогне. Защо не му разкаже всичко? Той сигурно и без това си мислеше за нея най-лошото — а и така да е, какво от това? Не е необходимо да се оправдава пред него.

— Блатото... — каза тя. Отмахна кичурите коса, полепнали по лицето ѝ и се взря през вратата навън в мрака. — То ми вдъхва непоносим страх...

— Затова ли си оставила чантата си навън?

Серена кимна.

— Сигурно ти се вижда идиотско, но за мене е истински кошмар да изляза навън в тъмното.

— Но защо? — Лъки отстъпи назад и свали ръка от рамото ѝ. — Какво толкова те плаши блатото? Намираш го много мръсно? Или

твърде диво? Като цивилизовано градско чедо не можеш да го понесеш?

Горчивината в гласа му подежда като киселина върху оголените нерви на Серена. Тя се извърна рязко и го погледна гневно през сълзи:

— Престани! Призлява ми от твоите подигравки! Престани да ме виниш за това, че живея в града, че си имам добра работа и че се обличам прилично. Ти изобщо не знаеш нищо за мене. Нямах понятие защо се боя толкова много от блатото.

— Ами разкажи ми тогава!

Това прозвуча като предизвикателство. Лъки се опита да си втълпи, че нейният отговор изобщо не го интересува, но го очакваше жадно.

Серена въздъхна. Обхвана раменете си с ръце и отново се обърна с гръб към него.

— Бях на седемнадесет, когато се губих веднъж там... — говореше с усилие, решила да не допуска в гласа си никакви чувства. — Сестра ми, аз и неколцина приятели излязохме с новата лодка на Джиф, смяхме се, забавлявахме се, направихме си пикник на една полянка... Аз не знаех къде се намираме, но момчето, което караше лодката, твърдеше, че е наясно, затова аз изобщо не се безпокоях... После Шелби и аз се спречкахме за нещо, вече не помня за какво беше. Това си беше нещо обикновено, непрекъснато се карахме, и за най-малката дреболия бяхме на различни мнения. Когато си тръгнахме, видях, че е оставила жакета ми на поляната, върнах се да го прибера... Шелби... Шелби накарала момчето да тръгнат без мене.

— Оставила те е там?! Сама... — Лъки усети парливата вълна на гнева, която се надигна в стомаха му. — Шелби!... Този звяр!

Серена само махна с ръка и отново я обвини около рамото си.

— Просто лоша шега. Не е искала да ми се случи нещо лошо.

— Не е искала, така ли? — повтори Лъки, останал без глас.

— Разбира се, че не. Беше ми ядосана и е искала да ме изплаши. Решили да ме оставят там, а след това да минат и да ме приберат. Но в това време се разрази буря. Както си беше синьо, небето изведнъж стана черно...

Серена сякаш още виждаше всичко пред очите си — безпощадно ясно. Облаците над блатото, сиво-черни, с някакъв жълтеникав оттенък, като отровен дим от стотици фабрични комини. Още

долавяше вкуса на въздуха, смазващо тежък, преди бурята да се разрази... В ушите ѝ още избухваха гръмотевиците, трясък след трясък, светкавица след светкавица, раздиращи небето.

— ... Заваля проливен дъжд, имах чувството, че падат не капки, а цели ледени висулки. И, цели часове така... Престана да святка и да гърми, но дъждът продължаваше да се лее. Ставаше ми все по-зле. Знаех, че не могат да дойдат де ме приберат в този дъжд. Реших, че ако вървя в правилна посока, може да се добера някакси до вкъщи. Беше грешка...

Серена млъкна. Просто не можеше да разказва повече. Как вървеше, как се опитваше да следва течението на придошлите води, ту в една посока, ту в друга... Докато изгуби всякаква представа накъде върви — дали към дома или точно в обратна посока...

Тя не можеше да му разкаже колко ужасна беше тази нощ без покрив над главата ѝ, без завивка, без един залък. Как да намери думи да опише какво е да стоиш клекнала на един пън, докато водата около тебе кипи, върти се и се издига все по-нагоре и по-нагоре... Как върху същия този пън пропълзят да търсят спасение три кобри...

Ужасният спомен взриви привидното ѝ спокойствие.

— Повечето неща вече не помня — прошепна Серена разтреперана. — Много от тях успях да изхвърля постепенно от съзнанието си. Зная само, че беше студено и мокро... Че усещам как се задушavam от страх. Треперех така, че просто не можех да ходя. Помня и лицето на Джифорд, когато ме намериха.

— След колко дни?

— След два.

Лъки изруга без глас. Бе израснал в мочурищата, от дете ходеше с баща си и брат си на риба и на лов, бе изследвал разливите просто за удоволствие. За него не беше проблем да прекарва по цели дни в пустошта. Познаваше всяко растение, всяко животно, всяко насекомо, всяко сантиметърче тиня и вода. Но виждаше пред себе си Серена като момиче — лъчезарно и хубаво, наперена членка на Кънтри-клуба... Представяше си какво е преживяла. Блатото не знаеше милост. Бе пълно с красота, но и с ужас. Не прощаваше и най-малката грешка. А Серена е била напълно неподготвена. Истинско чудо е, че е оцеляла.

И всичко това по вина на Шелби.

Нали пак по вина на Шелби Серена стоеше сега тук пред него, крехка и трепереща, като че някой неумолимо и методично ѝ пуска по тялото електрически ток... Този ужасен страх тя дължеше на собствената си сестра, на близначката. Това вече Лъки не можеше да проумее. Каквото и да бе вършил, никога не би причинил съзнателно страдание на някой член от своето семейство. Но Шелби... Шелби го бе сторила. Шелби, за която нищо друго нямаше значение, стига да получава онова, което иска.

Лъки погледна Серена и пак усети надигация се в него гняв. Гняв и някакво друго чувство, което той с нежелание определи като порив да бъде закрилник. Серена бе гърбом към него, но той се поотмести настрани, за да вижда профила ѝ в тъмното. С тази разпусната коса, без всякакъв грим, тя изглеждаше невероятно млада и тъжна.

— Лежах една седмица в болницата... — продължи тя. — Бях получила преохлаждане... и няколко ухапвания от змии. Изглежда, че все още не съм го преодоляла напълно. — Тя се засмя късо, смях пълен с горчивина, болка и срам. Подсмръкна и вдигна рамене. — Сега знаеш моята малка, мъчителна тайна. Спокойната самонадеяна психоложка си има фобия, от която не може да се отърве.

Лъки затвори очи и я прегърна. Държеше я в ръцете си, защото знаеше, че тя се нуждае от утеха. Бе го доловил в гласа ѝ и не можа да устои. Притегли я към едрото си яко тяло, изненадан от това как хубаво се притисна тя към него.

Серена не се възпротиви на прегръдката му. Не разбра как стана така, че този суров мъж изведнъж стана толкова грижовен и нежен, но му се подчини. Облегна се на него, наслаждавайки се на сигурността, която струеше от него. В момента изобщо нямаше значение, че са се спречквали, че са напълно различни един от друг. Това беше просто човек, който ѝ даде безкрайно жадуваната утеха. Тя извърна лице настрани и опря буза до гърдите му, заслушана в силните равномерни удари на сърцето му.

— И затова не искаше да влезеш в пирогата, така ли? — попита Лъки тихо, опрял буза на косите ѝ, без да съзнава нежността на този жест.

— Изобщо не исках да идвам насам. Да не говорим повече.

— Но защо все пак дойде?

— Защото трябваше. Все някой трябваше да дойде.

— Защо не ми каза, че те е толкова страх от блатото? Трябваше да ми кажеш.

— Та да ми се подиграваш? Не, благодаря. Казано честно, не смятах, че мъж като тебе би обърнал внимание на страховете ми.

— Ние всички си имаме свои страхове, скъпа — промълви той.

Серена го изгледа през рамо и вдигна едната си вежда:

— Дори великият, страховит Лъки Дусе?

Лъки не отговори. Едно бе да изслуша признанието на Серена, съвсем друго — да отвърне на нейната откровеност. Не бива, не може да я допуска толкова близо до себе си. Беше му коствало твърде големи усилия да хване отново кормилото на живота си, за да остави сега на една психоложка да изследва душата му...

— От какво се страхуваш ти, Лъки? — Тъмните ѝ очи блестяха от любопитство. Цялото ѝ лице бе набраздено от сълзи, устните ѝ бяха леко подпухнали.

— От нищо — промълви той и я обърна към себе си. — От нищо.

Устните му се сложиха като печат върху нейните.

Целуваше я пламенно. Раздели устните ѝ и властно завладя цялата ѝ уста с езика си. Беше солена и сладка. И така дяволски съблазнителна, че той почувства, че губи разума си. Галеше копrienената ѝ коса, плъзна ръка по гърба ѝ, надолу, до нежната извивка на хълбоците ѝ.

Не бе престанал нито за миг да я желае. Огънят само тлееше, не бе угаснал. Сега пламъците лумнаха, само като усети устните ѝ под своите, само когато тялото ѝ се притисна към неговото. Първия път я бе отблъснал, но сега няма да бяга от нея. Желаете я. Едно силно физическо желание. Нищо повече. Нищо по-дълбоко, нищо по-сложно от вечната история — един мъж, който търси жена...

Лъки сложи ръка на гърба ѝ и я притисна по-здраво. С другата си ръка потърси пипнешком деколтето на блузата ѝ, смъкна дрехата надолу. Ловко освободи предното закопчаване на сутиена ѝ и сграбчи едната ѝ гърда. Изненада се, че е толкова голяма и плътна. Само от нежното докосване пъпката набъбна и щръкна.

Лъки откъсна устни от нейните и ги плъзна към брадичката и ухото ѝ. Побиха я тръпки, когато с върха на езика си той проследи

нежната извивка на ухото ѝ. Гласът му бе тъмен и горещ като нощта:

— Искам да те целувам. Искам да целувам гърдите ти. Искам да те вкуся, да те изсмуча... цялата.

Думите му извикаха такива сладни картини в съзнанието ѝ, че свят ѝ се зави. Почувства, че ѝ става горещо, желанието я разтърси като треска — объркващо, зашеметяващо и страшно. Серена притискаше тялото си към него, покорна на желанията му, преди мозъкът ѝ да ги осъзнае.

Той я целуваше по врата, хапеше нежно кожата ѝ. Серена затаи дъх, стискаше зъби, за да не стене, но отметна още по-силно глава, за да му разкрие шията си.

Лъки продължаваше да шепне горещи слова, опипвайки с устни меката част на ухото ѝ.

— Не! — промълви със стенание тя. Прозвуча по-скоро като въпрос. — Не!...

Лъки вдигна очи към нея — тъмни и натежали от страст, кехлибареният пръстен се бе изтънил като ореол около черните зеници, като отблясък от светлината на лампата върху масата.

— Да, скъпа — прошепна той.

Погледът на Серена бе закован върху устните му, тази невероятно сладострастна уста, алена и лъскава след целувката. Тя гледаше като омагьосана, представи си я върху гърдите си, властна, завладяваща.

— Не! — Думичката излезе ведно с дъха ѝ. — Та аз не зная нищо... за тебе.

— Знаеш! Знаеш, че съм мъж. Аз зная, че ти си жена. Не е ли достатъчно?

— Ние не се харесваме един друг.

Лъки издаде някакъв тих, гърлен звук и отново докосна устните ѝ.

— Харесвам те такава, каквато си сега, сладка моя! — Той лекичко докосна с език ъгълчето на устата ѝ. — *J'aime faire l'amour avec toi*^[1] — прошепна той в самите ѝ устни. — *Bien, ma chere, casse pas mon coeur!*^[2]...

О, той можеше да каже каквото и да е. Би могъл да заяви, че е грозна, че я ненавижда и въпреки това, с думите си, с този ръждив тъмен глас с напълно френски акцент да развихри в нея лудо желание.

Серена почувства, че страстта помита разсъдъка ѝ. Ръцете и краката ѝ натежаха и омекнаха. Тя се опря на Лъки и неговият аромат я изпълни цялата — тежък, топъл, неотразимо мъжествен.

Той я целуна отново, докато цялата ѝ уста, не, цялата ѝ душа се изпълни с неговия вкус. Пръстите му се откъснаха от зърното на гърдата ѝ и обхванаха китката на дясната ѝ ръка, която лежеше на гърдите му. Дръпна я надолу и я притисна върху коравата сила на своята мъжественост. Серена изохка на глас — някакъв неосъзнат вик на диво желание и възторг.

Лъки се притисна към ръката ѝ, поглади бузата ѝ и отново зашепна своето заклинание:

— Всичко това е за тебе, ангел мой. Нека да ти го дам, скъпа...

Отново я блисна гореща вълна. О, Боже, как го желае!

Копнее за един мъж, когото току-що е срещнала, който е истинска загадка, от чиято завладяваща мъжественост се бои...

Тя извърна глава, за да си поеме дъх, и погледът ѝ попадна на дулото на полуавтоматичния пистолет, увиснал под ребрата му. Сърцето ѝ подскочи, спря да бие, а след това се разтупа като лудо — Серена видя рамото му. Една ужасна, широка колкото пръст рана бе разцепила мускулите, цялата в засъхнала кръв... Този човек!... Този човек е опасен! Един престъпник...

Вътрешно раздвоена и разтреперана, тя се откъсна от прегръдката му.

— Ти кървиш.

— Какво?

— Рамото ти. Точно над пистолета ти... Цялото е в кръв.

— Дреболия, няма значение! — Лъки протегна отново ръка към нея.

Серена отстъпи крачка назад, скръстила ръце пред гърдите си. Тя отбягна погледа му.

— За мене не е дреболия.

Той предпазливо докосна с ръка косата ѝ и започна да усуква около пръстите си една златна къдрица.

— Като ѝ сложа лейкопласт, ще легнеш ли с мене?

— Не.

— Защо не?

— Защото аз не се впускам в нищо неозначаващи любовни афери с мъже, които не познавам — издекламира тя, полагайки усилия да издигне отново ледената си фасада.

Лъки видя как Серена вирна брадичка и изпъна рамене. Не проумяваше как е възможно тя да се отърси толкова лесно от чувствата си, докато той все още бе в тяхна власт.

— Искаш да кажеш, че спиш само с мъж, който ще се ожени за тебе! — Говореше хапливо, злобно.

— Такова нещо не съм казала.

— Не, разбира се, но си го мислиш!

— Не съм го мислила! — възрази Серена. — За мене сексът не е забавление за свободното време. Не лягам с мъже, които не желаят да вложат никакво чувство, а търсят връзка, само защото по някаква си случайност, видите ли, са физически надарени. Ето, това исках да кажа! — заяви тя остро. — Само да не вземеш сега да твърдиш, че ме обичаш!

Лъки се насили да се усмихне.

— Положително не.

Серена стисна зъби, думите му я боднаха болезнено. Разбира се, че той няма да каже такова нещо — нито днес, нито при някаква друга ситуация. А и тя не иска да го чуе.

— В такъв случай всичко е ясно, нали?

— Само за тази нощ, сладка моя! — каза той и повдигна брадичката, й с пръст. Наведе се и я целуна леко, престорено целомъдрено, по устните. — *Bonsoir, chérie!*^[3] Сънувай сладки сънища!

Серена го изгледа как тръгна да излезе през предната врата. Нямахше представа къде отива. Опита се да си внуши, че й е все едно. Освен това се чувстваше толкова изнурена, че не можеше да мисли. Болеше я всяко мускулче, всяка костичка.

Избягвайки да погледне към леглото, тя се сви на кушетката, и се опита да си наложи да не мисли за Лъки, за неговия плам, за страстта му... За това, как я бе държал в ръцете му, когато му призна, че се страхува...

[1] Бих искал да спя с тебе (фр.) — Б.пр. ↑

[2] Мила, не съкрушавай сърцето ми (фр.) — Б.пр. ↑

[3] Лека нощ, скъпа! (фр.) — Б.пр. ↑

ГЛАВА ОСМА

Серена седеше в пирогата, закрила с ръка очи от яркото утринно слънце, което се издигна като огнено кълбо над ниските валма на мъглата. Още бе сутрин, а жегата я гнетеше като кожено палто, облечено през юли. Беше само с памучна фланелка без ръкави и панталон в цвят каки, но и те, колкото и да бяха леки, лепнеха на тялото ѝ. Мечтаеше да е по бански костюм, под някоя сянка на брега.

Фактът, че Лъки седи зад нея, засилваше още повече неприятното ѝ чувство. Усещаше навъсеня му поглед върху си, стремеше се да седи изправена, за да му покаже, че няма да я сплаши с лошото си настроение.

Тя стана още в седем и половина и отиде да го потърси, първо, защото искаше да тръгнат час по-скоро за Джифорд, и второ, защото не беше сигурна какво може да се случи, ако остане по-дълго сама с Лъки в дома му. Можда да поспи цели два часа, след като се бяха разделили през нощта. Но тези два часа бяха изпълнени с еротични сънища. Поруменяваше само като си помислеше за това. Би се въздържала да тълкува тези сънища...

Лъки Дусе е опасен човек. Човек извън закона. Това, че тялото му е достойно за един Адонис, не може да има никакво значение в случая. Тя няма да има нищо общо с него.

Серена си повтаряше това като заклинание, но щом решише, че е успяла да си го втълпи, в главата ѝ се прокрадваше споменът за това как я бе прегърнал, след като му разказа за своите патила в блатото. Колко нежен, грижовен и състрадателен бе станал изведнъж.

Тази сутрин обаче нямаше и следа от всичко това. След като излезе да го търси на предната и на задната веранда и намери там само три малки миещи се мечки, които си играеха на стъпалата, Серена се качи по външната стълба до таванската стая.

Лъки се появи насреща ѝ, хлопна вратата след себе си, преди да е стигнала до горната площадка, и я изгледа с подути, кръвясали очи. Брадата му бе прорасла и цялото му лице тъмнееше, косата му бе

разчорлена и падаше на сплъстени синьо-черни къдрици чак до раменете му.

— Какво, по дяволите, правиш тук горе? — пресрещна я той. Гласът му бе дебел и прегракнал, грапав като гласпапир. — Тук горе няма какво да търсиш. Ясно ли е?

— Защо? — попита Серена с невинно изражение. — Тук ли криеш трупове?

— *C'est pas ton affaire!*^[1] — изръмжа той. — Изобщо не е твоя работа какво правя тук горе. Това не са неща, които могат да интересуват една красива психоложка. За самата тебе е по-добре да не знаеш нищо за тези неща.

Изведнъж я обзе любопитство. Какво крие той тука? Крадени стоки? Нелегално варена ракия? Наркотици?... Или оръжие? Може би всичко това заедно. Или нещо по-лошо?...

— Абсолютно ми е безразлично какво правиш там вътре — обяви тя, колкото се може по-нехайно. — Дойдох просто да те събудя.

Лъки застана едно стъпало по-долу от нея, така че очите му дойдоха на височината на нейните. Изглежда я театрално заплашително, с очи на прелъстител. Хвана с пръсти бузата ѝ и се приближи толкова много, че устата му почти докосна нейната.

— Да не си променила решението си, сладка моя?

— Определено не! — Тя направи гримаса на отвращение, облегна се назад, за да отбегне дъха му и размаха ръка, за да прогони миризмата. — Ти си пил.

— И още как! — Лъки изпъна рамене. — Трябва и ти да опиташ някой път. Просто те отпуска. Смятам, че може да ти потрябва.

С тази безсрамна забележка той се обърна и заслиза надолу по стълбата. Тежките му ботуши стъпваха почти безшумно по дървените стъпала. Серена го последва на прилично разстояние. Противоречивото поведение на този човек и противоречивите чувства, които той извикваше у нея, я объркваха. Но все пак една мисъл доминираше над всичко друго: колкото по-бързо иде при Джифорд, толкова по-бързо ще се отърве от Лъки Дусе и от странната магия, с която я бе оплел. Докато тя чакаше нетърпеливо на масата, Лъки се посвети със завидно спокойствие на утринния си тоалет. Избръсна се, взе душ и най-сетне се появи от банята гол до кръста, само с някакви избелели джинси. Мократа му коса бе вчесана назад, привързана на

опашка с кожено ремъче. Около дяната му ръка, горе при рамото, бе вързана червена кърпа, за да скрива дълбоката драскотина, с която е върна снощи.

Серена спря поглед на тази импровизирана превръзка и стомахът ѝ се сви. Опита се да си внуши, че това е от неприязън, от негодувание заради начина, по който този човек припечелва прехраната си, но добре съзнаваше, че това не е цялата истина. Тази буца в стомаха ѝ говореше красноречиво, че тя изпитва страх от онова, което би могло да му се случи, ако куршумът бе засегнал не само ръката... Сега той щеше да е мъртъв и вече за никого нямаше шанс да промени нещо в Лъки Дусе.

Серена се изплаши от собствените си мисли. Те водеха неизменно до задънена улица... Или, по-точно, до една скоростна отсечка, водеща към онова, което се нарича любовна мъка.

— Предполагам, веднага ще ми кажеш, че партньорът ти от снощи изглежда къде-къде по-зле — каза Серена, без да сваля очи от превръзката и мускулестата ръка под нея. Така поне отклоняваше вниманието си от гърдите му и очертаните мускули под диафрагмата му.

Лъки погледна разсеяно кърпата, като че бе забравил напълно за раната си. След това спря върху Серена изпълнения си с размисъл поглед:

— Така си е, макар че и преди това той изглеждаше отвратително.

— Не трябва ли да идеш на доктор за тази ръка?

— Ти нали си доктор — гласът му прозвуча дрезгаво, очите му бяха впити в нейните. Той опря ръце на облегалката на стола ѝ и се наведе напред, докато тя почувства дъха му. — Няма ли да прегледаш раната ми?

— Няма — промълви Серена и се опита да не обръща внимание на огнените тръпки, които пробягаха по тялото ѝ. Той беше прекалено близко де нея. От него се излъчваше енергия, която предизвика късо съединение в самия ѝ мозък и събуди примитивните инстинкти, скрити дълбоко зад гладката и равнодушна фасада. Миришеше на чисто, на мъж, и тя се улови, че си представя колко ли хубаво ще е да го целуне сега, когато мирише на паста за зъби, а не на тютюн...

— Няма ли — запита той тихо. — А не желаете ли да изследвате нещо друго по мене, доктор Шеридан?

Серена не можеше да прогони от главата си спомена за това как бе притиснал ръката ѝ върху възбуждения си член. Тя преглътна гневните си думи, но не можа да попречи на изчервяването си.

— Ти трябва само да кажеш, сладка моя! Всяко твое желание е заповед за мене.

Серена се откъсна от погледа му и отговори през стиснати зъби:

— Желанието ми е да ми спестиш своите примитивни щения и да ме заведеш най-послед при Джифорд.

Лъки се изправи, изражението му бе непроницаемо и студено.

— Ще стигнеш до него.

— Кога?

— Когато те заведе.

Той излезе на задната веранда, за да остави чиния с храна за миешките мечки. Погледът му я предупреди недвусмислено да запази коментарите за себе си. Тя стоеше на задната врата и наблюдаваш мълчаливо как малките мечета търчат около големите му крака, търсейки да привлекат вниманието му — подръпваха дори връзките на ботушите му. Лъки изръмжа нещо на френски, но не помръдваше, за да не ги изплаши. Изглеждаше начумерен и тъжен и Серена почувства — за свой ужас — как сърцето ѝ, което тя се стараеше да ожесточи срещу него, направо се размеква.

— По-добре да ги храня, отколкото да ми ровят непрекъснато в кофата за боклук, това е — оправда се той. — Все пак това не са домашни животни.

Не бе довършил думите си, когато една от миешките мечки застана на задни крака, изкрюка силно и го потупа с предната си лапа по крачолата на панталона.

— А защо не ги застреляш? — запита Серена с меден гласец. — Знаеш ли каква хубава риза можеш да си направиш от кожата им?

Лъки само присви очи и се опита да пропъди мечето, но в това време друго мече, настанило се на перилата на верандата, се пресегна да пипне лъскавото копче на панталона му. Лъки избегна лапата и изсипа куп ругатни на френски. Мечето седна на задни лапи и се заоплакваше с тъжен вой, докато Лъки не се наведе да го почеше зад триъгълното ушенце.

Сърцето на Серена предателски заби лудо. Този свиреп бракониер обича животните!

Тя се насили да се върне на масата и там да го изчака.

Чак след солидна закуска с печен сом и бутилка бира Лъки бе готов да тръгнат за Джифорд.

— Имам си много по-важна работа от това да ти бъда личен шофьор — изръмжа той, докато умело отбутна пирогата от пристана.

Серена го погледна през рамо.

— Това го чухме вече! Ако искаше да се отървеш от мене, трябваше вчера да ме оставиш при Джиф. Защо ме взе, след като си толкова зает? Сега трябва отново да ме връщаш.

Веждата му пак подскочи нагоре — показва се цяла над слънчевите му очила с огледални стъкла. Жестът изразяваше такава подигравка, че Серена само от това се почувства обидена.

— Не можеш ли да помислиш малко, сладур?

Серена престорено присви очи, уж се напруга.

— Знаеш ли, мисля, че го правиш умишлено.

— Какво?

— Ами тези обидни подмятания, все говориш за секс... Смятам, че съзнателно искаш да ме вбесиш, за да отвлечеш вниманието ми. Защо го правиш, Лъки? Нима се страхуваш да разговаряш сериозно с една жена?

— От нищо не се страхувам.

Отговорът дойде малко прекалено бързо, а и забиването на пръта в дъното бе малко прекалено силно.

— А най-сигурно е, че от тебе не се страхувам.

Продължиха пътя си в мълчание. Тишината бе толкова плътна, колкото и душният въздух.

Този път не ги посрещнаха с изстрели. Пирогата се плъзна в ръкава пред колибата на Джифорд. Дядо ѝ седеше на стълбата и слагаше блесна на въдицата си. Пепър Фонтено се бе изтегнал на един разкривен градински стол на бели и зелени ивици. Върху рогозката в краката му бяха наредени частите на извънбордовия му двигател. От транзистора на верандата долитаха пискливите звуци на кейджунски мелодии.

— Здравей, Джифорд! Какво става? Да не си свършил патроните? — провикна се Лъки, преди да спре лодката до

разкривения пристан.

Джифорд се изправи с усилие и сложи ръце на хълбоците си:

— Глупости! Жал ми е да хабя хубавите сачми за тебе, Дусе.

— Ами за мене? — подвикна Серена.

Тя изчака, докато Лъки изтегли пирогата на брега и скочи през носа. Не искаше в никакъв случай да рискува да си удари краката в този разкъртен мостик.

Джифорд я наблюдаваше с кисела физиономия.

— Мислех, че вече си на път за Чарлстън.

Серена преглътна с усилие, като че я болеше гърло, и издържа на погледа му.

— Казах ти, без тебе няма да напусна блатото. Искам да дойдеш с мене в Шансон дю Тер.

— А пък аз ти казах, че няма да дойда. Ти мене няма да ме командваш, момиченце! Плюя аз на многото ти дипломи! Не можеш да запрашиш при първата възможност и да зарежеш Луизиана, а след това да решиш, че е достатъчно да наминеш за уикенда и всичко ще се оправи.

Тя не се остави да я сплаши. Лъки видя, че Серена дори не трепна. Той мислено изруга Джиф за неговия инат, но веднага побърза да си напомни отново, че него това не го засяга. Облегна се на долната колонка на перилата, пъкна цигара — четвъртата от сутринта — в устата си и вдъхна дима в продраните си от пушене гърди.

Чувстваше се като сдъвкан и изплют. Дори и когато беше най-добре, кошмарите му не го оставяха да спи повече от няколко часа, а през изминалата нощ бе по-лошо от когато и да било. Дори и в кратките мигове, когато задрямваше, не го напускаше споменът за болка и предателство. Като че ли бе малко терзанието на съзнанието му, ами и подсъзнанието непрекъснато му напомняше, че почти всичките му проблеми идваха от красиви жени... Първо Шелби, след това Амалинда Роса, онази красива пепелянка, която със своята неискреност го вкара в затвора.

Накрая Лъки се бе отказал от надеждата, че ще заспи, и се бе опитал да удави в уиски лошото си настроение и сексуалната си незадоволеност. Единственото, което постигна, бе махмурлук, и то отвратителен. Сега черепът му пулсираше в такт с раната на рамото му, за която бе задължен на Мийн Джен Уилис.

— Виж се на какво приличаш! — възкликна Джифорд, вперил очи в Серена. Гласът му не звучеше вече толкова сурово, в него избликна загриженост. Той спря поглед на тъмните кръгове под очите ѝ. След това погледна Лъки: — И двамата на нищо не приличате.

— Ами може да се правили нещо заедно! — подхвърли Пепър и избухна във весел смях, когато и Лъки, и Серена го погледнаха ядно.

Джифорд само вдигна бухналата си бяла вежда и продължи да ги разучава.

Серена отново се сети за снощната си глупост и почувства, че се изчервява. Само провидението я спаси... Провидението и пистолетът на Лъки. Ако оръжието на Лъки не ѝ беше подействало като студен душ, сега положително щеше да има за какво да се черви. Тя наведе глава и мина покрай дядо си нагоре по стълбата към верандата.

— Дали може чашка кафе, Пепър? Още ли го правиш толкова силно?

— Черно като блатото и толкова силно, че чак хубавата ти златна коса ще се изправи, мъничката ми! — ухили се широко Петър.

— Звучи фантастично! — примижва Серена и отвори предната врата.

Джифорд остана да седи на стълбата, само погледна Лъки:

— Какво имаш да кажеш? Да не си мърсувал с момичето ми?

Лъки вдигна слънчевите си очила на челото и посрещна погледа на Джифорд, готов за кавга:

— Ти пък какво се интересуващ, старче? След като само търсиш да се дърлиш с нея. Не ѝ ли затвори вчера вратата на своя дом?

— Имам си съображения.

— Да, да, имаш си съображения, както си имаш съображения да побегнеш и да се скриеш тука! — Лъки поклати глава и изръмжа някаква обидна дума. — Недей да мъчиш момичето, Джифорд! Все пак тя дойде, не е ли така?

— Точно така, дойде и пак ще изчезне — отвърна Джифорд презрително. — При първа възможност. На нея ѝ е все едно какво става тук. Госпожицата нехае нито за семейството, нито за традициите.

Лъки изсумтя:

— Ама и твоят начин да всяваш респект у някого е направо абсурден! Да я изхвърлиш посред нощ навън посред блатото! Заслужаваш да ти изтръгнат сърцето, ама го нямаш!

Мисълта, че Джифорд е знаел за страховете на Серена и точно на тях е заложил, караше Лъки да беснее. А още повече го вбесяваше това, че то бе събудило у него инстинктивното желание да я покровителства, да я закриля. Той отново изруга и хвърли фасата си на земята, като го размаза ожесточено с върха на ботуша си.

— Какво ли се занимавам с вас?! Само ядове и нищо друго!

— Чух, че си имаш достатъчно ядове с Пере и онзи мръсник Уилис — намеси се Пепър, полюлявайки се на задните крака на платнения си стол. Светлите очи проблеснаха като аквамарини на тъмното му лице.

Лъки му хвърли мрачен поглед:

— Къде го чу?

— Ами в ушите си го чух! — Старият се закиска на шегата си, без да се притесни ни най-малко от гневния поглед на Лъки.

— Тогава гледай да си посвиеш ушите, защото току-виж някой изстрел ги отнесъл!

Предупреждението бе подкрепено със силния удар на двукрилата врата, която изтрещя като детски пистолет. Серена излезе на верандата, съсредоточила цялото си внимание върху парата, която се издигаше от чашката кафе в ръката ѝ. Правеше се, че не е чула зад вратата разговора им, дума по дума.

— Виж какво, Джифорд! Би могъл да улесниш всички ни, ако ни обясниш какво става тук!

Серена приседна чинно на най-горното стъпало. Джифорд я погледна и сбърчи чело:

— Виждаш ли? На тебе постоянно трябва да ти се обяснява, като на някаква проклета чуждестранна кореспондентка. В това е проблемът!

Серена изпъшка. Беше толкова уморена, че нямаше сили да вдигне до устните си дори чашката, за да вкуси от този фантастичен еликсир, който Пепър Фонтено наричаше кафе.

— Моля те, Джиф! Вече всички разбраха какво е мнението ти за начина, по който живея. Да, живея далече от тука. Случват се такива работи, не го ли знаеш? Хората порастват, заминават, започват свой собствен живот...

— Ти нямаш чувство за род и традиция.

— Да, не позволявам на традицията да ме зароби, ако това имаш предвид. Привързана съм към Шансон дю Тер и нейното минало, но това не значи, че ще търся да се омъжа за земеделец, само за да можем да гледаме плантацията. Нали уж Шелби искаше да продължи традицията? Тя беше по тази част. А аз тръгнах в друга посока. Това съвсем не означава, че не държа на Шансон дю Тер и на тебе, напротив, обичам ви! — Големите ѝ тъмни очи го гледаха сериозно. — Това ли е признанието, което очакваш от мене? Доволен ли си сега?

— Не е това — изръмжа старият. Но все пак се изтегли едно стъпало нагоре и седна до Серена. — Ако ти поне малко държеше на къщата, нищо нямаше да се случи.

— Но какво точно е станало? Какво има?

Джифорд дълго се колебаеше. Виждаше се как премисля и прехвърля различни варианти. Серена не го притесняваше, седеше си търпеливо до него и си пиеше кафето. Най-сетне Джифорд въздъхна тежко и прокара пръсти през перчема си, за да го приглади.

— Неколцина запалянковци решили с тъпите си мозъци да издигнат Мейзън Талбът в политиката, щели да го представят за кандидат на изборите догодина. Той е достатъчно красив и достатъчно глупав, може и да го изберат. Ще стане чудесна марионетка на петролните крале. Татенцето му изгуби и последния си грош в нефтените афери, но все още има известни връзки. Старият Джон Талбът сигурно ще се радва да види сина си някой ден в губернаторския дворец.

— Мейзън ще се кандидатира за парламента? — присви очи Серена. — Странно как така Шелби не ми каза нищо за това.

— Изглежда Шелби не ти е казала нищо още за много други неща, скъпа! — намеси се Лъки мрачно.

Серена му хвърли гневен поглед и отново се обърна към Джифорд:

— Не разбирам какво общо има това с Шансон дю Тер?

— Ами помисли малко, Серена! Шелби залага всичко на това Мейзън да иде в Батон Руж. Плантацията няма повече да им трябва. Дори и в момента тя е за тях само товар. Но ако аз я продам и веднага изплатя наследствения дял на Шелби, Мейзън ще има достатъчно пари, за да може да си купи всеки пост, който пожелае... Всеки идиот знае, че днеска избори се печелят с реклама. Като цъфне на всички

плакати този мазен хубавец Мейзън, като е все пред очите на хората — и по телевизията, и по автобусите, никоя от тези свини няма да се замисли за това, че е празноглав.

Серена се почувства задължена да се застъпи за своя зет. Винаги бе харесвала Мейзън. За вкуса на Джифорд зет им бе прекалено отпуснат, и може би малко надут, но имаше добро сърце.

— Мейзън не е празноглав! Дипломира се пети по успех като правист.

Джифорд отвърна с изръмжаване, което по-красноречиво от всякакви приказки показва какво мисли за юристите.

— Виж, за това не се иска кой знае колко ум! То доказва само, че са му ясни всички трикове и маймунджилъци. Мили Боже! Онова куче там ще ти надуши за нула време всяка миеша мечка, но това не значи, че то е някакъв Айнщайн!

Безсмислено беше да се спори с Джифорд, а и се бяха отклонили от темата. Серена започна пак отначало:

— Вчера каза, че ти си споменал на Шелби за продажба. Защо си го направил, след като изобщо нямаш намерение да продаваш плантацията?

Джифорд гледаше упорито и злобно ботушите си. Най-сетне отговори неохотно, като ученик, който си признава, че е лепнал дъвка на стола на учителя си.

— Просто го изтърсих да я сплеща. Знаеш ли колко е трудно! Цената на захарта падна, та се не видя. През пролетта изгнихме от дъждове, себестойността ми расте ли расте, а този идиотски данък върху бензина ще ни одере кожата. Просто бях ядосан, исках да видя мога ли изобщо да я впечатля, а и за да престане непрекъснато да ми прережда къщата, откакто живее при мене, всичко преобърна наопаки... Та й казвам една вечер, още докато бяхме на масата: „Бог ми е свидетел — казвам й, — че искам да се махна от тука, да ти се домъкне някой чужд човек и той да се разпорежда с всичко! Веднага продавам и заминавам за Тайги!“ Така й казах, и докато се усетя какво става, тя ми домъкна тоя тип от „Тристар“.

Серена слушаше намръщена. Бе убедена, че Шелби ще иска да запази на всяка цена плантацията, ако не заради традицията, то заради това, че Шансон дю Тер е символ на обществено положение — нещо, от което Шелби никога и за нищо не би се отказала. Но ако

междувременно си е поставила по-високи цели и сега заради тези цели иска да жертва къщата, работата е съвсем друга. Шелби има неповторим талант да вижда всичко откъм практическата му страна.

— Но защо точно „Тристар Кемикълс“? — запита тя.

Джифорд сви уморено рамене:

— Представа нямам. Може би някаква връзка чрез семейството на Мейзън. Иначе как щеше да намери толкова бързо купувач? От петролната криза насам пазарът тук е гнила работа. А Шелби не е човек, дето ще успее да продаде хладилник на ескимосите. Мейзън ѝ предостави кантората в града само за да се отърве от нея и да го остави на мира. Знаеш, че я обичам, но тя е просто една глупачка. Винаги си е била такава. Направи кариера в бизнеса с недвижими имоти само защото се облича добре, придава си важност и непрекъснато търчи по разни срещи в Търговската палата.

— Значи няма да продаваш — обобщи Серена. Беше ѝ неприятно да говори против сестра си. — Ами кажи го тогава на хората от „Тристар“ и край!

— О, не е никак лесно да се откачиш от тях! — каза тъжно Джифорд. — Този проклетник Бурке е като някой булдог, не можеш да го напъдиш нито с думи, нито с пари.

Серена фиксираше дядо си с онзи пронизителен поглед, който бе научила от него.

— Джифорд Шеридан, не помня ти да си клинчил някога!

Той склочи вежди. Острата му брадичка щръкна енергично.

— Аз не клинча.

— Тогава какво правиш тука?

Джифорд вдигна величествено глава — неподвижен като президентските скулптурни фигури в Маунт Ръшмор.

— Аз се боря по свой начин.

Ето че отново стигнаха до там, откъдето бяха почнали. Серена затвори за миг очи и се съсредоточи върху бодежите в главата си. Отпи още глътка кафе с напразната надежда, че кофеинът ще ѝ влее малко енергия. Вместо това кафето парна като киселина стомаха ѝ, стана ѝ още по-горещо и по-тежко.

Упорството на Джиф съвсем не беше конструктивно. Не по-конструктивно от погледа на Лъки, който не се откъсваше от Серена. Той бе застанал в подножието на стълбата и се взираше в нея през

амалгамираните си черни очила — нещо, което би я притеснило безкрайно и при далеч по-благоприятни обстоятелства. Нищо не би могло да я притесни повече от проникателния поглед на тези кехлибарени очи.

Пепър наруши напрегнатата тишина, като се надигна шумно от стола си и тръгна към реката. Поспря там за малко, като че се наслаждава на гледката, след това се обърна, дойде отново при тях, взря се внимателно в Джифорд и заяви:

— Ще имаме гости. Чух стария мотор на Джонсън, познавам го по повредения вентил.

Джифорд изруга, надигна се, втурна се в колибата и се появи отново с пушка в ръка. Докато слизаше тичешком по стъпалата и прекосяваше двора, напъха патрони в отворената 12-калиброва цев.

— Джифорд! — Серена остави чашата си и хукна след него. — Джифорд! За бога!

Той успя да даде един изстрел, преди Серена да го настигне. Сачмите вдигнаха фонтан точно пред носа на лодката на шефа на резервата. В мегафона изскърца гласът на Пери Дейвис:

— По дяволите, Джифорд! Махни тази пушка!

Джифорд наведе дулото, но не остави пушката, макар че Серена се опита да му я отнеме. Тя прехапа устни, преброи до десет и се опита да запази спокойствие — нали като психолог така препоръчваше да се прави. Но нищо не излезе. Ядосваше се на Джифорд, но знаеше, че той ѝ е прекалено близък, за да може да го третира обективно и професионално.

Комендантът изключи двигателя, лодката остана на няколко метра от брега. На кормилото седеше Пери Дейвис, от ярост бебешкото му лице бе станало огненочервено. До него бе застанал едър, кокалест мъж на средна възраст, с лице на месар, гъста, стоманеносива коса, яко наклепана с брилянтин. Мъжът беше с моркосин панталон и раирана вратовръзка, завързана хлабаво, като въже за бесене, около яката на синята му, мокра от пот риза.

— Ако не престанете да стреляте по хора, ще наредя да ви арестуват! — заплаши Дейвис, след като бе изключил мегафона.

Лъки, който бе застанал вляво от Серена, само изпръхтя презрително:

— Така и така никого не арестуващ, защо си решил да започнеш точно от Джифорд?

Комендантът изпъна устни в свирепа черта:

— А може и от тебе да започна.

Лъки вдигна на челото слънчевите си очила, изглежда мълчаливо Дейвис и се засмя приветливо:

— Така ли ще стане? А подкрепление водиш ли си?

— Аз ще те пипна, Дусе! Това ти го обещавам — отвърна Дейвис, вдигнал показалец срещу Лъки. — Хората няма да търпят вечно един луд като тебе!

Серена просто физически усети напрежението, което се образува около Лъки като електромагнитно поле. Видя го как стисна челюсти. Но той само погледна Дейвис навъсено и не каза нито дума. Ала и от такова голямо разстояние Дейвис почувства заплахата и отстъпи назад — престори се, че трябва да погледне нещо двигателя и че и Лъки, и разменените думи изобщо не го интересуват.

Джифорд се възползва от настъпилата тишина:

— Хайде, Бурке, грабвайте си партакешите и да ви няма!

Една бляскава изкуствена усмивка разцепи лицето на месаря.

— Не мога. Имаме да уговорим още някои неща с вас като партньори.

— Това, което аз имам да ви кажа, не е за пред дама! — отсече Джифорд. — Предложението ви не ме интересува! Разкарайте се от очите ми и си вървете в Тексас, преди да съм ви надупчил!

— Джифорд! — Серена успя да си предаде поне вид на спокойна и делова. — Защо не поканиш мистър Бурке да влезе? Положително ще можем да изясним нещата в един откровен приятелски разговор.

Бурке вдигна рамене, приятно сюрпризиран:

— Младата дама наистина има глава на раменете си, Джифорд. Винаги съм го казвал. Трябва да се вслушате в думите й!

Серена разбра, че представителят на „Тристар“ я бърка с Шелби, но сега нямаше време да изяснява недоразумението.

— Не ми трябва да се вслушвам в ничии думи! — ревно Джифорд. Отново цялото му лице и врата му станаха морави. — Аз не съм изкукуруигал, по дяволите! Мога да мисля със собствената си глава! И ако има тук някой, който има какво да каже, това е Старата Бетси! — И той вдигна отново пушката и се прицели.

— Джифорд! — Серена се хвърли към него.

Той натисна спусъка точно в момента, в който тя го бутна и наруши равновесието му. Цевта щръкна нагоре и оглушителен гръм разцепи въздуха. Върху Бурке и Дейвис се посипа градушка от клонки, листа и тиня. Двата мъже се хвърлиха по корем в лодката, вдигнаха ръце да прикрият главите си, а след това отново се надигнаха, псувайки.

Бурке кимна предупредително към Джифорд:

— Стига толкова, Шеридан! Ви сте просто един побъркан старец! Има вече достатъчно свидетели за това. Мога да доведа и шерифа. Не можете да стреляте така по всеки, който е дошъл да прави сделки с вас!

— Върви по дяволите! — Джифорд нагази във водата, впери сърдити очи в Бурке. — Винаги съм казвал, че трябва да открият ловния сезон за обстрел на тексасци! Тази страна щеше сигурно е да в по-добро положение, ако вашите алчни за пари копелета си седяха откъм вашата страна на границата!

Серена се вираше с отвращение в калната вода. По гърба ѝ пробягаха студени тръпки, но погледна към дядо си, който напредваше към лодката на коменданта, и се осмели да направи първата крачка. Моментално обувките ѝ затънаха в глинещото дъно. Успя да докопа Джифорд за една от брънките на колана на джинсите му и се опита да го изтегли обратно на сушата.

Бурке бе станал червен като рак, очите му — също като на рак — като че ли щяха да изскочат. Сякаш някой внезапно бе стегнал клупа на вратовръзката му и му бе пресякъл дишането.

— Продължавайте така, Шеридан! Давайте! Кажете пак нещо такова. Това ще послужи чудесно при обявяването ви за невменяем.

Джифорд се хвърли да хване лодката, но изведнъж във водата до него изникна Лъки и сложи ръка на гърдите му:

— C'est assez!^[2] Влез си вкъщи, приятелю! Хайде!

Старият човек остана за миг неподвижен, скърцайки със зъби, силно приведен напред, стиснал пушката в големите си ръце. От транзистора се лееше някаква абсурдно весела мелодийка.

— Джиф, моля те! — прошепна Серена зад него, притиснала лице о гърба му, докато краката ѝ затъваха все по-дълбоко в тинята.

— Хайде, Джиф, ела! — провикна се Пепър от брега. — Тоя не си струва да го стреляш!

Джифорд изръмжа някаква ругатня, обърна се и загази обратно към брега. Съпровождан от Пепър, който коментираше нещо шепнешком и солено жестикулирайки, той бавно се запъти към колибата.

Чак сега Лъки погледна Серена. Тя стоеше до колене в тинята, лицето ѝ бе останало без капчица кръв, очите ѝ бяха станали огромни.

— Foute ton само d'ici!^[3] — каза Лъки. — Хайде, опитай се да излезеш, скъпа! Аз ще те хвана.

Тя бавно отстъпи назад, изкривила лице от страх, докато тинята лепнеше в краката ѝ.

Лъки се обърна и отново нагази във водата. Застана пред лодката, водата сега стигаше до кръста му.

— Така сделки не се правят, монсеньор Бурке! — Говореше без глас, с някакъв смътно доловим съскащ шепот.

Бурке се наведе през етаните на лодката, като се държеше здраво с две ръце и погледна Лъки многозначително:

— Тогава се постарайте да накарате вашия приятел най-после да тръгне на преговори, синко! — Тексасецът също говореше тихо, като че обсъждаха нещо строго поверително. — Моята компания хвърли сума пари, насочвайки се към това строителство, така че положително няма да се откаже от него.

— Това заплаха ли е?

— Това е просто факт, синко!

На Лъки точно това му трябваше. Тонът на Бурке, гласът му, акцентът, начинът на държане — всичко това извика твърде неприятни спомени. За един кратък миг той се намери отново в Централна Америка, пак прозвучаха заповеди и команди, онзи огромен тексасец, който го бе предал и продал, който бе използвал целия му екип, за да пълни собствения си джоб... По-късно Лъки направи така, че да го изхвърлят, ала това стана чак след като прекара цяла година в пъкъла... Сега всичко това изплува мълниеносно и го завладя, макар и само за няколко мига.

— Знаете ли, за някои работи може да се заблуждавам — Лъки говореше кротко, с вразумителен тон и лека усмивка, — но едно зная със сигурност. — Усмивката угасна. Лъки пипна Бурке за възела на

вратовръзката и го притегли надолу, докато лицето му дойде на височината на очите на Лъки. — Не съм ви никакъв син!

Преди да успее да отговори, представителят на „Тристар Кемикълс“ политна през борда и цопна в тинята с главата надолу, като гмуркащ се кит. Появи се отново, плюейки кал.

— Не биваше да се надвесвате толкова много, приятелю! — каза Лъки и тръгна бавно към брега. — Така човек лесно може да падне. А тук гъмжи от всякакви твари.

Като че за да илюстрира думите му, като по поръчка, между тръстиките край брега се появи водна змия. Бурке се изкачи с мъка в лодката, като не преставаше да псува. Дейвис му помогна — хвана го за дъното на панталоните и го прехвърли в лодката, преди да се обърне към Лъки:

— Говоря съвсем сериозно, Дусе! Писнало ми е от тебе! Дните ти тук в блатото са преброени!

Лъки направи гримаса и махна с ръка. Серена го очакваше на брега със светкащи от гняв очи. Той констатира, че лицето ѝ е възвърнало цвета си.

— Вие пред никого ли нямате респект! — срязва го тя.

— Имам, разбира се! — отвърна Лъки подигравателно. — Пред майка ми, пред баща ми, пред папата. Леон Бурке не е папата, сладур! Май че не е дори добър католик. — Той я удостои с нахален, преливащ от снизхождение поглед. Зад гърба им се чу ревът на двигателя и моторницата изчезна.

— Стига толкова! — обяви Серена и вдигна ръце в отчаяние. — Не мога повече! Не издържам! Това блато сякаш подлудява всички ни. Джифорд търчи и стреля по хора, а ти... ти... — Тя млъкна, задавена от гняв. Най-послед безпомощно тропна с крак. Явно че тук, в това диво място, не може да поеме нищо в свои ръце — нито ситуацията, нито страховете си, нито чувствата и темперамента си... Да не говорим за този мъж...

— Цялата тази история е просто нелепа! — Серена енергично закрачи напред-назад по брега, скръстила ръце пред гърдите си. — Защо Шелби не ми се обади по телефона? Защо не ми обясни веднага всичко?

— А-а-ми... — измънка Лъки с престорена наивност, — може пък да не е искала да ти каже. Може да е искала да прокара цялата

работа, без ти изобщо да разбереш?

Серена го стрелна с поглед.

— За Бога! Казваш го така, като че ли става дума за някакъв пъклен заговор!

— Ами просто защото е пъклен заговор, сладка моя! — Лъки се облегна на ствола на един масивен дъб, тръсна цигара от пакетчето в джоба на ризата си и я пъкна между устните си, без да я пали.

— Не ставай смешен! — нападна Серена. — Да не седнеш да твърдиш, че Шелби се е сдушила с тия от „Тристар“ и иска да прогони собствения си дядо от земята му?

Лъки само сви рамене.

— *C'est bien!*^[4] Ти го каза. Работата е опечена. Тя ще получи някоя тлъста комисионна, а и дела от наследството си. А отгоре на всичко те с политически стръвният мистър Талбът ще разкрият работни места в регион, който е затънал до гуша в икономическата криза. Така се правят блестящи изборни победи.

Серена застана пред него, този път вече готова за кавга.

— Не позна! Талбът не притежава и искрица амбиция. Ако беше само още малко по-отпуснат и по-задрямал, направо да е умрял.

— Ти не чу ли какво каза дядо ти, скъпа? Има сили, които искат да издигнат Талбът. Татенцето действа. Шелбенцето действа. Мислиш ли, че Талбът лесно ще се измъкне от всичките тези хора? Смяташ ли, че Шелби би допуснала това?

— Ще изкараш сестра ми някаква лейди Макбет! Шелби положително не е толкова пресметлива и неискрена.

Точно Лъки знаеше колко пресметлива и колко фалшива можеше да бъде Шелби Шеридан. Но той премълча своите тъжни познания. Само се обърна подигравателно към Серена:

— Така ли? А ти забрави ли какво ми разказа снощи? Кой те заряза в блатото? Можеше да загинеш.

— Беше грешка, просто един глупав спор.

— Така ли?

Серена отбягна въпросителния му поглед. Лъки чоплеше стари рани, а точно сега не бе най-подходящият момент за това. А и тя не можеше да забрави облекчението, което се изписа върху лицето на Шелби, когато намериха най-после Серена. Как плака Шелби край леглото ѝ, колко я моли за прошка... Как след това не пропускаше

случай да извика в съзнанието ѝ това страшно преживяване, винаги отново и отново... Злобно.

Серена отхвърли съмненията, които започнаха да гризат съзнанието ѝ. Отношенията със сестра ѝ бяха достатъчно сложни и без лепкавите и коварни намеци на Лъки.

— Престани да ме настройваш срещу сестра ми! — предупреди го тя гневно. — Катаклизмите в твоя живот ти дават пълно право да бъдеш параноик, но не ще позволя да заразиш и мене.

— Жреците на психологията си имат специална дума за това. Как беше? — Лъки набърчи чело, уж да си припомни. — Потискане на комплекси, така ли беше?

— След като говорим за потискане на комплекси — Серена хвърли яден поглед към колибата и отново започна да крачи напред-назад, — просто не мога да разбера Джифорд! Твърди, че иска да уреди нещата по свой начин. Но той изобщо нищо не урежда! Оставя всичко на мене...

Откритието я порази като удар с чук. Значи именно това беше „неговият начин“ — да прехвърли всичко на нея, да остави тя да уреди нещата! Искане да я принуди да се заинтересува от плантацията. Искане тя да поеме от ръката му знамето, да продължи неговата борба и да укрепи в себе си чувството за дълг и семейна традиция. Господи Боже! Бе успял да я примами дори да дойде в тресавището, където тя не бе стъпвала от близо петнадесет години, луда от ужас...

— Стара лисица! — промълви Серена и сложи ръце на хълбоците си. — Проклет хитрец!

Беше я преместил насам като шахматна фигура и то така, че не ѝ остана никаква възможност за достойно оттегляне. Сега вече се бе забъркала и щеше да направи всичко възможно, за да възстанови равновесието, ако не иска за втори път да се изложи пред Джифорд. Като нищо би се изложила повторно на гнева му, но не би могла да понесе мисълта, че може да го разочарова отново. Точно това бе целил, на това бе разчитал и бе спечелил, този дърт конекрадец!

— Закарай ме обратно! — каза тя бързо на Лъки. — Върни ме в Шансон дю Тер. Трябва да говоря с Шелби. Ще изтегля каруцата от калта, стига да мога. Но ако Джиф си мисли, че е достатъчно да ме накара да се чувствам гузна, за да остана тук завинаги, жестоко се мами!

-
- [1] Не е твоя работа! (фр.) — Б.пр. ↑
 - [2] Стига толкова! (фр.) — Б.пр. ↑
 - [3] Измъквай се веднага! (фр.) — Б.пр. ↑
 - [4] Съвсем точно! (фр.) — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДЕВЕТА

Лъки я остави да чака у дома му, след като ѝ обясни, че ще се върне най-много след час ѝ тогава ще я закара до Шансон дю Тер. Серена го видя да се отдалечава с лодката и си влезе вътре. Къщата бе тиха и прохладна. Едно от миещите мечета притисна дългите си предни лапи към стъклото на задната врата и я изгледа любопитно. Когато Серена тръгна към него, то изскимтя и изчезна. Драскането на ноктите му по дъсчения под на верандата прозвуча като шума, който бе я накарал миналата нощ да полудее от страх. Тя остави чантата си до предната врата, порови в малкия хладилник и си приготви сандвич с шунка, като се стараеше да не изпусне нито троха в безупречно чистата кухня. След като приключи с това занимание, оставаха още цели четиридесет минути до връщането на Лъки.

Мислите ѝ се насочиха към онова, което я очакваше в Шансон дю Тер. Всичко изглеждаше толкова нереално. Фактът, че Талбът се кандидатира за парламента. Че Шелби заговорничи срещу Джифорд... Че е заложен на карта плантацията.

Багери, бе казал Лъки. „Тристар“ проектира да изравни къщата със земята, за да се отвори място за лаборатории, канцеларии, производствени цехове и складове... При мисълта за това Серена почувства болезнено пробождане. Тази къща бе преживяла последните дни на френското владичество в Луизиана, славното време преди войната... На поляната пред къщата бяха бивакували янки, по стълбището още пазеха следите, оставени от пияния офицер, влязъл вътре с коня си. Къщата бе преживяла епохата на възстановяването и голямата депресия... И всичко това, за да стане сега жертва на едно нагло сребролюбие.

Не. Разбира се, че не! Тези недоразумения ще се изяснят. Животът в Шансон дю Тер ще си продължи, както досега. Джифорд ще си поеме командването, нали той управлява къщата близо шестдесет години.

Ами когато Джифорд вече няма да го има, когато Шелби се премести в Батон Руж, а Серена отново се върне в Чарлстън? Какво ще стане тогава?

— О, не, без мене — Серена отново скочи от стола. Точно тава бе целил Джифорд, да провокира нейната сантименталност.

Сега мислите ѝ се насочиха към другата загадка — Лъки. Несъзнателно Серена тръгна да обикаля стаите, взирайки се в наредбата — какво можеха да ѝ разкажат вещите за него? Беше просто едно упражнение по укрепване на способността ѝ да възприема и на нейната интуиция. Поне Серена се опита да си втълпи, че е така и че в никакъв случай не е само любопитство.

Не намери нищо, което би могло да ѝ разкрие малко повече за Лъки. Само най-необходимите мебели, по някаква случайност старинни. Нищо одухотворено, нищо лично, нищо, което да излиза извън рамките на едно ясно изразено чувство за традиция и ред. Нито книги, нито списания, нито снимки. Нямаше дори и картини по стените. Но това също бе показателно. Този човек се крие. Самата му къща е на скрито място. Всеки личен елемент в къщата е скрит. Нищо не разкриваше човека — поне не повече, отколкото бе строго необходимо.

Защо? Положително не е от природна боязливост. Той прилича по-скоро на човек, който съзнателно е изградил около себе си цял лабиринт от стени. От какво може да се страхува мъж като Лъки? Изглежда толкова силен, толкова самоуверен. И все пак е пълен с противоречия. Прибира осиротели мечета... Застана в нейна защита срещу Джифорд. Взе я в прегръдките си, когато се чувстваше толкова уплашена и жалка...

Серена отвори вратата на бюфета в трапезарията. Само неща, каквито очакваш да намериш в една трапезария. Тя изпъшка разочаровано и се поколеба за миг, преди да отиде в другата стая, която бе наредена още по-пестеливо, оскъдно, като монашеска килия, макар че всяка мебел там бе истински антикварен експонат.

— Открих! — прошепна тя, когато отвори вратата на широкия гардероб, поставен срещу леглото.

Отляво имаше няколко малки отделения, вдясно — закачалка за дрехи. Под нея се намираха няколко дълбоки чекмеджета. Серена погледна бегло дрехите му — джинси, дънки, тениски и някаква

обкичена с ордени униформа. Разбира се, униформата бе интересна, но вниманието ѝ бе привлечено от малките лавици в лявата страна.

Бяха пълни със снимки, поставени в рамки. Семейство Дусе през годините. Пожълтяла снимка от сватбата на родителите — красива усмихната двойка, вгледани влюбено един в друг. До нея — една поизбеляла черно-бяла снимка на бащата, поставил ръка около раменете на ухилено момченце с липсващи предни зъби, стиснало в ръце огромна риба. „Лъки — помисли си Серена. — В далечни, повесели, години...“ Имаше и по-нови снимки на други сладки бебета в дантелени кръщелни роклички, ученици с грейнали личица, бели роклички и прилежно причесани къдрици на първото причастие...

Тези снимки стоплиха сърцето ѝ. Лъки има семейство и го обича. Не би си направил труда да сложи всички тези снимка в рамка, ако не изпитваше обич към своите близки. Но защо се бе отделил от тях? Шелби каза, че родителите му са мили, почтени хора. Дали Лъки не се чувства някак си недостоеен за тях? Или има и нещо, което го отделя от семейството му?

Серена докосна снимката на Лъки с баща му и рибата. Погали с върха на пръстите си ухиленото лице на момченцето. Какво бе станало? Какво бе превърнало това момче в опасния, навъсен мъж, който бе сега пред нея?

Серена почувства някакво проникновено, излизащо извън рамките на чисто професионалното любопитство желание да научи нещо повече за този човек. Искаше ѝ се да разкрие тайната на Лъки Дусе, да стигне до съществуването, което се криеше зад външността, да го утеши и успокои... Твърде нелепо желание, желание, което надали щеше да ѝ достави някаква радост или удовлетворение, но тя не го отпъди. Застана замислена, изпълнена със съжаление към Лъки, съжаление към самата себе си. Ох, защо не си бе останала в Чарлстън?!

— Мами праща шоколадов кейк и малко бисквити... И две хлебчета, днеска ги пече... Ей, слагам ти ги на масата!

Серена подскочи — сякаш шкафът проговори — и се обърна: десетгодишно, тъничко като пръчка, с къси панталонки и тениска, надписът върху която оповестяваше, че Бро Бридж е световна столица на раците. Момченцето я гледаше смаяно.

— Вие не сте... Ей, Лъки е... Лъки е голям щастливец — завърши неочаквано то.

Като се усети какво е казал, детето почервеня като бейзболната си шапка, обърната с козирката назад. Серена се засмя от облекчение.

— Уплаши ме, знаеш ли? — каза тя и затвори вратата на гардероба. — Лъки излезе. Ще се върне след около половин час. Аз съм Серена Шеридан.

— Уил Гидри.

Момчето пристъпи боязливо крачка напред, канеше се да ѝ подаде ръка, но премисли и само погледна ръката си — не е ли много мръсна. Тъй като се оказа сравнително чиста, то я протегна и погледна Серена боязливо, като че ли ако се докосне до нея, ще го удари електрически ток.

— Радвам се да се запознаем, Уил. — Серена стисна ръката му и я пусна. — Ще почакаш ли да дойде Лъки?

— О, ами... да, окей... — запелтечи момчето, пхна ръце в джобовете на панталоните си и заби поглед в краката си, преди пак да я погледне ококорен, като че ей сега я вижда за първи път. — Донесох там някои работи. Мами казва, че той все нищо не ще... — То се намръщи и реши да се поправи: — Никога нищо не взема за това, дето пази мрежите ни от браконьерите. Ама мама казва, мога аз поне да му опека нещо вкусно, щото нали живее сам-самичък... — Уил млькна и отново сгърчи лице, като че някакво устройство следеше всяка негова погрешна дума. — Казвам, че той си живееше самичък, преди вие... Ама вие може изобщо да не сте... Искам да кажа, вие да не сте му... Ох, дявол! Извинете ме...

Серена се взираше в него напрегнато:

— Какво каза? — попита тя тихо, без да се замисля над смутеното заекване на малкия. — Каза, че той гони браконьерите?

Уил провлачи гуменките си по пода, сви рамене и я погледна, като че тя не е с всичкия си.

— Ми да. Точно това прави.

— Но аз мислех, че... — Серена затвори толкова рязко уста, та чак се чу как зъбите ѝ изтракаха.

Бе повярвала онова, което Лъки искаше да ѝ внуши. От самото начало бе приела, че той е човек извън закона — той я бе оставил да си

го мисли, дори укрепваше това убеждение при всяка възможност. Изглежда днес всеки се опитваше да я води за носа...

— Големи ядове бяха, знаете ли — подхвана Уил като възрастен и се почеса по острия кокалест лакът. — Тате отиде в Залива да търси работа, а мами и ние, децата, си останахме тука. Браконьерите решили, че могат и да оплячкосват нашите мрежи. Ама Лъки им даде да разберат.

— Лъки... — промълви Серена. Огромният зъл Лъки Дусе. Спасител на осиротели животинчета. Закрилник на беззащитните. Лъки, който не браконьерства, а гони браконьерите...

— Ама е много готин! — грейна Уил от въодушевление. — Страхотен е! — Той сви рамене и целият поруменя. — Вие си го знаете. Не, не искам да кажа, че го знаете... Нали разбирате...

— Да, разбирам — каза Серена, потънала в други мисли. Все още бе прекалено смаяна, за да прояви съчувствие към смущението на горкото момченце.

Щом Лъки не е браконьер, защо я бе оставил да мисли така за него? И откъде тогава идва тази явна враждебност между него и шефа на резервата? Може би просто не могат да се понасят? Може би Лъки смята, че Пери Дейвис не си гледа добре службата? За тази омраза може да има най-различни причини, съвсем не е задължително всички те да са непременно благородни. Това, че Лъки не е браконьер, съвсем не означава автоматично, че си няма други грехове. Остава си историята с незаконния алкохол, а и тази стая горе, в която не ѝ позволи да влезе...

— Сега вече... аз трябва да си ходя! — Уил откряна вратата и протегна тъничката си ръка към кухнята: — Оставих ви работите ей там.

— Да, благодаря. Лъки положително ще се зарадва! — Най-после Серена се сети за добрите маниери и се усмихна сърдечно: — Довиждане, Уил!

Момчето стана червено като рак, сви рамене и се усмихна смутено:

— Ами... до скоро!

То изтърча през предната врата към кануто, оставено до пристана. Серена излезе на верандата и му махна с ръка за радяла, докато Уил започна да гребе. Пламналото му лице се виждаше и

отдалеч. Пубертет. Какъв ад! Серена поклати глава, наполовина развеселено, наполовина съчувствено. Къде ли е бил Лъки на тази възраст?

Като че ли възрастният Лъки не ѝ даваше достатъчно материал за размисъл. Ако не е браконьер, какво е тогава? С какво се занимава? Търгува с незаконен алкохол? Или контрабандира оръжие? Погледът ѝ се спря отново на стълбата, която водеше към забранената стая.

„Това не са неща, които могат да интересуват една красива психиатърка. За самата тебе ще е най-добре да не знаеш нищо за тези неща...“

Беше ли наистина най-добре за нея да не знае нищо за това? Или беше по-безопасно за него?

Преди да има време да размисли, тя беше вече по стълбата. Не можеше да определи дали я води някаква вътрешна потребност да разбере този мъж, или се опита да откри защо Лъки толкова силно я привлича. Стараеше се изобщо да не мисли. Като че собственото ѝ тяло принадлежеше на някакъв друг човек — тя наблюдаваше сякаш отстрани как краката ѝ изкачват стъпало след стъпало, как ръката ѝ се протяга към бравата и я завърта, как отваря вратата...

Беше напълно неподготвена за онова, което се разкри пред очите ѝ. Виж, това вече не бе очаквала, не би могло да го измисли и в най-шантавите си сънища. Серена смяташе, че е подготвена за най-лошото: сандъци с оръжие, наркотици, крадена стока... Очакваше всичко, но не и... красотата.

Стаята беше пълна с картини — по стените, до стените, навсякъде картини с маслени бои. В средата на просторното, греещо от багри помещение беше поставен голям статив с още незавършено платно.

Серена пристъпи навътре и се огледа смаяна. За разлика от първия етаж, тук нямаше преградни стени — цялото бе едно-единствено помещение, с прозорци на двата стръмни ската и няколко табакери откъм северната страна на покрива. През жалузите струеше мека светлина и хвърляше дълги златни ивици по пода. До една от стените имаше голяма работна маса, отрупана с кутии, четки за рисуване, туби с боя, скициници, моливи и оплескани с боя парцали. На пода вместо килим бе постлано парче тежък брезент. Миризмата на бои и разтворители тегнеше във въздуха като евтин парфюм.

Ето я, значи, страшната тайна! Художник!...

Серена тръгна покрай прострения брезент и започна да разглежда картините, подпрени по стените. Навсякъде се виждаше блатото — някаква безкрайна плетеница от дървета и мъгли. Човек просто можеше да почувства тишината, това мъчително чувство на очакване... Проникновена, тревожна красота. Спокойствие, заредено с напрежение и... ужасяваща самота. Великолепни картини. Картини, вдъхващи страх.

Серена застана пред една от тях, на която бе нарисувана бяла чапла. Голямата птица изглеждаше незначителна и дребна в сред страховитите сиви стволоче на кипарисите, тъмните повлекла от вирджински мъх и сребристия дим на утринните мъгли. Имаше чувството, че картината диша, струи, изпълва помещението, за да погълне и самата нея, и всичко. Серена просто усети студената мъгла, миризмата на мочурищата, в ушите ѝ с долавяха далечни птици крясъци...

Всички картини излъчваха същата сила — сила, която превръщаше зрителя в част от блатото и го караше да изпитва страховете на художника.

Това бяха невероятни, изключителни картини.

— О, Лъки! — прошепна тя.

Впечатлението бе толкова болезнено, че Серена затвори очи и захлупи лице в ръцете си.

Ето какво бе искал да избегне той. Тя не е трябвало да надзърне зад фасадата на безочливия грубиян, не защото той се е срамувал от онова, което тази фасада скрива, а защото всичко това е било твърде лично, прекалено интимно, за да го покаже. Той не бе от хората, които излагат на показ най-съкровениите си чувства... Всъщност тя бе разбрала това още в самото начало. Но никога не би предположила, че у него има толкова много нежност, толкова болезнени преживявания, толкова копнеж.

Серена обгърна с ръце раменете си, взряна в една от картините — буря, кълбяща се над блатото. Сърдито черно небе и водопади от сиво, зелено и жълто над притихналите води. В очите ѝ избликнаха сълзи.

На няколко пъти вече ѝ бе заявил, че не я иска да се бърка в живота му. С нежелание я взе с лодката, с нежелания я приюти в дома

си. Но тя, оправдавайки се с чисто професионално любопитство, все се опитваше да изкара, че има право да разбере доколко този човек е опасен. Непрекъснато бе ровила и подпитвала, нарушавайки едно от основните права на човека — правото на собствена интимна сфера.

Серена се обърна да си тръгне, но направи крачка назад стъписана, ушите ѝ писнаха: на вратата стоеше Лъки и я наблюдаваше. Стоеше напълно спокойно, но тя долови страхотното напрежение, което просто се излъчваше от него. В очите му тлееше огън, готов да се разрази в светкавици.

— Съжалявам! — прошепна Серена. Усети, че цялата трепери. — Не трябваше... Не биваше да го правя.

— Точно така, не биваше — потвърди той с нисък, вибриращ глас.

Лъки се бореше с едва сдържаната си ярост. Това беше негова територия! Тук бе намерил утеха и мир, след като се върна от Централна Америка. Бе прекарал тук часове, потънал в своите платна. Тук се бе борил с пристъпите на лудостта, тук бе воювал срещу демоните, които връхлитаха да го разкъсат. Тези картини... Те бяха неговото откровение, бе вложил в тях най-интимните си чувства, болките, които го държаха в ноктите си, страха, който не можеше да разкаже... Да ги покаже на някого, би означавало да разголи душата си и да я изложи на разтерзание. Не би могъл и да помисли за това. А ето че бе станало.

— Нямах намерение да надзъртам из къщата... — каза Серена глупаво, като че бранейки се от неговия упрек.

— Разбира се, че точно това си правила — пресече я Лъки. Той влезе в ателието и започна да мята кърпи и парцали по картините с неумели, резки движения. — Вие, психолозите, точно това страшно обичате, не е ли така? Да ровичкате в хорските души, да ги чоплите и да разкривате тайните им...

— Искях да се уверя само, че не вършиш нещо незаконно... Имам право да зная с какъв човек съм се свързала.

Дори в собствените ѝ уши това прозвуча предвзето и глупаво.

Лъки гневно се спусна към нея, хвана я за рамото, дръпна я към себе си и я изви така, че да го гледа в очите.

— Никакви права нямаш ти тука! Ти си чужд човек! Това не ти е висшето общество, Шелби! Тук важат моите собствени правила.

„Аз съм отвъд границите на доброто и злото...“

„Хората казват, че е побъркан...“

Серена го гледаше ужасена.

— Аз съм Серена, Лъки — каза тя тихичко. С разтуптяно сърце го наблюдаваше как се опитва да се овладее.

Той спря очи на нея. Мракът в очите му се отдръпна и остави след себе си само ледени тръпки, когато осъзна какво е казал. Лъки се изправи и я пусна рязко. Серена се препъна към триножника и платното, поставено на него, се разклати.

— Зная коя си — каза горчиво той.

Лъки прекара пръсти през косата си и започна да крачи нервно из стаята, като тигър в клетка.

— По дяволите! По дяволите! — повтаряше той между шумните поемания на въздух. Отнеха му всичко: младостта му, вярата му... Бяха му останали само гордостта и неговият съкровен свят, а жената, която сега го гледа с тези очи на изплашена сърна, се кани да му отнеме и тях. Не я иска! Не желае да му се бърка! Не иска да му напомня за миналото! Не я иска да буни кръвта му... — По дяволите!

Серена протегна ръка, за да предпази триножника и себе си. Гледаше как Лъки гневно кръстосва стаята, виждаше как се бори със себе си, за да изплува от мъглата на яростта си. И в този миг целият ѝ страх изчезна. Отстъпи място на нещо много по-силно: желанието да го утеши.

— Не исках да те нараня, Лъки — каза тя тихо. — Ужасно съжалявам! Наистина!

Той изведнъж преустанови яростния си бяг и я изгледа втренчено. Очите му грееха като разтопено злато. На потъмнялото му лице просветна отчаяна усмивка.

— Съжаляваш. Набутваш се в живота ми, в най-интимното ми кътче, въвличаш ме в историите си и нямаш какво друго да кажеш, освен че съжаляваш! Използваш ме и си въобразяваш, че с едно извинение всичко е уредено? Твърде цивилизовано, няма що! Божичко, колко изискано! Типична за двете госпожици Шеридан!

Думите отекваха като глухо биене на тъпан в ушите му. Да можеше да ги улови и да ги върне, би го сторил. Но беше вече късно. Серена срещна погледа му с очи, в които се четеше и въпрос, и разбиране.

— Познаваш ли добре Шелби? — Попита предпазливо, сякаш не желаше всъщност да научи отговора.

— Достатъчно добре, за да не се оставя на близначката ѝ да ме води за носа!

Изневиделица я бодна ревност. Представи си Лъки и Шелби заедно. Не е възможно! Не искаше да го повярва, но надали ѝ оставаше друго.

— Аз не съм Шелби! — заяви тя и се оттегли зад своята защитна стена от хладна надменност. — Ние изобщо не си приличаме. Съжалявам, ако тя те е наранила с нещо, но аз няма да плащам за нейните грехове, Лъки!

— Забрави го! — изръмжа той. — Всичко отдавна е приключено.

Той видя, че тя се кани да зададе още въпроси, но преди да отвори уста, той се извърна, подхвана отново разходката си и небрежно промени темата, като че ли това събитие не бе съсипало целия му живот.

— Ти какво всъщност очакваше, та petite?^[1] Контрабандни стоки? Оръжие? Наркотици?

— Та ти сам ми показа, че си браконьер — отвърна Серена без глас. — Защо, Лъки? Защо трябваше да мисля за тебе най-лошото, след като изобщо не си такъв?

„За да седиш настрана от мене. За да не ме нараниш...“

Той притисна длани към слепоочията си, като че искаше да възпре мислите, които като чукове кънтяха в главата му.

Изведнъж той нададе отчаян вик — като някакво уплашено, хванато в капан животно, се втурна към нея. Серена отстъпи назад, но запази равновесие, все още очаквайки неговия отговор. Лъки дойде толкова близо до нея, че почти я докосваше.

— Ти ме гледаш и виждаш какъв съм. Виждаш лошото в мене. Защото наистина съм лош.

— Аз виждам само онова, което ти искаш да видя, а не какъвто си всъщност.

— О, не скъпа! — засмя се той горчиво. — Ти ме видя такъв, какъвто съм.

— Това не е вярно! А какво ще кажеш за това? — Тя посочи с широк жест към полузавършената картина на статива. — Ти не желаше да видя това. А то не е нещо лошо. Картините ти са

прекрасни и вълнуващи, Лъки! Защо не искаше да ги видя? Толкова много ли те разголят?

С гневно ръмжене той се втурна покрай нея, откъсна платното от триножника и го хвърли през стаята като огромна птица. Картината падна върху работната маса, летвичките, с които бе опъната се строшиха и разкъсаха платното.

— Платно и боя! — изрече Лъки задъхан. — Това е всичко. Просто да минава времето. Само не притуряй сега никакви твои измишльотини, мис Шеридан! — Той се приведе отново към нея. — Не търси символи и метафори! Повярвай ми, ако имам желание да те докосна по някакъв начин, това ще е само с ръце! — Лъки грубо я притегли към себе си. — Ето така! Така искам да те докосвам!... — Той шепнеше прегракнало, галеше косата ѝ, гърба ѝ, хълбоците ѝ... Пръстите му се впиваха в плътта ѝ, стискаха, опипваха, без всякаква нежност. — Само така! Само така искам да те докосвам! — Той хвана в шепа гърдите ѝ под тънкия плат на блузата. — Нямам какво повече да ти дам. Повече от мене няма да получиш.

Той се наведе и я целуна бурно.

Ох, трябваше да го отблъсне! Разумът я съветваше да го отблъсне. Разумът ѝ казваше, че Лъки Дусе е човек, затънал в проблеми, все едно дали е браконьер или художник. Човек, който не допуска никого до себе си. Поне в това отношение той не ѝ беше оставил никакви илюзии. Искане само тялото ѝ, само секс. Търси страст, нищо повече. А дори и тази си потребност той признава неохотно, дори гневно. Но тя го желае, и именно това я объркваше. Серена беше достатъчно умна, за да започне връзка с човек, който не допуска никого близо до себе си. Беше твърде интелигентна, а и твърде деликатна, за да бленува за един варварин. Достатъчно ценеше душевното си равновесие, за да се предаде безрезервно.

Трябваше да го отблъсне. Но не го направи. Не можа. Не искаше. Жадуваше той да я докосва, да я целува. Този мъж разбуди в нея нещо, което дори по време на брака ѝ беше останало в дълбока дрямка. Сега то се пробуждаше за живот, заплашваше да я погълне изцяло. Някакво всяващо страх, зашеметяващо чувство, на което тя се предаде без съпротива. Защото здравият ѝ разум, жената у нея, знаеше, че така трябва да бъде.

Жената у нея, която не беше познала истинска страст, сега жадуваше за него. Тя искаше този мъж, този войник с душа на художник. Серена се беше вкопчила в представата, че Лъки е някакъв криминален тип, а ето че не беше така. Той беше човек, терзан от тайнствени страхове. Човек, които криеше своята уязвимост, своята самотност зад сурова, страховита маска. Човек, който се нуждаеше от любов, но никога не би молил за нея.

Серена не го отблъсна. Сля се с него.

Лъки простена безпомощно, когато устните ѝ отвърнаха на целувката му. Не бе искал това... Трябваше да я отблъсне, да я подплаши, да я прогони далеч от своя живот. Но в мига, в който съпротивата ѝ рухна, изчезна и неговият гняв. Копнежът го заля като огромна вълна. Имаше нужда да я докосва, да я вкусува, да я държи в ръцете си. Да потъне в нея и да изчезне.

Безумие беше, много добре го знаеше. Но сладко безумие, на което не можеше да противостои.

Лъки вдигна леко глава и се взря в очите ѝ. Като в огледало той видя там същото объркване, желание и срах от това желание.

— Искам те — промълви той. И с това сякаш събра в еднаедничка дума всичките противоречиви и неизречени вълнения. — Искам те, Серена!

— Зная, Лъки...

Думите трептяха тихо, като звук на флейта от устните ѝ, станали още по-алени от неговата целувка. Възелът на косите ѝ се беше отпуснал и кичурите падаха свободно по раменете ѝ. Един слънчев лъч се прокрадна през прозореца и превърна косите ѝ в разтопено злато.

Тази жена беше самото изкушение. Изкушение, на което Лъки не желаеше да се противи повече.

— Миналата нощ се въздържах — предупреди той. — Този път няма да се овладея, скъпа!

Серена почувства възбудата му — слабините му, твърди и пулсиращи, опираха до самия ѝ корем. Разбра, че сега Лъки говори напълно сериозно. Обзе я някакъв примитивен страх. Представи си как ще я вземе, ще я овладее...

Лъки отново впи устни в нейните — търсец, изучаващ, жаден. Серена обхвана с длани лицето му, полуотворила устните си срещу неговите, за да го посрещне.

Разум и логика бяха парализирани. Серена се остави на своята интуиция. Този мъж я обгърна властно с топлината на своето желание и своята сила. Тя метна ръце около врата му, борейки се за глътчица въздух, когато гърдите ѝ се опряха о канарата на неговия гръден кош.

С една ръка Лъки притегли бедрата ѝ към себе си, а другата му ръка се плъзна по раменете на Серена и потъна в отворената яка на блузката ѝ. Първото копче поддаде под гъвкавите му пръсти, но останалите се разхвърчаха едно след друго по пода. Той целуваше брадичката и врата ѝ, дръпна блузата нагоре и я съблече. Палецът му се плъзна под презрамката на сутиена ѝ, той го повдигна нагоре през раменете ѝ и гърдите ѝ изскочиха от чашките, открити за допира му, за погледа му, за жадните му целувки. Серена извика диво, когато той взе между устните си твърдата пъпка на едната ѝ гърд и я засмука неистово. Ала тя сама зарови пръсти в черната му лъскава коса и го притисна към себе си, като да затисне лумналите в нея пламъци.

Заедно се строполиха върху измачканата ленена покривка. Серена се облегна назад, за да отвърща по-добре на огнените му целувки. Томлението беше непосилно — тези смучещи устни, грапавият език и жадната ръка, обхванала другата ѝ гърда. Ръцете ѝ трескаво галеха широките му плещи, вкопчвайки се в плата на ризата му.

Лъки се освободи от Серена, издърпа ризата напред през главата си и я захвърли настрани, без да откъсва нито за миг очи от Серена. Пламенният му гладен поглед я замайваше. Чак дъхът ѝ секна пред вида на изваяното му като на древна статуя тяло. Някакъв символ на мъжа-животно, гладен, необуздан, подвластен само на любовния нагон.

Той отново я дръпна към себе си и тя простена от желание. Бяха плътно притиснати един до друг, тяло до тяло, жена и мъж, бяла мека кожа до корави, обжарени от слънцето мускули. От този допир по гърба ѝ пробягнаха студени тръпки, виеше ѝ се свят, мислено отдаваща се вече, чакаща да бъде завоювана.

Лъки я целуваше грубо и невъздържано, ръцете му галеха гърба ѝ, притискаха я, плъзгаха се по талията и замряха до копчето на панталона ѝ... Той се свлече на малка купчинка в краката ѝ, последва го късчето коприна и дантелите на бельото ѝ. Лъки шепнеше трескаво нещо в ушите ѝ, докато опитваше с жадна, трепереща ръка голите ѝ

хълбоци, кръглите ѝ, съвършено изваяни задни части. Той стискаше, опипваше, грабеше. Другата му ръка се плъзна в гнезденцето от тъмноруси къдрави косъмчета между бедрата ѝ, за да намери топлината на копринената ѝ женственост скрита под тях. Той продължаваше да я залива неудържимо със сладки, мамещи слова, говореше ѝ на език, който тя не разбираше...

Серена напразно се бореше да си поеме дъх, за да прошепне името му. Той продължаваше да я гали все по-настойчиво и необуздано. Бедрата ѝ трескаво се триеха в ръката му — канеха, искаха, молеха...

Лъки вдигна лице и я погледна. Очите ѝ бяха затворени, но устните ѝ се разтваряха все повече. С разпилените си коси тя приличаше на паднал ангел. Нямаше и следа от ледената надменност, която го вбесяваше. Нито помен от острия като бръснач интелект. Беше само жена, която страстно желаше мъжа, която страстно желаше него — цялото ѝ тяло беше един зов.

Желанието избухна в Лъки като клада, замъгли съзнанието му, запулсира лудо в слабините му. Никога, през целия си живот не беше желал жена толкова силно. Никога досега. Желаше я с всяка фибра на тялото си, а тя се отдаваше цяла, тялото ѝ зовеше и молеше да я вземе. Ноздрите на Лъки трептяха като ноздри на жребец, подушил кобилата. Той вдъхваше опияняващата миризма на скъпия парфюм и на мускуса на нейната възбуда.

Сега той се откъсна от Серена и дръпна ципа на джинсите си. Изтръпнала от възбуда, Серена обхвана с ръка огромния фалос, невероятен, страшен, пулсиращ от желание. Тя притисна устни към тялото на Лъки и докосна с език едното зърно на неговите гърди. В този миг Лъки изгуби и последния остатък от самоконтрол. От дълбините на гърдите му се надигна див, животински стон. Той я събори по гръб. Нуждата да влезе, да я обладае сега, в този момент, веднага, беше толкова силна, че той проникна в нея с един-единствен тласък. Серена изкрещя и впи нокти в гърба му. Цялото ѝ тяло трепереше от напрежение.

— О, Боже! — простена Лъки, тласкан от извечния стремеж да проникне, да потъне, да изчезне в нейната мамеща женственост. — Моля те! Искам те! Искам те цялата!... Цялата, докрай! Моля те Серена...

— О, Лъки! — проплака тя. — Не мога. Ти си толкова...

— Ш-т! — прошепна той и нежно докосна с устни слепоочието ѝ. — Отпусни се! Ела! Ела сега... Така... — Гласът му беше ласкав и изкусителен. — Ето, отпусни се, сладка моя. Всичко ще бъде... добре. Точно така... Сладка моя!...

Тя се движеше ритмично заедно с него. Поемаше го все по-дълбоко в себе си, сантиметър по сантиметър, все по-близо до екстаза. Лъки правеше всичко, за да се сдържа, да бъде нежен и предпазлив. Отмахна кичурите от челото ѝ, целуваше я бавно и пламенно и проникваше с усилие все по-дълбоко в нея.

Устните му бяха върху устата ѝ. Той дишаше на пресекулки — костваше му огромно усилие да сдържа тялото си в покой, докато нейното тяло се извиваше призивно под него, за да го поеме.

— Господи! Не знаят ли тия мъже горе в Чарлстън как се обладава една красива жена?!

Серена не отговори. Не можеше. Тя бе отвъд всякакви думи. И какво можеше да каже? Че дори не си спомня името на последния мъж, с който е била в леглото? Толкова категорично го беше изхвърлила от съзнанието си. В този миг съществуваше само Лъки. Лъки, който я галеше, който я целуваше. Тя плъзна ръце по гладките, влажни от пот мускули на гърба му и прокара пръсти в улейчето по гръбнака му. Обхвана твърдите му задни части и го притисна отчаяно към себе си, надигна се насреща му, жадуваща, отдаваща се.

Тежкото му тяло притисна нейното, той започна да се движи — отначало бавно, а след това все по-бързо. Мощните му тласъци я повдигаха цялата. Серена се държеше за него, вкопчила се сякаш в някаква цел, за чието съществуване не бе и подозирала до този миг. Тази безгранична възбуда беше нещо съвсем различно от всичко преживяно досега, тя я влечеше като бесен порой и не ѝ позволяваше нито да мисли, нито да се владее. Беше тревожно, беше страшно и фантастично...

Останала без дъх, понесена от огромна бучаща вълна, Серена се вкопчи в Лъки, като че той бе последната ѝ връзка с този свят. Обви ръце около него, преплела крака над хълбоците му. Все по-силно, все по-парещо и интензивно ярко ставаше това божествено усещане... Изведнъж то избухна и се разпадна на милион бляскави късчета...

— Лъки!

Лъки почувства оргазма ѝ, чу как тя изкрещя името му и почувства, че губи свят. С един дрезгав вик той се потопи за последен път в нейната сладост, без да осъзнава нищо друго освен неудържимия трепет на тялото ѝ под неговото. Беше толкова сладко, толкова съвършено... Беше божествено. За миг мракът, обгърнал душата му, се стопи и той за първи път от много, много време се почувства чист и спокоен, постигнал единение със самия себе си. Той се вкопчи в това усещане, вкопчи се в Серена, притискаше я, надявайки се сякаш да поеме малко от добротата, която бе намерил у нея.

Бавно, като да излизаше от гъста мъгла, той се върна към действителността. Изпоцапаният с бои брезент под триножника, ивиците светлина, проникващи през жалюзите... Жената под него.

Лъки погледна Серена и усети мъчителна болка в гърдите си. Тя беше обърнала глава настрана и плачеше беззвучно, сълзите бликаха изпод гъстите мигли. Беше ѝ причинил болка. Беше я обладал като разгонен елен! Усети колко е тясна, и въпреки това не се овладя и се остави на нагона си... Постъпи с нея като дивак, като животно...

Господи! Колко се беше заричал да не допуска близост с никого и с нищо, а какво направи сега? От дете го бяха възпитавали да се отнася към жените внимателно и почитателно. Какъвто и циник да беше станал през последните години, дори само мисълта, че може да малтретира жена, да я насили и да злоупотреби с нея, му беше дълбоко противна. Болеше го заради болката, която бе причинил на Серена, на тази храбра, тази горда Серена, скрита зад маската си от високомерие, зад която се таяха раздиращи нервните страхове... Болеше го повече, отколкото би искал да признае.

С трепереща ръка той отмахна косите от слепоочието ѝ.

— Серена? Серена, съжалявам...

— Не бива да съжаляваш — прошепна тя. — Добре ми е.

— Нараних те. Бях груб. Аз...

— Ох, не! Просто досега не съм изпитвала такова нещо...

Лъки се вцепени. Думите ѝ бавно достигнаха до съзнанието му.

— Никога досега?

Тя го погледна и се засмя неловко.

— Никога. Не съм имала понятие, че може да има такова нещо. Никога не съм била много по секса...

Попадението беше точно. Надали нещо друго би могло да го улучи по-болезнено и по-дълбоко. Да разбере, че е преживяла с него нещо, което не е изпитвала с никой друг мъж преди него, беше напълно невероятно — все едно да му беше признала, че е девствена. Обхвана го някакво собственическо чувство, някаква радост, срещу която този път той не се възпротиви. Серена му принадлежи. Една дълбока, инстинктивно почувствана увереност. Тя е негова.

Лъки усети как желанието отново заявява властно правата си. Обхванат от някакво странно чувство, което сам не можеше да определи, той погледна Серена. Тя вдигна към него тъмните си, сияещи очи, устните ѝ се разтвориха, защото дъхът ѝ изведнъж секна.

— О, ma jolie fille!^[2] — прошепна Лъки и наведе глава, да целуне врата ѝ. — Това може да е било първото ти излитане до седмото небе, но положително не ще бъде единственото...

[1] Малка моя (фр.) — Б.пр. ↑

[2] О, моето хубаво момиче! (фр.) — Б.пр ↑

ГЛАВА ДЕСЕТА

Сънувал беше този сън стотици пъти...

Пълзи в някакъв мръсен канал под частния затвор на Хуан Рафаел Рамос, самопровъзгласилия се за генерал наркобарон. Зловонията спират дъха му. Отвъд страничните стени се разнасят писъците на затворниците в килиите за мъчения и достигат до ушите му като злощастните викове на души в пъкъла...

Замисли това бягство още от мига, в който дойде в съзнание след първия „разпит“. Всеки път, когато го изтезават, той се опитва да мисли само за този план. Мисли винаги само за свободата, никога за болките... Обмислял е това бягство отново и отново през безкрайните часове в тъмната влажна килия...

И ето сега вижда най-сетне светлинката в края на тунела. Пръстите му се промушват през ръждивата решетка, избутват я навън. В ярката светлина се възправят срещу него Рамос, Амалинда Рока и старши лейтенант Р. Дж. Ламбер! Той се хвърля най-напред върху Ламбер и го пробожда с някакъв примитивен метален болт. Кръвта избликва от тялото му като вода от отворен кран, стича се, гъста и топла, в локва, образува цяло езеро, стига чак до раменете му... Лъки чува кикот на жена, едва се обръща в тежката лепкава кръв — Амалинда се издига във въздуха над главата му, вятърът развява дългите ѝ коси като знаме.

В същия миг лицето ѝ се изкривява, стопява се, остава само чудовищна муцуна, само зейнала паст с отровни зъби. Пръстите на жената се превръщат в змии, те се обвиват около него, задушават го, притискат го да се потопи под кървавата лава... Той се дави! Болката... болката... Дробовете му парят, обзема го ужас...

Лъки се стряска. Опитваше се напразно да си поеме въздух, изпаднал в паника. Наистина нещо го душеше! Тази тежест на гърдите му... Върху самото му сърце лежеше главата на жена — златната коприна на косите се спускаше като завеса по бронзовата му кожа.

Шелби.

„Не, Не! — опита се той да парира тази мисъл и да отпъди неприятните спомени. — Не е Шелби. Серена...“

Трябваше му малко време, за да може да отдели съня от действителността, да осъзнае коя е Серена, къде се намират. Откъслечни мисли и чувства се мяркаха в главата му. Лъки с усилие се опитваше да събере частиците в едно цяло, да отблъсне неприятните образи.

Серена. Сигурност. Дом.

Тя вдигна глава и го погледна със сънливи очи. Лъки не проговори. Измъкна се изпод нея, стана от леглото и отиде гол до прозореца.

Изби го ледена пот. Той прокара ръка през мократа си коса. Трепереше — може външно да не личеше, но вътре в него всичко играеше, сърцето блъскаше в гърдите му като лудо. Той опря ръце на рамката на отворения прозорец, опита се да вдъхне дълбоко свежия въздух, да се опълчи срещу страха, който стягаше пипала около гърдите му, за да го задуши. Лъки се закашля, стисна по-здраво рамката на прозореца и разтърси глава да отпъди този кошмар.

Те бяха отколешни негови спътници — тези кошмари и онова, което оставяха след себе си — треперене, ужасен страх, изтощение, тъга. Би искал да си легне отново и да потърси спасение в съня, но знаеше, че тази нощ няма да може да мигне повече. Сънищата бяха толкова ужасни, толкова живи, тласкащи го неумолимо към безумието.

Няма да може да мигне. И от страх, и от срам, задето изпитва страх. Един по-силен мъж би могъл навярно да спи. Един истински мъж не би се измъчвал от демонични видения. А самата мисъл, че Серена може да долови всичко това, правеше страха му стократно по-лош.

Серена го наблюдаваше от леглото. Не можеше да види в мрака лицето му, но бледата светлина на луната, сребрееща през прозореца, очертаваше раменете и гърба му под силно приведената му глава. Всеки мускул беше напрегнат, свит, очертаващ се ясно под гладката кожа. Виждаше се как целият му гръден кош се повдига и спуска от тежкото му дишане. Серена нямаше представа какъв ли кошмар го накара да скочи от сън, да се бори отчаяно с невидимата канара, която

притискаше духа му. Знаеше само, че иска да му помогне, да се доближи до него, да подели с него силата си...

Серена дръпна ризата на Лъки от купчината дрехи, нахвърляни пред леглото, и я облече — ризата стигна чак до коленете ѝ. Тя отиде и застана до Лъки.

— Какво има? — запита тихичко тя.

Известно време останаха така, заслушани в звуците, от които кънтеше нощта: квакане на жаби, нестихващо жужене и цвърчене на насекомо, някакви крясъци на животни...

— Rien^[1] — отвърна най-сетне Лъки и поклати глава, като усети, че е говорил на френски. — Нищо.

Серена сложи ръка на рамото му:

— Лъки...

— Нищо! — ревна той и се извърна грубо към нея.

Това беше тактическа грешка. Серена не отстъпи. Вместо това сега тя можеше да вижда лицето му. За нея бе като задача с понижена трудност да разгадае чувствата му.

Лъки отново се обърна към прозореца и се насили да говори по-спокойно:

— Това няма нищо общо с тебе. Това е нещо, което ми остана от една разходка в Централна Америка.

— Какво си правил в Централна Америка?

Около устните му трепна иронична усмивка.

— Важното е, че не съм бил там със следотърсачите.

— С армията ли беше?

— Именно. Една дребна задача за чичо Сам. Дреболия.

— От дреболии човек не получава кошмари.

— Pas de betises!^[2] — изръмжа Лъки.

— Ако ти се иска да говориш за това, може би ще мога да ти помогна. — Погледът на Серена беше изпълнен с топлина и съчувствие.

Лъки се засмя престорено.

— Ти на себе си дори не можеш да помогнеш... — Той се сепна и едва не прехапа езика си, като усети колко просташки се държи.

Серена се направи, че не чу заядливата му забележка. Той се страхува и е наранен, толкова естествено е да се отбранява!

— По-лесно е да решаваеш чуждите проблеми.

— Да, да, добре. Забрави го! — избоботи Лъки.

Серена вдигна рамене и скръсти ръце пред гърдите си. В тази огромна риза, с разрошена коса и светлата си нежна кожа, осветена от лунните лъчи, приличаше на съвсем младо момиче. Лъки усети как желанието отново трепва в него, съпътствано от някакъв опасен копнеж за нежност. Това го натовари още повече, струваше му се, че няма да може да устои на напрежението и ще рухне.

— Добре — кимна Серена. — Мислех си само, че...

— Какво? — пресече я Лъки. — Какво си мислеше? Че е достатъчно да прекараме половин нощ заедно и вече имаш право да ми отхлупиш черепа и да започнеш да надзърташ какви ли змии се вият в него. Лъжеш се, ангел мой!

Серена за малко не избухна. Той трябва да ѝ признае правото да пита поне какво го измъчва. Иска да научи всичко за него. Най-хубаво би било, ако той би ѝ разказал всичко доброволно, по свое желание. Но знаеше, че той няма да я допусне до чувствата си, също както не бе ѝ позволил да припари до картините му. Би предпочел тя да го смята за някакъв престъпник.

А може би за нея наистина така би било по-добре. Много по-лесно ще е да запази дистанция към човека, за какъвто го бе приела първоначално.

Серена се обърна и спря поглед на леглото, в което бяха лежели през изминалите часове. Нощта беше сменила деня. Сред изблиците на нежност смениха твърдия под на ателието с удобния старовремски матрак, напълнен с вирджински мъх и ароматични треви. Бяха се любили пак, бавно и нежно, докато се стигна до още по-разтърсващ, неизпитван оргазъм... Струваше ѝ се, че това чувство още я държи, тя реагираше на присъствието на този мъж с всяка своя нервна клетка.

— Само не си въобразявай кой знае какво! — каза сухо Лъки, като улови погледа ѝ. — Беше само секс.

Серена изкриви устни в иронична, малко горчива усмивка:

— Ясно. Благодаря ти! Ти ме караш да се чувствам като евтино момиче за по една нощ.

— Само не го приемай като лична обида.

— Разбирам — отвърна тя сухо. — Значи аз съм само едно от многото евтини момичета за по една нощ. Сега изведнъж ми стана по-леко. Ти наистина умееш да ласкаеш жените, Лъки.

— Ако искаш да слушаш излияния, сбъркала си човека. Аз не съм лигльо.

Серена помисли за завладяващата красота на картините му, но нищо не каза. Пак ще се ядоса, че ги е видяла, сигурно няма да допусне тя да продължи да повдига крайчеца на бронята му.

— Аз съм просто честен, скъпа! Нали вие, психолозите, все за това пледирате? Честност. Без увъртания.

Серена не отговори. С ужас констатира, че би предпочела да я беше излъгал тази нощ. Чувстваше се оголена и беззащитна. Толкова неща се случиха през тези два дни, толкова неприятности! Би се радвала, ако той я вземе сега в ръцете си и започне да ѝ шепне, че тя е всичко за него... дори и да не е така...

Беше глупаво да мисли, че точно този мъж би направил такова нещо. Лъки няма никога да допусне някого толкова близо до себе си, дори и на ужким.

С предпазливо движение Серена се отдръпна от него. В несвикналото ѝ на любов тяло я боляха мускули, за чието съществуване дори не беше подозирала. Тя застана до двукрилата врата и погледна навън към реката. Не беше останала и следа от страха, който бе изпитала предишната нощ. Сега мисълта ѝ бе заета с прекалено много други неща: Джифорд, Шелби, и преди всичко, Лъки. Лъки — нейният герой, нейният антигерой. Нейният любим.

Досега не беше имала истински любовник. Изобщо не познаваше мъж като Лъки — суров, мрачен, труден, объркан... Струваше ѝ се някак нереално да бъде с него. Имаше чувството, че вече не може да познае самата себе си. Изпитваше необяснима потребност да се види в някое огледало, да провери останала ли е изобщо някаква прилика с жената, която тя беше допреди два дни.

— Наред ли е всичко? — попита Лъки.

Беше застанал зад нея. Серена почувства топлината на тялото му и не можа да устои на изкушението да се облегне на него. Ръцете му автоматично се заключиха около нея и ѝ дадоха повече утеха, отколкото той би могъл да изрази с думи.

Серена въздъхна и изви устни в горчива усмивка.

— Да, ясно. Целият ми живот ще се обърне наопаки.

— Би могла да си заминеш. Да се върнеш в Чарлстън. Джифорд нека се оправя сам.

— Не. За разлика от тебе, аз имам задължения към други хора. Може и да не живея заедно с тях, но това не означава, че те нямат място в моя живот. Не мога да избягам, преди всичко да се уреди.

Лъки не пропусна да отбележи колко примирено и въпреки това убедено прозвучаха думите ѝ. Почуди се как е могъл в началото да я сравни със сестра ѝ. Общото между тях беше само красивата външност. Серена бе напълно завършена личност, с някаква дълбока вътрешна сила, от която черпеше като от извор, щом станеше дума за Джифорд и за Шелби. Беше и жилава, и крехка — комбинация, която го привличаше по-неотразимо, отколкото би желал да признае. Болеше го, като си помислеше, че тя ще загуби завинаги своята невинност след всичко, което се случи между тях. Болеше го, въпреки че бе започнал да се надява, че вече има имунитет срещу болката.

От чист инстинкт за самосъхранение той беше затръшнал вратата пред тези чувства. Към Серена изпитваше само похот, нищо повече. Повтаряше си го за кой ли път вече — беше някакво ненаситно желание, което пареше слабините му като жарава, която тлее, но не гасне.

Лъки наклони глава, потърка леко с устни бузата и слепоочието ѝ.

— Мога ли да те имам, когато „всичко се уреди“? — промълви той и се притисна към нея.

Серена потръпна от горещата ласка и ледените думи.

Лъки дори не си дава труд да излъже, че я обича или че изобщо изпитва нещо към нея. Тя се опита да намери някаква защита, да предпази сърцето си от болезнения удар, който ѝ нанесе тази истина. Лъки не беше човек за трайна връзка. Ако го желае, тя трябва да се ограничи с онова, което той ѝ предлага, да не вижда в негово лице нищо друго освен един забележителен любовник. Не би могла да очаква повече. Една авантюра, една одисея, за която ще може да си спомня, когато се върне в Чарлстън, при здравия си разум, когато ще има да се чуди на цялата тази безскрупулност...

Всъщност, нима има избор? Тя иска да получи от него всичко, което може. Тялото ѝ реагира така, като че са любовна двойка не от часове, а от месеци... Ето, отново я облазват пламъци само от докосването на ръцете му през тънката памучна риза. Пръстите му

настойчиво галят втвърдените зърна на гърдите ѝ, тя се притиска към него, към подлудяващата, невероятна твърдост в слабините му...

Лъки вдигна ризата и голата ѝ кожа се допря до неговата.

— Не мога да ти се наситя, знаеш ли? — прошепна той, обсипвайки устните ѝ с кратки, палещи целувки. — Пак те искам!

Серена опря глава на гърдите му.

— Струва ми се, че нямам сили...

Лъки вдигна брадичката ѝ с един пръст. Нямаше отказ в очите ѝ, само смущение. Той се усмихна с разбиране.

— Знаеш ли, това може да се оправи... Ела сега с мен в леглото и ще видиш.

Когато потеглиха за Шансон дю Тер, мъглата все още въртеше разпокъсани вълни над блатото. То никога не ѝ се беше виждало толкова призрачно, толкова недействително. Като в праисторически времена, сякаш лавата продължаваше да дими сред студените води на съзиданието. Липсваха само динозаврите...

Серена си представи, че са пропаднали през някаква дупка във времето. Върнали са се в праисторическите времена и те с Лъки са единствените хора...

Беше нелепо романтично, ала ѝ беше приятно да си го мисли, докато Лъки избутваше лодката в калните води. У нея все още се таеше някакво злокобно чувство, блатото все още ѝ навяваше страх — сигурно никога няма да го преодолее напълно, но възприятията ѝ се бяха променили, след като видя картините на Лъки. Сега виждаше пейзажа през неговите очи, опитваше се да разбере и природата, и самия Лъки.

И блатото, и мъжът бяха пълни с тайни, забулени в загадъчност, недостъпни и самотни. Не беше чудно, че Лъки се е оттеглил именно тук — това място беше като самия него. Серена се питаше дали изобщо някога ще може да го разбере, дали ще разгадае тайните му или и той ще си остане мистерия като безкрайните мочурища.

Нуждата да научи нещо повече за него беше зейнала в нея като кухня, която чака да бъде запълнена. Искаше да разбере какъв е бил като момче, защо е напуснал колежа, как така се е превърнал в безпощаден циник... Въпросите изгаряха устните ѝ, но тя не смееше

да ги зададе. Беше глупаво да си прави някакви илюзии за техните отношения. Лъки беше изяснил това убийствено точно: ще делят леглото, докато тя е тук, ще си бъдат в помощ, когато се наложи, но нищо повече!

— За какво мислиш?

Серена се сепна и погледна Лъки с виновни очи:

— За нищо. — Не беше добра лъжкия. Самата тя имаше усещането, че на челото ѝ е изписано, че лъже. Лъки се навъси и тя побърза да смени темата, преди да чуе неговия коментар. — Просто ми е неприятна мисълта, че трябва да се оправям с работите на Шансон дю Тер. Имам чувството, че не е редно аз да им се меся.

Лъки забучи пръта в тинята и пирогата подскочи напред.

— Сама каза, че нямаш друг изход.

— Зная, но това не означава, че ми е приятно да го правя. Чувствам се като външен човек, който се набърква неканен. Шелби положително няма да бъде очарована.

— Тук са заложени много по-важни неща от чувствата на мис Шелби — провлече Лъки хапливо.

Серена се обърна към седалката, за да вижда лицето му — беше стиснал зъби, вперил поглед напред, някъде в далечината. Лицето му не изразяваше нищичко.

— Твоите роднини държат ли един на друг?

Лъки вътрешно трепна. Държат ли роднините му един на друг? Да, те стояха плътно един до друг, като нишките в кейджунско платно... С едно изключение... И това изключение е самият той. Откакто се беше върнал, все странеше от тях, макар да знаеше, че това ги наскърбява и безпокои. Бяха добри хора — родителите, братята и сестрите му. Прекалено добри, за да ги обременява със своите истории и проблеми. От време на време посещаваше чинно родителите си, виждаше се рядко и с останалите, но той беше скъсаната нишка в тъканта на клана Дусе. Една изскубната нишка...

— Лъки?

— Да — отвърна той кратко. — Държат един на друг.

— За съжаление, не мога да кажа такова нещо за мене и сестра ми. Каквото и да стане с плантацията, то положително няма да ни направи по-близки.

— Вече ти казах, скъпа, че сега има да се мисли за по-важни неща.

Лъки насочи пирогата към брега. Серена се озърна — бяха навярно в сърцето на блатото. Докъдето ти поглед стига не се виждаше следа от човешко присъствие и от цивилизация — нищо, освен черни води и гъста гора. Тя погледна Лъки учудено.

— Искам да ти покажа нещо...

Той скочи от пирогата и изтегли носа ѝ на сушата. Серена остана упорито на мястото си, въпреки че той ѝ протегна ръка.

— Къде е това, което искаш да ми покажеш?

— Там на пътеката — отвърна той и посочи с ръка към гората.

Пътека не се виждаше. Само див гъсталак и стволоче на вековни дървета — кой знае какво пъплеше под тях. Старите стракове полепнаха като маслен слой върху възприятията ѝ и ги задушиха. Лъки хвана нежно в ръка брадичката ѝ и извърна лицето ѝ да гледа към гората, а не в него:

— Не се бой, скъпа! — прошепна той. — Аз съм с тебе. Ти ми принадлежиш и аз не ще допусна да ти се случи нещо лошо.

Серена се вгледа в решителното му лице — някаква силна духовна връзка се беше създала между нея и Лъки, навярно родена от техните страдни прегръдки, без да го е осъзнала. Тя беше негова. Жената на Лъки Дусе. Той ще я пази и закриля, както мъжете защитават своите жени откакто свят светува...

— Не ми ли се доверяваш, скъпа?

— Да — отвърна Серена.

„Поверявам ти живота си, защото не ми позволяваш да ти поверя сърцето си...“

О, да, тя му се доверяваше. Само допреди два дена това би ѝ се струвало невероятно. Никога не би повярвала, че един мъж, толкова безскрупулен, толкова див, противопоставящ се на всякакъв авторитет, предпочита да решава проблемите си със сила и оръжие, може да бъде достоен за нейното доверие. Ала сега вече Серена знаеше, че в Лъки се крие много повече от онова, което се вижда на пръв поглед. Той беше като нешлифован диамант — никой не знаеше колко фасетки се крият под грубата обвивка.

Серена хвана ръката му, за да ѝ помогне да слезе от лодката. Щом стъпи на твърда земя, той я вдигна и я понесе към мястото, което

искаше да ѝ покаже. Пътеката беше обрасла в бръшлян и трънливи къпини, тънещи в сянката на огромни дървета. Блатото упорито работеше, за да заличи всяка човешка следа. На места пътеката почти не личеше, но Лъки вървеше уверено и спокойно като по магистрала.

Занесе я до една поляна край брега на съседния ръкав, заобиколена от каркасови дървета и магнолии — целият въздух беше пропит от аромата на късните им цветове. На отсрещния бряг пъстрееше килим от бели маргаритки и модрооки теменужки. На фона на изгряващото слънце се очертаваше силуетът на кошута, довела двете си малки на водопой.

Лъки бутна Серена да залегне, като подложи двете си ръце, за да не се удари. Посочи към един плаващ остров — туфа от водни хиацинти, разпростряла се от бряг до бряг.

— Виждаш ли, това чудо може да задуши цялото блато — каза тихо той. — За един сезон само едно-еднично растение образува шестдесет и пет хиляди нови — отнемат светлината на растенията под себе си и всичко умира. Изчезва фитопланктонът, с който се храни рибата, изчезва и рибата. Водните растения, с които се хранят птиците намаляват — птиците вече не идват. И това опасно растение тук е било пренесено от човека чисто случайно.

Лъки се обърна и посочи към няколко купчини тръстикови стъбла, между които се мярна главичка на някакво животинче.

— Виж това бобърче. През тридесетте години са ги пренесли в Луизиана, за да ги развъждат. Някои от животните избягали на свобода. А сега има толкова много бобрини, че просто ще излапат цялата страна. Навсякъде, където петролните компании забраняват лова, бобрите са изгризали тръстиката до самата тиня — сега няма коренчета, които да стягат почвата и всичко се отмива и изчезва. А така се отваря пътят на солената вода от Залива, тя ще изпотрови всичко. Ето ти го пак човека, който е пренесъл бобрите... Виждаш два примера за гибелната намеса на човека. Блатото може да ти се струва опасно и безпощадно, но то всъщност се крепи на една свръхчувствителна система. Разруши ле се това екологично равновесие, ще унищожим и блатото.

— Защо ми разказваш всичко това?

— Прости исках да го знаеш, преди да говориш с Шелби, Талбът и „Тристар Кемикълс“. Тук не става дума само за Шансон дю Тер,

ангелче, нито само за отношенията ти със сестра ти или с Джифорд. Става дума за една екосистема, която човечеството никога не може да създаде отново!

Лъки впери очи в пущинака, сякаш искаше да запечати у себе си гледката, преди да е станало късно.

— Блатото умира, малко по малко. Отстъпва пред все по-широките канали, които се прокопават за отводняване, та Мисисипи да не наводнява обработваемите земи. А тези земи съвсем не са подходящи за земеделие! „Тристар“ пък планира да прокопае собствен плавателен канал. Това ще ускори края на блатото. Един господ само знае какви ли боклуци ще струпат тука, където няма кой да им попречи. Списъкът на компаниите, извършили престъпления по отношение на околната среда, е дълъг вече цял лакът.

Серена го слушаше внимателно. Вслушваше се не толкова в думите, колкото в чувствата, които той влагаше в тях. Сега не говореше Лъки, набеденият браконьер, нито Лъки — суровият войник. Сега говореше Етиен, студентът по биология, младежът, израснал в мочурищата на Мисисипи, познал тайните на тази неповторима природа.

— Ти обичаш блатото, така ли?

Лъки дълго мълча. Блатото беше негова родина, то беше неговото спасение, беше го изцелило със своята самота тогава, когато бе изправен на ръба на лудостта...

Мълчанието на Лъки стана просто потискащо. Но отговорът на нейния въпрос имаше неизказано огромно значение за него.

— Да — отвърна най-сетне той. — Зная, че ти го мразиш. Но това блато означава за мене живот.

Признанието му трогна Серена дълбоко, почувства се не по-малко развълнувана от Лъки. За пръв път той разкриваше частица от себе си, чистосърдечно, по своя воля.

Сега вече нямаше никакво значение, че разумът ѝ се противеше и я предупреждаваше. Сърцето ѝ се вкопчи жадно в тази мъничка надежда.

Тя се завъртя в ръцете му и го прегърна. Копнееше за нещо, което не смееше да назове. Струваше ѝ се, че ще направи всичко, за да спаси блатото — колкото и да я плашеше то — само за да даде на Лъки нещо по-голямо и по-дълбоко от едно чисто плътско желание.

[1] Нищо (фр.) — Б.пр. ↑

[2] Стига шеги! (фр.) — Б.пр. ↑

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

— Не можеш ли да предприемеш нещо, Мейзън?!

Шелби се разхождаше нервно из малкия кабинет, който съпругът ѝ беше окупирал за свои нужди през временното им пребиваване в Шансон дю Тер. Беше мрачно помещение с облицовани в ламперия стени и дървен под, обзаведено изцяло в мъжки стил — като се започне с тапицираните с кожа мебели и се стигне до лавиците, пълни с миришещи на мухъл книги. От стените гледаха снизходително портрети на строги мъже от миналото столетие.

Но сега Шелби изобщо не им обръщаше внимание. Крачеше покрай тях, кръстосала ръце пред гърдите си, потракването на токчетата ѝ бе единственият шум в стаята.

Мейзън вдигна разсеян поглед над книжката, разпилени по бюрото му, и оправи очилата на носа си. С отсъстващ поглед той спря очи на Шелби в новия ѝ костюм в червено и черно.

— Не разбирам какво точно очакваш от мен, скъпа.

Шелби се спусна към него. Тъмните ѝ очи блестяха от нетърпение. Подпря се на писалището — на грижливо поддържаните ѝ ръце проблесна големият пръстен с гранати и диаманти.

— Ти чу какво каза Бурке. Той смята, че трябва да поставиш Джифорд под попечителство.

— Но, Шелби — усмихна се добродушно Мейзън, остави настрана папката, по която работеше, и скръсти елегантно ръце над нея. — Обясних ти вече, че това не може да стане. Как би изглеждало в очите на другите, да сложа под попечителство дядото на жена си, само за да мога да продам земите му? От това дивиденти няма да има, миличка! Избирателите не обичат такива работи. Освен това, Серена никога няма да се съгласи.

— Серена?! — Шелби изрече името на сестра си като проклятие, след това се отблъсна с ръце от бюрото и продължи разходката си. — Да върви по дяволите! Защо трябваше да се появи точно сега, когато всичко се беше подредило! Пак ще съсипе всичко. Както винаги.

Мейзън запази усмивката си само външно.

— Не се отчайвай, захарче! Може пък Серена да прояви разум, като ѝ обясня цялата работа.

— Тя ще вземе страната на Джифорд — изсъска Шелби и отметна нервно кичура, измъкнал се от строгия ѝ стегнат кок. — Той положително ѝ е наговорил кой знае какви глупости! А и Лъки Дусе, какво ли е плещил пред нея!

— Какво има да ѝ разказва той? Серена го е наела само да я закара до Джифорд.

— Просто... — Шелби се опита да печели време и да избегне любопитния поглед на мъжа си. — Просто защото е побъркан, затова.

Мейзън поклати глава:

— Вълнуваш се съвършено напразно.

— И все пак поне някой трябва да се вълнува! Не мислиш ли? Ако не намерим скоро пари, ще имаме неприятности, Мейзън! За твоята предизборна кампания са ти нужни средства, а и договорът за новата къща...

— Ти гледай най-напред старата да продадеш!

Шелби замръзна на мястото си. Притисна ръка на сърцето си и погледна с такова страдалческо изражение, като че съпругът ѝ беше пробол сърцето ѝ с нож.

— Но аз се опитвам да продам къщата, Мейзън! Какво мога да направя, след като Лоусънови отказаха финансиране? Освен това, не е моя вината, че пазарът е толкова слаб.

— Зная, че не можеш да направиш нищо, пиленце — побърза да я увери Мейзън. — Разбира се, че не можеш. Просто казах това, което ми дойде на езика, нищо друго...

Ала Мейзън предпочете да запази за себе си останалите мисли, които нахлуха в главата му. Лимитът от кредитната карта на Шелби отдавна беше изчерпан, много преди още да се появи с този нов костюм. Мейзън имаше неприятното чувство, че и тези червени кожени обувки сигурно са ужасно скъпи. Премълча забележката си. На всяка негова молба да поограничи разходите си, Шелби реагираше с неизменния истеричен припадък.

— Казвам ти, имам едно-единствено желание! — каза Шелби замислено и нацупи идеално изписаните си устни. — Иска ми се да нямам сестра и Джифорд да се вразуми. Ето, това е желанието ми.

— Прекалено много се тревожиш, прасковката ми! Всичко ще се оправи. Ще видиш. Винаги се е оправяло.

Някой почука енергично на вратата и веднага в стаята се пъкна Одил Фонтено. Кокалестото ѝ тяло беше изправено като свещ, очите ѝ мятаха мълнии, свитата ѝ уста изразяваше гняв и презрение, както винаги. Посивялата ѝ коса беше като някакво чорлаво валмо, нахлупено допълнително на главата ѝ. Беше с памучна престилка на пъстри цветенца, които просто не смееха да изглеждат весели под мрачната ѝ физиономия. Престилката, висеше като на закачалка на слабите ѝ ръбести рамене.

— Трябва да чакате да ви повикат, Одил! — упрекна я Шелби смутено. Не беше сигурна какво е могло да стигне до ушите на икономката. — Държанието ви е невъзможно. Ако работехте при мене, отдавна да съм ви уволнила за такова безочие.

— Да, ама не работя при вас! — изсумтя Одол презрително. — Трябва да съм шантава, за да работя за вас.

Шелби се наду като гълъб, готов за нападение.

— Безсрамно същество!

— Какво искате да ни съобщите, Одил? — намеси се Мейзън тактично.

— Мис Рена си дойде — обяви тя мрачно, обърна се и излезе наперено, без да почака да я освободят.

Само след секунда се появи Серена. Беше оставила пътната си чанта до вратата и веднага бе хукнала да търси сестра си — трябваше да изяснят някои работи.

— Шелби, Мейзън, мисля че се налага да поговорим! — обяви тя още от прага на библиотеката.

— Серена! — Шелби се запъти към сестра си с угрижена физиономия, чупейки отрупаните си със скъпоценности ръце. — Добре ли си? Толкова се тревожихме за тебе! Можеше да ти се случи какво ли не в блатото, и то с онзи, лудия! — Шелби хвърли бърз поглед зад рамото на Серена. — Джифорд върна ли се с тебе?

— Не. Той остана.

Мейзън се надигна иззад бюрото си с достойнството на съвършен джентълмен и грейна гостоприемно към нея. Като всички Талбътовци той беше страшно чаровен, по свой спокоен, сдържан начин. Беше с поизмачкана синя риза от Оксфорд. От него се

излъчваше някаква добродушна разсеяност, която в момента подейства успокоително на Серена. Тя също му се усмихна.

— Серена, миличка! Толкова се радвам да те видя! — Мейзън я прегърна като брат и отстъпи крачка назад, за да я види по-добре. — Съжалявам, че вчера не можах да те посрещна. Боя се, че адвокатската ми практика ме ангажира твърде много. А след това Шелби ми каза, че си решила да тръгнеш сама да търсиш Джифорд. — Мейзън поклати усмихнат глава. — Наистина се безпокояхме за тебе.

— Реших, че ще е най-добре да изясня всичко с Джиф колкото е възможно по-скоро.

— Джифорд. Да. — Той кимна, извика на лицето си полагащото се сериозно изражение и пхна ръце в джобовете на кадифения си панталон. — Да, Шелби ми разказа, как не е могла дори да ти обясни всичко както трябва, толкова много си бързала.

— Доколкото си спомням — Серена изгледа сестра си многозначително, — Шелби изобщо не се опита да ми обясни каквото и да било.

Шелби направи същата страдалческа физиономия, с която беше реагирала преди това на думите на съпруга си.

— Това изобщо не е вярно, Серена! Молих те едва ли не на колене да останеш тук, за да поговорим.

— Ти каза, че не знаеш защо Джифорд се е скрил като животно в блатото.

Мейзън се намеси с тона на изискан дипломат:

— Мисля, че Шелби искаше да каже, че всъщност Джифорд направо ни побърка. Ние очаквахме от него, че ще остане и както винаги ще хване бика за рогата. Толкова неща се объркаха...

— О, разбрах това, когато застанах под куршумите му — прекъсна го Серена иронично. — Не е ли по-добре да седнем и да изясним тези неща? — И тя понечи да седне в едно от огромните кожени кресла.

Но Мейзън погледна с израз на огромно съжаление към ръчния си часовник:

— Боя се, че в момента това е невъзможно, Серена. В два часа очаквам клиент. Дори закъснявам. — Той погледна изпитателно образа си в огледалното стъкло на библиотеката, закопча горното копче на ризата си и позатегна тъничката си колежанска вратовръзка. — След

вечеря можем да поговорим на спокойствие. Очакваме мистър Бурке и адвокатата на Джифорд. Надявахме се, че ако ти не успееш, Ламар ще може да убеди Джифорд да се върне.

Серена въздъхна недоволно. Би предпочела нещата да се изяснят час по-скоро, за да се отърве по-бързо. Но ето че не беше възможно. Тя изгледа Мейзън, питайки се дали наистина има среща с клиент. Зет ѝ се усмихна делово и отново сви извинително рамена, след това целуна Шелби по бузата и излезе.

Серена мислено се наруга, че навсякъде ѝ се привиждат заговори и измама. Мейзън беше винаги толкова мил с нея!

— А и аз днес имам милион задачи — обяви Шелби най-неочаквано. Тя се завтече към писалището и събра закуп всички разхвърляни книжа. — Имам оглед при Харлан и Мерси Стоун. Представяш ли си, Харлан го местят в Шотландия. Точно в Шотландия! Джон Мейзън има турнир по футбол, Ласи е на урок по пиано. А трябва да мисля и за тази проклетата вечеря! Помолих Одил да приготви свинско печено, но можеш ли да си сигурен, че ще го направи?! Противно женище! Джон Мейзън две нощи не спа, само защото му е разправяла, че в стаята му витаел призрактът на някакво малко момиченце, заклано от янките по време на войната.

Серена се отпусна в креслото и облегна глава на облегалката. Пред врящата енергия на сестра си усещаше собствената си умора още по-осезателно.

Шелби внезапно млъкна и изгледа сестра си с майчинска загриженост:

— Божичко, Серена, изглеждаш като смъртник! — Очите ѝ се присвиха леко. — Какво се е случило?

— Нищо.

— Изглеждаш просто ужасно! Трябва ти една гореща вана и малко сън. Бих казала на Одил да ти нареже няколко парчета краставица за тия сини кръгове под очите, ама тя пак ще се нахвърли върху мене. Отвратителна е! Чудя се защо ли Джиф я държи на работа.

— Защо не ми каза, че Мейзън смята да се кандидатира за парламента? — попита Серена направо.

Сестра ѝ я погледна с недоумение.

— Ами ти даде ли ми възможност? Реши, че непременно трябва да хукнеш към блатото, преди да ти обясня каквото, и да било. Но сега

пък аз бързам. Ще ти разкажа всичко, като се видим на вечеря. — Шелби хвърли поглед към мъничкото, отрупано с диаманти часовниче на ръката си и издаде някакво театрално възклицание. — Закъснях! Довечера ще говорим за всичко.

— Непременно — промълви Серена по-скоро на себе си, вслушвайки се в тракането на тъничките токчета на сестра си.

След като всички шумове заглъхнаха, Серена изведнъж се сети за предложението на Шелби да се изкъпе и да поспи. Помисли дали да не си дремне както е в креслото, но се насили, стана и тръгна да търси Джеймс Арно, управителя на плантацията.

Някога Шансон дю Тер е била плантация с близо хиляда моргена площ, но с течение на времето беше намалявала, парче по парче, до сегашните си размери от около двеста моргена. Отначало засаждали ориз и индиго. Дивото индиго се срещаше и досега из рововете около плантацията. През деветнадесети век бяха направили за кратко време няколко опита да отглеждат ориз, но скоро се бяха отказали в полза на захарната тръстика. Откакто Серена се помнеше, половината поле беше засадено със захарна тръстика, една четвърт със соя, а една четвърт оставяха за угар. Отглеждането на захарна тръстика беше капризна работа. Тръстиката беше много чувствителна към влагата и студа, към всевъзможни болести и вредители. Правилният избор на момента за жътва можеше да реши всичко — селяните изчакваха до последната възможност, за да натрупат растенията по-голяма захарност, а след това работеха денонощно, за да успеят да приберат реколтата преди да хване първият студ, иначе тръстиката ставаше негодна.

Джифорд винаги беше казвал, че захарната тръстика е идеалната култура за Шеридановци. Семейството беше спечелило Шансон дю Тер на комар — най-важното после беше да продължи да печели. Но в последно време дори разходите вече не се изплащаха.

Джеймс Арно, когото Серена завари зает да реди цветисти ругатни по адрес на един от тракторите в хангара, обясни на Серена, че работите продължават да вървят зле. Арно беше дребен набит мъж към четиридесетте, с тъмни коси и тъмни очи, които издаваха кейджунския му произход, още повече че притежаваше и типичния жив темперамент. Работеше вече повече от дванадесет години като управител на плантацията. Беше доказал многократно, че заслужава

доверието, което му имаше Джифорд. Серена не се съмняваше, че ще чуе от него истината, само дето не ѝ беше ясно колко неприятна ще бъде тази истина.

Голяма част от миналогодишната реколта била загубена заради някаква болест. Силните дъждове тази пролет объркали растежа на културите по всички участъци, където отводнителните канали не функционираха. В резултат на всичко това сега не стигали пари да подменят остарелите машини — наложило се да уволняват работници. Арно беше на мнение, че не може да се очаква от един осемдесет и осем годишен човек да се нагърби с тези проблеми, хич нямало да се сърди на Джифорд, ако рече да продаде и да върви в Таити...

Ако им трябва нещо — това ще е една хубава финансова инжекция, а може и някаква нова култура, та да не са изцяло зависими от захарната тръстика... Парите, колкото на кокошка зъбите... А и Джифорд се опъва срещу всяка промяна...

Този разговор накара Серена да се почувства още по-потисната от преди. Даже и да се оправят работите с „Тристар“, съдбата на плантацията, изглежда, висеше на косъм. Серена ще се върне в Чарлстън. Шелби и Мейзън ще заминат за Батон Руж, ще остане само Джиф — един стар човек, със своята стара мечта, която постоянно се стопява и чезне в нищото.

Серена мина по настланата с мидени черупки пътечка пъхнала дълбоко ръце в джобовете на панталоните си. Погледна меланхолично първо към старинната сграда, след това към pekanовите орехи и ширналите се зад тях полета със захарна тръстика. Тънките зелени стръкове бяха израснали високо. На Серена се стори дори, че долавя острата горчиво-сладка миризма, която изпълваше въздуха при горенето на листата, когато огромните като динозаври машини пълзяха тежко из полето между плъпналите наоколо работници. Прибирането на реколтата беше един от най-хубавите ѝ детски спомени. Винаги беше обичала това трескаво бързане, тази възбуда след безкрайно дългите, неподвижни сякаш летни дни.

„Хубаво детство беше!“ — помисли си Серена, докато изкачваше бавно стъпалата на стария павилион зад къщата. Седна на една поразкривена от времето пейка в прохладната сянка, облегна се назад и се взря в къщата. От задната врата излезе Одил, с огромна сламена шапка на главата и кошница в ръка — с нейното вечно кисело лице,

мрачно като буреносен облак. Въръжена с градинарска ножица, тя се запъти към лехата с нацъфтели пролетни цветя. Иззад ъгъла пропълзля като индианец Джон Мейзън — искаше да изплаши Ласи, която седеше на тревата и играеше с куклите си.

Тази сцена разбуди стари спомени за топли пролетни дни и безгрижно детство в сенките на Шансон дю Тер.

Серена и Шелби живееха тук постоянно. Родителите им се бяха пренесли веднага след сватбата. Робърт Шеридан, баща им, като единствен син беше възпитаван от най-ранна младост да поеме мястото на Джиф като господар на плантацията. Серена не можеше да не помисли сега за това колко различно би изглеждало всичко, ако баща им беше жив. Но него го нямаше. Точно на петнадесетия рожден ден на близначките Робърт Шеридан загина при самолетна катастрофа. Жена му беше починала десет години преди него. Серена едва-едва си спомняше майка си — по-скоро само някакви мъгляви фрагменти, една усмивка, един мелодичен глас... една нежна усмивка. Ала добре помнеше колко тежко понесе баща им нейната загуба. Още чуваше в ушите си горчивите му ридания — беше се затворил в спалнята си, убит от скръб, неутешим, докато дамите от общинското настоятелство поднасяха на гостите за погребението храна и напитки. Всичко беше свършено. Нямаше втора жена, нямаше други деца, нямаше синове, които да продължат рода и да поемат плантацията.

Как е възможно да обичаш някого толкова силно? Да обичаш някого така, че със смъртта на този човек да умре и твоето собствено сърце? Серена не можеше да си го представи, никога не беше изпитвала толкова силни чувства към някой мъж, нито пък беше очаквала да получи от някого толкова много. В своята работа беше наблюдавала твърде много разтрогнати, съсипани връзки, та вече не можеше да си представи, че може да има и нещо друго.

Мислите ѝ се върнаха към Лъки. Опита се да се убеди, че това е нещо напълно естествено. Беше прекарала една дълга нощ в прегръдките му, ала това в никакъв случай не означаваше, че трябва да го смята за мъжа на своя живот... Но дали той е обичал някога така силно? Ако го попита, той веднага би я отблъснал, би казал, че не е способен да обича. Не би позволил на никого да допусне, че под канарата на гърдния му кош бие сърце. Но защо? Защото някой го беше наранил и съкрушил.

Лъки познава Шелби, имал е навярно нещо с нея. Помислеше ли за това, Серена цялата се свиваше от болезнена ревност. Били ли са любовници? Обичали ли са се? Шелби ли беше причината за недоверието, което Лъки изпитва към всички жени?

Само при мисълта за това Серена чувстваше горчив вкус в устата си. Ето още едно напълно логично и разумно съображение за това, че не бива да има нищо общо с Лъки Дусе. Но първата обвързваща стъпка вече е сторена. Беше предупредена и въпреки това се хвърли през глава в тази авантюра!

„Каква бъркотия!“ — помисли си Серена и въздъхна тежко. Потънала в мисли, тя започна да чопли несъзнателно олющената боя по перилата. Тръгна от Чарлстън просто за кратка отпуска, а ето че се намери забъркана в драма, достойна за романите на Джудит Кранц...

Една от причините да напусне навремето Шансон дю Тер беше, че в Чарлстън няма да ѝ се налага да се разправя с объркани семейни проблеми — какво е замислила пак собствената ѝ сестра, как да се постегне къщата, какво ще стане с нея в бъдеще, след като цели двеста години е била собственост на семейството... Няма да ѝ се налага да се страхува, че може да разочарова с нещо Джифорд и да не бъде достойна за неговите очаквания... Няма да трябва да присъства тук, само за да гледа как той остарява с всеки изминал ден. Просто може да си идва от време на време, да се посгрее на носталгичните си спомени и да си тръгне бързо-бързо, преди да са се обадили стари рани и стари страхове.

„Не можеш да си тръгнеш при пръв удобен случай от Луизиана и да очакваш, че е достатъчно да се мернеш за уикенда, и сякаш нищо не е било...“

Думите на Джифорд още звучаха в ушите ѝ. Стар хитрец! С една-единствена фраза беше забол ножа точно в чувството ѝ за вина! Просто я беше принудил да се захване с този проблем, ако не иска да се чувства още по-виновна. Беше я докарал точно там, където желаше да я види и където тя изобщо не бе поискала да се озове! Сега тя беше принудена да се заеме точно с въпросите, от които винаги беше бягала.

— Серена, мисля че не познаваш още мистър Бурке от „Тристар Кемикълс“? — каза Мейзън с кадифен глас. — Той пристъпи насреща

й, когато влезе в салона, и я прихвана за рамото.

— Още не сме представени един на друг — отвърна Серена и подаде ръка на едрия мъж в тексаски костюм. — Боя се, че вчера при Джифорд ме сбъркахте със сестра ми, мистър Бурке. Аз съм Серена Шеридан.

Бурке изгледа изпитателно тъничката фигура под правата ленена рокля без ръкави. Стисна ръката й, като че възнамерява да я смаже, и се ухили:

— Кой би могъл да допусне, че има две такива красавици! За мене е удоволствие, мис Шеридан? — Това „мис“ той изрече с високо вдигната вежда, очаквайки потвърждението толкова настойчиво, че Серена се видя принудена да отговори.

— Да, мис — промълви тя, изтегли пръстите си от мечата му лапа и изкриви устни в нещо като усмивка.

Очите на мъжа се бяха залепнали като магнит на гърдите й.

— Гледай ти работа! И какво дири такова хубаво дете в блатото? — И той най-фамилиарно плесна ръка върху рамото й.

Серена се престори, че поправа прическата си, за да се освободи от ръката му.

— Серена дойде от Чарлстън да ни погостува. Тя се опита да накара Джифорд да се върне, за да можем да обсъдим заедно вашата оферта — обясни Мейзън.

— И постигнахте ли някакъв успех?

— Не, за съжаление — призна Серена. — Както изпитахте върху собствената си глава, дядо ми може да бъде понякога твърде... особен.

— О, особен е твърде слабо казано, мене ако ме питате! — оголи зъби Бурке. — Аз се съмнявам, дали е напълно здрав душевно.

— Така ли? — Серена вдигна едната си вежда. — Вие психолог ли сте, мистър Бурке?

— Не...

— Защото аз съм психоложка — продължи тя. Гласът й беше леден и гладък като мрамор. — И ви уведомявам, че Джифорд може да е своенравен и сприхав, но е напълно с ума си.

Бурке стана червен като домат. Ноздрите му се разшириха като на бик, той целият се наежи. Мейзън побърза да се притече дипломатично на помощ:

— Искаш ли нещо за пиене, Серена?

— Джин с тоник, моля — отвърна тя със сладка усмивка. Едва устоя на желанието си да се изплези на Бурке.

— Веднага! А за вас още малко скок, Лен?

Бурке се повлече намусен след него към старинната ракла, която служеше за барче. Серена използва краткото време, в което остана сама, за да огледа салона. Беше си същия — кафеникаво-сивите стени с бели гипсови орнаменти, избелелите персийски килими върху излъскания дървен под, тежките червени брокатени завеси на стъклените врати към галерията. Не беше много уютно. Джифорд почти не стъпваше в този салон, идваше само когато няма как да се измъкне. Все разправяше, че тук канел само гости, които не може да понася...

„Колко подходящо, че сме се събрали сега точно тук!“ — помисли си Серена, докато се взираше в хората, поканени на тази вечеря.

С колосаната си риза, изисканата папионка и тъмния панталон Мейзън отсега приличаше на новоизпечен сенатор. Нямахше и помен от обичайната му вялост и разсеяност. Водеше някакви незначителни светски разговори, докато бъркаше съсредоточено в кофичката за лов на ледени блокчета. Серена никога досега не беше мислила за това, но сега осъзна, че благодарение на красивата си външност и на добрите си маниери сигурно щеше да направи блестяща кариера като политик.

Въпреки скъпия си, шит по поръчка костюм, Бурке ѝ приличаше на човек, който не се бои да поизцапа ръцете си с някоя далавера. Имаше в него нещо хищно, излъчването на човек, който се е добрал до тук със зъби и нокти и няма намерение да се остави да бъде изместен. На кутрето си носеше вулгарно голям пръстен с диамант, а на връзката му блестеше още по-голям тюркоаз, като че бе окачил на показ спечелен в битките трофей.

Още вчера като го видя, Серена изпита неприятно чувство. Инстинктивно усещаше, че и сега този човек я отблъсква, но се опитваше да бъде обективна. Не можеш да отпишеш даден човек само защото е вулгарен, надут и женкар! А за вчера надали имаше право да се сърди, в края на краищата Джиф беше стрелял по него! И все пак имаше нещо в този Бурке, което ѝ беше неприятно. Може би тези тесни като цепки очи?... Или устата?... Джифорд беше казал, че при

Бурке няма да се размине само с един отказ. Сега Серена се питаше на какво ли е способен, за да постигне целта си.

В този момент в салона влетя като пеперуда Шелби — лъчезарна, облечена в суперженствена рокля на пъстри цветя, с голяма четириъгълна дантелена яка и бухнала пола. Косата ѝ бе събрана нарочно в старомодна мрежичка, която допълваше умело образа на благородна дама от Юга. Около нея се носеше облак от скъпи аромати.

— Мистър Бурке! Колко се радвам да ви видя отново!

Шелби изви грациозно глава, добави още искри в очите си и му подаде ръка, като го дари с омайна усмивка.

— Удоволствието, както винаги е за мен, мисис Талбът! — грейна целият Бурке и я подложи на същата щателна инспекция, на каквата бе подложил преди това Серена. — Имах възможността да се запозная със сестра ви.

Усмивката на Шелби се вкорави. Тя бързо погледна към Серена:

— Тази вечер изглеждаш по-добре, Серена! Добре, че си се посъвзела!

— О, благодаря! — отвърна Серена и се усмихна. Тя взе питието си от Мейзън, отпи малко и се насили да каже нещо като „Ах, каква наслада е този джин!“. От шайка като тази тук човек би могъл да се пропие! Помещението просто искреше от напрежение.

— Досега бях в кухнята, за да приготвя всичко! — пропя Шелби с пърхащи мигли към снажния тексасец. — Ще имаме печена шунка. Надявам се, че обичате свинско, господин Бурке? Нашата готвачка приготвя страхотен сос, истинско греховно изкушение, уверявам ви!

— А какво стана с печеното? — попита Серена невинно.

Шелби я изгледа мрачно:

— Не се получи, както си го представях.

— Жалко.

— Така-а — намеси се Мейзън, както винаги навреме. — Значи очакваме само Ламар и можем да сядаме.

Шелби нацупи глезено устни, докато въртеше безцелно лъжичката в чашата, която ѝ подаде съпругът ѝ.

— Този дърт паралистик! Просто не зная защо Джифорд още го държи. Смешно е, че поне по юридическите въпроси не се доверява на собствения си зет!...

— Но, Шелби — усмихна се ласкаво Мейзън, — Ламар е бил адвокат на Джифорд още когато Бог е ходел между човеците! Не мога да очаквам Джифорд да изневери на такава стара връзка!

— Аз пък мога! — възрази Шелби и заопипва нервно обичката на ухото си. — Какво ще си помислят хората? Че ти няма доверие да управляваш работите му? Срамота! Надявам се само, че това няма да се отрази зле на кампанията ти!

Мейзън се усмихна ведро:

— За това аз не се безпокоя. Ти също не бива да се тревожиш!

— О, новите работни места ще компенсират чудесно всичко, мисис Талбът! — намеси се Бурке хитро, като разклати чашата си, за да се чуе как звънти ледът. — Това, че ще се създаде работа в този край, ще е голяма помощ за Мейзън.

— Но вие май забравяте нещо, мистър Бурке — намеси се Серена сякаш съвсем между другото. — Дядо ми няма намерение да продава земята си на „Тристар“.

Бурке почервения и присви очи. Шелби мятеше остри като кинжали погледи към сестра си. Мейзън пусна най-широката си дипломатическа усмивка и обяви бодряшки:

— Стори ми се, че чух стария мерцедес на Ламар!

Ламар Канфийлд беше най-малко на осемдесет, истински джентълмен от старата южняшка школа. Дребен, слабичък, с големи тъмни очи и редичка бяла коса, превърнала се вече в нещо като венче около главата му. Беше облечен в изрядно изгладен костюм от син лен, с бяла колосана риза и весела пъстра вратовръзка на райета. В ръцете си стискаше елегантна шапка от панама.

— Шелби! Колко е хубаво, че те виждам! — каза той с лъчезарна усмивка, запъти се грациозно, същински Фред Астер, към Серена, хвана пръстчетата ѝ и положи съвършено изиграна, галантна целувка на ръката ѝ.

— Аз съм Серена, мистър Канфийлд — поздрави го мило Серена.

Адвокатът се стъписа, усмихна се още по-широко и измайстори в очите си онова проблясване, което на времето беше карало да пърха като птиче не едно женско сърце.

— О, разбира се, че сте вие, мила! — заяви той, без ни най-малко да се смути. — Колко хубаво, че сте дошли да погостувате! Идвайте

твърде рядко, знаете ли? — укори я той с поглед.

Серена не можа да не се засмее. Винаги беше харесвала Ламар. Беше дон Жуан, до мозъка на костите си, човек със замах, можеше да говори като истински търговец — сладкодумен и ловък, пълен с патос, с драматични извивки в интонацията. Държеше се като чаровен шарлатанин, но лекото закачливо смигване подсказваше, че не бива да взимате нищо и никога сериозно — нито него, нито когото и да било.

— Ние мъжете сме двойно по-щастливи тази вечер, защото можем да се наслаждаваме на компанията на две чаровни дами! — каза той с поклон към Шелби, която не сваляше от него поглед, пълен с недоверие и лек присмех. По изключение този път тя остана безразлична към комплимента.

Ламар Канфийлд се изправи, позавъртя шапката в ръцете си и се обърна отново към Серена:

— Да не сте се завърнали завинаги, Серена? В този край има достатъчно и всякакви объркани души. Съвсем няма да ви е скучно!

Серена се поколеба за миг.

— Не. Само на гости, за съжаление.

Ламар я изгледа замислено изпод полуспуснатите си клепачи и цъкна с език. Мейзън пристъпи напред:

— Ламар, сигурно си спомняте мистър Бурке от „Тристар“? Лен Бурке.

— Да... Разбира се! — Ламар разтегна думите, като че отговорът му причиняваше болка. — Вие сте господинът от Тексас, нали? — Нищо в гласа му не вещаеше любезност.

Бурке го погледна с каменно изражение и отново раздрънка леда в чашата си.

В този миг влезе запъхтяна Одил и обяви със страховит поглед към присъстващите, че вечерята е сервирана.

— Одил, скъпа! — просия Ламар. — Чаровна както винаги! Кажи какво трябва да сторя, за да те грабна от Джифорд?

Одил изсумтя възмутено и присви светлите си очи във враждебна цепка.

— Нищо.

— Не е ли истинска бърбрица, а, Шелби? — каза Ламар към Серена и ѝ подаде галантно ръка.

Вечерята беше сервирана в официалната трапезария, в която надали беше променяно нещо през последните сто години. Насядаха около махагоновата маса, на която са се хранели техните деди-фермери още преди Гражданската война. Приборите бяха преживели войната, увити старателно в напоени с масло кърпи, на дъното на кладенеца, за да ги скрият от янките. Картината с маслени бои на стената над ниския скрин изобразяваше един от Шеридановци, на поляната пред Шансон дю Тер, хванал в ръка юздите на ездитен кон, спечелил наградата на някакви състезания — на месингова табелка върху рамката беше отбелязана годината: 1799.

— Какъв очарователен дом! — възкликна Ламар възторжено, докато режеше месото в чинията си. — Толкова елегантен, жива история!

— Така е — побърза да го подкрепи Серена. — Би било жалко, ако го разрушат.

— И не е само архитектурата! — обади се Мейзън. — Шансон дю Тер е елегантна стара господарска къща, признавам това с огромно удоволствие. Но може ли тя да се превърне в пречка за процъфтяването на цялата област?

— Да, това е много съществен момент, Талбът! — намеси се Бурке, като погледна през масата към Серена. — Вие не живеете тука, мис Шеридан. Сигурно няма да разберете какви опустошения нанесе петролната криза. Хората масово напускат Лафайет. Онези, които остават в Южна Луизиана, са изправени пред безработица. Новата фабрика на „Тристар“ ще осигури още с откриването си работа на двеста и петдесет души, а по-късно може би и на още хора.

— Но на каква цена за околната среда, мистър Бурке? — попита Серена. — Доколкото зная, вашата компания се ползва с твърде лоша слава в това отношение.

Погледът на Бурке стана леден. На челюстта му заигра някакво мускулче.

— Не зная откъде имате такава информация, но това не е вярно. „Тристар“ никога не е осъждана заради екологични нарушения!

Серена впери очи в него. Думата „неосъждана“ я накара да застане нащрек. Ако хората от „Тристар“ нямат досега присъди, това съвсем не означава, че не са били обвинявани или че нямат нарушения. Просто още не са ги осъдили! И веднага възниква въпросът: на какво е

готова компанията само и само да запази чисто досието си? Ако Лен Бурке е образец на техен служител, човек може лесно да си представи какви ли акули шетат в правния отдел на „Тристар“, за да търсят вратички и пролуки в тези досадни разпоредби за опазване на околната среда...

Серена погледна към Мейзън, новоизлюпения политик, заложил изцяло на „Тристар“. Дали той съзнава, каква марионетка е? „Тристар“ му предлага трамплин за скок в политиката. Ще му осигурят парите — пряко или косвено. Но досеща ли се Мейзън, че за всичките тези благодеяния ще трябва някога да се плаща с услуги?

— Не е ли вярно, че „Тристар“ се готви да строи плавателен канал, който ще съсипе екосистемата на делтата? — попита Серена.

Бурке изпръхтя и поклати глава:

— Излиза, че според вас няколко хектара ненужна тиня и куп змии са по-важни от хората, които живеят тук?

— Блатото не е ненужна тиня! — отвърна тя спокойна. Не можеше да не мисли за това, как я беше погледнал Лъки, когато ѝ показваше сутринта любимото си място. — То е една деликатна екосистема, една скъпоценност, към която трябва да се отнасяме много внимателно.

Шелби се засмя сухо.

— Господи, ти наистина си последният човек, от когото съм очаквала да чуя такива думи! Ти мразиш блатото, откакто се помниш! Нали се премести в Чарлстън, само и само да си по-далече?

Серена изгледа сестра си с нескрит гняв и болка.

— По-добре да оставим сега това, защо трябва да предрешаваме нещата? Но има нещо, което знаем със сигурност и то е, че Джифорд е човек със силно чувство за дом и традиция. Той във всички случаи би предпочел Шансон дю Тер да се съхрани така, както е.

— Да, но как ще стане това? — запита Шелби, трошейки нервно хляба си. — Ти смяташ ли да се върнеш отново тук и да поемеш плантацията?

— Естествено, че не.

— Е, и тогава? Какво предлагаш? Бъдещето на Мейзън е другаде. Кой ще се разправя с плантацията?

— Шелби има право — намеси се Мейзън. — Даже и да не е съгласен сега да продава, с това Джифорд само отлага неизбежното. В

съвсем недалечно бъдеще той ще трябва да се оттегли. Все някога ще трябва да продава, за добро или за зло. Разумното е да приемем офертата на „Тристар“. Става дума за изключително изгодна оферта, предлагаща цена, далеч по-висока от сегашната цена на Шансон дю Тер.

— В някой божи ден къщата направо ще се срути върху главата на Джифорд — обади се Шелби припряно. — Сигурно сама си видяла. Цялата сграда плаче за ремонт. Погледни само този таван!

Всички погледи се вдигнаха нагоре към тежкия месингов полилей в средата на провисналия гипсов таван, целия на мокри петна, с напукана мазилка. Изглеждаше така, като че ей сега ще се откърти и ще рухне върху главите им.

— Но има и алтернатива на продажбата — обърна се към сестра си Серена, за да се върне към темата. — Земята би могла да се даде под аренда. Къщата може да се обяви за исторически паметник — тогава бихме получили евентуално пари за реставрацията ѝ.

— И какво ще постигнем с това? — намеси се спокойно Мейзън. — Когато Джифорд си отиде от този свят, той сигурно ще остави къщата на тебе и на Шелби, по равно. А Шелби вече заяви, че не желае твоя дял. Ти готова ли си да изплатиш нейния дял, Серена?

— Ако го искаш, върви още сега и донеси чековата си книжка, скъпа! — каза Шелби с престорено оживление. — Животът е пред мене, нямам време за губене!

— А какво стана с твоето ратуване за запазване на историческите паметници на Юга, Шелби? Нали се беше въодушевила? — попита Серена със скована усмивка. — Или сбирките на комитета са съвпадали с часовете ти при маникюристката?

Шелби хвърли вилицата си на масата, стана и изкриви устни в гневна гримаса:

— Само ти не ми казвай, че изобщо държиш на нещо тук, Серена! Ти си тази, която отиде да живее на осемстотин мили оттук! Ти си тази, която...

— Но моля ви! Моля ви! — възкликна Мейзън. Очите му зад очилата блестяха с такова проникновение, като че бе черпил мъдрост лично от Соломон. — Не можем сега да започнем да си отправяме упреци един другиму! Фактът е, че никоя от вас не желае да се занимава с плантацията. Сега трябва да обсъдим какво ще правим с

предложението на мистър Бурке и с Джифорд. Вие имате ли някакви предложения по този въпрос, Ламар? Ламар?...

Канфийлд беше клюмнал над картофеното пюре в чинията си. Шелби извъртя възмутено очи. Бурке изгрухтя нетърпеливо и презрително. А Одил, която точно поднасяше нова пълна сосиера, сръчка с кокалестия си лакът стария адвокат по рамото. Той се сепна, огледа масата с мътен поглед и спря очи на Серена:

— Наистина изискана вечеря, Шелби! Благодаря ви, че ме поканихте!

Серена охна без глас. Ако беше хранила и най-малка надежда, че адвокатът на Джифорд може да се окаже ценен съюзник, сега тази надеждица бе съкрушена.

— При такава сделка няма място за сантименти! — обяви авторитетно Бурке и си насипа още шунка в чинията. — В крайна сметка ще продадете. Гледайте истината в очите и грабвайте парата!

— Но това не е в нашите пълномощия, мистър Бурке — отвърна Серена сдържано.

Той я изгледа:

— Така ли?

— Какво искате да кажете с този въпрос?

Лен Бурке вдигна рамене и погледна последователно Мейзън и Шелби.

— Искам да кажа само, че нашето предложение да купим тази земя, си остава в сила. Ако искате да извлечете някаква полза от това, трябва да употребите цялата си убедителност и да накарате дядо си да приеме, така или иначе.

Последните му думи увиснаха във въздуха като заплаха. Серена се облегна назад в стола си, загледана как Бурке мята храната в устата си, като че ли с лопата. Джифорд е прав. Този човек няма да се стъписа пред едно просто „не“...

Тя улови погледа на сестра си. Запита се каква ли цена трябва да бъде заплатена, за да се сложи завинаги край на тази сделка. Дали след това би останало нещо от тяхното семейство?

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

Серена се плъзна с наслада в нощницата си — имаше чувството, че не е спала цял месец. Вечерята се оказа потискаща и изтощителна, истинско мъчение. И никакво развитие, нито крачка напред. Бурке бе решил да купи Шансон дю Тер, Шелби и Мейзън бяха готови да му я продадат. А самата тя не знаеше какво е готова ѝ какво трябва да направи.

Беше истинско облекчение да се прибере в тихата си уютна стая. Тук всичко беше същото — както в цялата къща, така и тук се бе възцарила някаква горда неподвластност на времето, възпротивяваща се на всяка промяна. Тапетите бяха с нежна шарка на бръшлянени вейки и цветчета. Килимът на пода бе протрит от краката на много поколения Шеридановци. Леглото от черешово дърво, с ръчно бродиран балдахин, е прислонявало уморените тела на много от тях... Серена виждаше в това някаква утеха. Чувството за нещо трайно сгряваше душата ѝ, особено сега, когато бе толкова съсипана и разколебана. Поне тук, в меката светлина на нощната лампа, тя се чувстваше желан гост.

Върза колана на белия си копринен халат, отиде до отворената врата към галерията и се облегна на рамката, като че ли нямаше повече сили да стои изправена. Нощта бе тъмна и беззвездна. Във въздуха тегнеше душният аромат на глициния, орлов нокът и приближаващ дъжд. Колко ли жени с името Шеридан са стояли преди нея на същото това място, взирали са се в нощта, търсели са отговор за бъдещето?! И колко ли много още ще дойдат след нея? Нито една, ако стане така, както иска Бурке. Но ако те откажат да играят по неговата свирка?

Тихо почукване я откъсна от мъчителните ѝ мисли. Серена се обърна — в отвора на вратата се показва главата на Шелби.

— Може ли да вляза?

Серена само сви рамене — за повече нямаше сили. Беше изчерпана. Перспективата за един дълъг словесен двубой със сестра ѝ не бе много окуражаваща.

Шелби влезе, затвори вратата зад себе си и се облегна на нея. Изглеждаше объркана. Бе събула обувките си, косата ѝ бе разпусната, изглеждаше млада и сладка в красивата си романтична рокля. Ръцете ѝ все още бяха отрупани с цяла колекция скъпи пръстени. Само начинът, по който въртеше големия топаз на пръста си, издаваше нервността ѝ.

— Аз се опитвам да бъда практична, Серена! — започна тя изведнъж, като че току-що бяха прекъснали разговора си. — Надявах се точно ти да оцениш това. Ти винаги си била практична.

— Тук не става дума за това кое е практично и кое не!

Серена се отдели от рамката на вратата и пхна ръце в дълбоките джобове на халата си.

— А би трябвало! За Бога, Серена, та помисли малко! — с дребни нервни крачки Шелби прескочи стаята и започна да подбутва и да подрежда механично някои предмети, които изобщо не се нуждаеха от подреждане.

— Все някой ден плантацията ще бъде продадена. А сега имаме човек, който ще ни поднесе парите на сребърна табла!... Да знаеш, казвам ти го като специалист, търгуващ с недвижими имоти, купувач не се явява всеки ден. Продажбата ще донесе на всички ни само изгода. Джифорд се опъва само от инат!

— Обработвал е тази земя цял живот — каза спокойно Серена, която по навик, а и по необходимост зае позата на *Advocatus diaboli*^[1]. — Той просто не иска да види как всичко това изчезва.

Шелби престана да разтребва и хвърли кос поглед към сестра си. Като с магическа пръчка деловата жена в нея се превърна в сърдита глезла:

— Той те манипулира!

Серена не възрази — така си беше. Отново бе смаяна от хамелеонските способности на сестра си — нейните светкавични преобразования я плашеха и възхищаваха едновременно. Те винаги бяха обаче сигнал за някакви ходове, които Серена би предпочела да не знае.

— Той си е такъв! — продължи Шелби, докато разместваше машинално джунджуриите върху комода. — А сега е в апогея си. Направи всички ни на глупаци, този opak старец!

— Ти би ли зарязала децата си, би ли ги дала на чужди хора? — запита спокойно Серена.

Оскърбена и изненадана, Шелби се извърна цяла към нея:

— Да зарежа децата си?! Не ставай смешна! Разбира се, че не! Но това е съвсем друго нещо!

— За Джифорд е така. Тази земя е също част от него, както сме и ние. Как можеш да допуснеш, че ще я остави?

Шелби поруменя, пристъпи от крак на крак върху килима и стисна ръце в юмруци.

— Защото сега я искат! Защото все някога трябва да стане! Защо, мили Боже, поне веднъж не отстъпи!

— Защото е Джифорд.

— Ние трябва да предприемем нещо, Серена! — Сега Шелби говореше пламенно. Отново подхвана безцелното си щургане из стаята. — Той става все по-шантав, вреди на всички ни! Казах ти вече, че просто го виждам как става все по-неадекватен, говоря ти съвсем сериозно! И не съм единствената, която мисли така.

Серена отново си спомни как Бурке бе заплашвал с процедура на попечителство. Тя погледна Шелби намръщено и преглътна забележката си, че човек, който манипулира умело толкова хора, не може да е изкуфял. Вместо това тя каза по-простичко:

— Няма да допусна Джифорд да бъде поставен под попечителство. Изобщо не се опитвай!

— Той само това заслужава — каза Шелби кисело и издаде капризно долната си устничка.

Това предложение, и начинът, по който то бе направено, накараха Серена да изтръпне. Може и да не беше особено близка със сестра си, но просто не можеше да повярва, че човек със собствената ѝ плът и кръв може да бъде такъв безскрупулен егоист. Тя гледаше Шелби с невярващи очи, изпълнена с отвращение.

— Толкова ли си алчна наистина, та искаш да постъпиш така долно?!

Очите на Шелби замятаха мълнии. Серена си помисли, че едва ли не чува как яката на блузката на сестра ѝ се пука по шевовете.

— Алчна?! Алчна? — изкрещя Шелби и пристъпи към Серена. Гладкият порцелан на прозирния ѝ тен бе грозно нашарен от кървавочервени петна. Като че ли всяко мускулче по тялото ѝ бе изпъкнало до скъсване. — Как се осмеляваш да ме наречеш алчна? Ти

си алчна! Ти и Джифорд! Вие сте алчни и себични! А аз гледам само за общото добро.

„Точно така — помисли си Серена. — Да станеш бизнесдама на годината, да вкараш Мейзън в парламента. И тогава, ела та гледай, препълнена банкова сметка и безкрайни благодарности от всички, които ще намажат от сделката...“

Разбира се, това не можеше да бъде изречено на глас. Серена стоеше мълчаливо, фиксираше с поглед сестра си и усещаше, че ѝ се повдига.

Шелби продължи да крачи пред леглото, пухтяща като парен локомотив, ядна и зла.

— Всичко това съвсем ти подхожда! Пристигаш от Чарлстън с танцова стъпка и веднага вземаш страната на Джифорд, само за да му се подмажеш. А след това ще си вдигнеш чукалата и пет пари няма да даваш за това, че всичко си съсипала! Какво те интересува тебе? Ти не живееш тук! На тебе ти е все едно. А ние трябва да поемем отговорността.

— Не ми изглежда да се чувстваш отговорна... Нито за Джифорд, нито за родния ни дом, нито за онова, което ни заобикаля — прекъсна я Серена хапливо, макар да осъзнаваше, че би било по-добре да премълчи. Но ѝ бе просто невъзможно да остане спокойна и дистанцирана, както би постъпила със своите свръхвъзбудени пациенти. Не можеше да се прави на обективна, когато става дума за семейството ѝ. А единствената дистанция, която би могла да осъществи по отношение на близките си, беше дистанция в пространството.

Със самото си завръщане усети, че я всмуква някакъв емоционален водовъртеж, затъна в някакви подвижни пясъци, които я свличаха от поста ѝ на наблюдател и я поглъщаха безпощадно. Серена се чувстваше унижена и разнищена. Сега обаче гневът изпълни цялото ѝ същество и тя най-после избухна:

— Знаеш много добре какви вреди нанесе петролно-химическата промишленост тук! Всичко е замърсено, и земя, и вода! Съсипа природата...

— Изхранва хората, разкрива работни места, подпомага градовете...

— Увеличи процента на раковите заболявания, унищожи резерватите и живота в тях...

— О, стига, по дяволите! — Шелби вдигна възмутено ръце. — Говориш като някоя от ония, пощръклелите от Орегон, или дявол знае откъде, дето са се заяли с дървосекачите, че им били изплашили кукумявките, тъпите им кукумявки, дето не се сецат да се преместят в друга гора! Толкова шум за едно блато, което ти не можеш да понасяш!

Серена успя все пак някакси да преглътне гнева си, изпъшка и скръсти ръце пред гърдите си, като да се брани.

— Това, че аз не мога да търпя блатото, не означава, че съм готова да го залича от лицето на земята. В това блато все още живеят хора, както знаеш.

Шелби сбърчи презрително нос:

— Браконieri и пропаднали типове! Мене ако ме питаш, „Тристар“ направо ще стори благодеяние на всички ни, ако ги прогони.

Серена вдигна очи към тавана:

— Няма що! Самото състрадание!

— Самата практичност. Само практичност — коригира я Шелби и кимна важно. Беше се поуспокоила. Отново се появи хладнокръвната делова жена, която сега с добре заучен, също делови жест склочи ръце пред корема си. — Трябва да бъдем практични, Серена. А след като ти така и така не възнамеряваш да оставаш, просто не разбирам защо не се обединиш с нас, та да приключим с този въпрос веднъж завинаги. Така за всички ще е най-добре. Също и за Джифорд, помисли малко само! Та това е един близо осемдесетгодишен човек с порок на сърцето, за Бога! — Шелби явно започна да се вживява в този нов аспект. — Отдавна би трябвало да не работи на полето. Да не се тревожи какво ще е времето, какви буболечки са нападнали тръстиката, каква ще е цената на дизеловото гориво, ще издържи ли старият трактор още един сезон или няма. Нека да си отдъхне! Нека единствената му грижа е дали да идат с Пепър на риба или по-добре да идат при Готие да се поразговорят... Лани едва не фалира, трябва да го знаеш! — довери Шелби с тъжен поглед. — Ако и тази година нещата не потръгнат, с Джифорд е свършено. Каква ще му е тогава ползата от цялата тази гордост и упоритост? Един банкрут ще го погуби. А сега все още има възможност да се оттегли напълно достойно...

Серена мълчеше и слушаше. Не проговори. Аргументите на сестра ѝ бяха необорими. Бяха добре обмислени, логични и плъзгави. Всичко бе съобразено — всичко, освен волята на Джифорд и съдбата на благото, за което милееше Лъки.

Но какво значение имаше всичко това в сравнение със съдбата на един град?! Могат ли двеста години семейна история да бъдат по-важни от двеста и петдесет работни места? Но пък биваше ли за няколко работни места в повече да бъде унищожена една деликатна екосистема, един биотип, който никога, с нищо не би могъл да бъде възстановен...

— Не зная вече — прошепна Серена по-скоро на себе си.

Тя приседна в долния край на леглото, облегна се на стройната колона за балдахина и обгърна с ръце — като с бръшлян — гладкото дърво. Взираше се в своето отражение в огледалото отсреща над комода, търсеше отговори, които все не намираше. Имаше чувството, че на плещите ѝ са легнали бедите на целия свят. Жадуваше да ги отхвърли и да побегне. Но не можеше. Не може да избяга нито от Шансон дю Тер, нито от огромната си нужда да бъде обичана от Джифорд.

— Не зная какво да правя — прошепна отново Серена, докато отчаянието в нея зейваше — черно като нощта — все по-широко.

Образът в огледалото се раздвои сякаш, когато Шелби седна до нея на леглото.

„И в момента не приличаме на близначки!“ — помисли Серена, защото самата тя изглеждаше твърде зле. Под очите ѝ имаше тъмни кръгове, беше бледна и напрегната. Войната на чувствата бе взела своето. Шелби се справяше по-добре със стреса — благодарение на арсенала си от скъпа козметика. А и като че ли изобщо не се чувстваше потисната от товара, с който не възнамеряваше да се нагърбва. Колко е удобно да имаш дарбата да прехвърлиш вината на другите! Шелби сигурно също се чувстваш притеснена, но бе дълбоко и искрено убедена, че всичко това не е по нейна вина. Серена не се и съмняваше, че сестра ѝ спи като бебе. Независимо от всичките си приказки за отговорност, Шелби успяваше да отърсва с лекота перцата си от всяка капчица отговорност.

— Господи! Ти наистина изглеждаш изчерпана! — каза Шелби тихо. Очите ѝ, особено полетът на веждите ѝ, изразяваха неподправено

състрадание.

Шелби се взираше не в Серена, а в нейното отражение в огледалото, сякаш запленена от поразителната прилика. Серена се почувства неудобно и се видя принудена да стане, за да избяга от този втренчен поглед. Тя се върна отново до стъклената балконска врата и се облегна на рамката.

— Не си ми казвала, че познаваш Лъки Дусе — каза тя тихо, гледайки изпод око каква ще бъде реакцията.

Шелби трепна изненадано, на лицето ѝ се изписаха най-различни чувства — като облаци, които се носят бързо по нощното небе, застигат се и отминават.

— Какво ти е разказвал? — попита тя предпазливо.

— Нищо особено — призна Серена.

Видимо успокоена, Шелби се надигна от леглото и тръгна безцелно из стаята, после се върна, опъна покривката на леглото и оправя полата си.

— Излизала съм с него няколко пъти, докато ходех с Мейзън. Просто за да накарам Мейзън да ревнува. — Каза го напълно безстрастно, без следа от разкаяние. — Минала работа. Дори съм го забравила вече. Като си помисля в какво се превърна това момче! Неприятно ми е да призная, че изобщо го познавам. Защо се интересуваш?

— Ами... така.

— Божичко, Серена! — Шелби изглеждаше наистина обезпокоена. — Да не си се забъркала нещо с него? Той е опасен! Не можеш да си представиш какви работи се разправят за него!

Серена бе убедена, че отлично може да си представи какво би могъл да каже за Лъки един благопристоен гражданин. Той би видял в Лъки точно онова, което Лъки би му позволил да види, а думата „опасен“ в случая бе едно от най-меките определения. Серена се чудеше дали Шелби е опознала и тъмната му страна. Надали.

Ужаси се, като установи колко щастлива я прави това. Да си мисли, че е единствената жена, преодоляла отбраната на Лъки Дусе и докоснала се до сърцето му, бе все едно да се движи в минирано поле. И отгоре на всичко да се радва, че на сестра ѝ такова щастие не е било отредено! Идиотщина!... Има си достатъчно ядове, за да се нагърбва

сега и с проекти по връщането на Лъки Дусе в правия път. Нали той каза, че не иска от нея нищо друго освен секс...

— Той спомена, че те познава — каза Серена. — Просто бях любопитна.

— Ах! — Шелби сви рамена и тръгна към вратата. — Беше едно нищо!

Гласът ѝ ясно говореше, че тази история е без всякакво значение за нея. Лъки Дусе беше дал своята дан. Тя бе получила онова, което желае. Нищо друго нямаше значение.

— Лека нощ!

— Лека нощ.

Серена остана загледана след сестра си. Пак нищо не изясниха. Бяха направили още едно завъртане на въртележката на техните отношения, бяха се издигали и спускали в емоционалния кръговрат, за да се върнат отново там, откъдето бяха тръгнали.

Серена въздъхна, когато вратата се затвори тихо зад Шелби. И в следващия миг подскочи и се задави — една жилеста ръка се протегна иззад гърба ѝ, сграбчи я през кръста и я притисна сякаш към стена, докато другата ръка се сложи тежко на устата ѝ, за да заглуши писъка ѝ.

— За мене ли си се направила толкова хубава, сладка моя?

Лъки погали с устни ухото ѝ и жадно плъзна лявата си ръка по коприната върху корема ѝ.

— Не е имало нужда...

— Звяр такъв! — изстреля Серена, след като той махна ръката си от устата ѝ. Опита се да се обърне в ръцете му и да му отвърти една плесница, но той ѝ попречи без никакво усилие, като на шега. — Изкара ми ума!

— Правилно! Ти трябва да имаш страх от мене — изръмжа той, скрил лице във врата ѝ.

Лъки не преставаше да пуска все такива забележки, като че да я убеди каква черна душа носи. Но Серена вече не му обръщаше внимание. Бе видяла лицето, което се криеше зад маската, и не желаше да я залъгват с някакви митове. Сърцето ѝ по собствена воля се бе отдало на човека зад страховитата фасада. Колкото и наивно да звучеше, Серена бе решена да изкара на бял свят доброто у него...

Подлудяваше я това, че той все още се опитва да скрие от нея истинската си същност. Ядосваше се и на него, и на себе си. Защо измежду всички мъже на този свят точно той трябваше да плени сърцето ѝ?! Само допреди два дни не ѝ беше дори симпатичен. Тя и сега не бе сигурна дали го харесва, но не можеше да продължава да отрича, че е влюбена в него. Всичко бе толкова романтично и невероятно, толкова нетипично за Серена Шеридан с нейния спокоен, подреден живот в Чарлстън... Но сега не се намираха в Чарлстън, а и тя не бе вече същата. От това признание лъхаше умора и смирение.

— Престани, Лъки!

— С какво? И защо? — Лъки потърка брадясалата си буза о нея и вдъхна парфюма ѝ. — Може би с това? — И той пхна грубо мургавата си ръка между краката ѝ, сграбчил тънката коприна.

Серена простена, пороят от усещания я заля и помете съпротивата ѝ. В една-единствена нощ Лъки бе настроил тялото ѝ така, че да откликва безусловно на неговото. Желанието я прониза моментално, в същия миг, не остана друга мисъл освен да се отпусне и да му се отдаде, да се остави да я люби. И тя да го люби от цялата си душа!...

Насили се да го отблъсне, да запази поне капчица самообладание, поне следа от здрав разум.

Със зловничък смях той я пусна и провлачи стъпка към тоалетката, взе небрежно някакво шишенце парфюм и го завъртя между пръстите си, без да откъсва поглед от образа на Серена в огледалото.

Тя стегна колана на халата си и го погледна:

— Моля те, спести си опитите да ме уплашиш!

— Плаша ли те? — На лицето му се изписа изненада. — Аз пък си мислех, че правя опити да те вкарам в леглото си.

— Знаеш много добре какво имах предвид!

Лъки сви рамене, но се отказа от коментар. Даваше си вид, че шишенцата и кутийките на тоалетката ѝ са му далеч по-интересни от нейните упреци. Серена почувства, как гневът глухо се надига в нея, но не даде израз — съзнаваше, че Лъки нарочно я дразни, за да поддържа дистанцията помежду им.

— Какво правиш тук? Няма ли да гониш браконieri тази нощ?

Той погледна мрачно своята огледална събеседница и пак насочи цялото си внимание към тубата с дневен крем за лице.

— Как мина вечерята? — попита небрежно той.

— Забележително. Бурке заяви, че „Тристар“ изобщо не са осъждани досега за екологични нарушения.

— Виж ти! — присмя се Лъки. — Също както не са осъждани нито за подкупи на държавни чиновници, нито за транспортиране на вредни вещества, нито за стоварване на отровни отпадъци на скрити места в резервата. Виж, ако бе казал не, че не са осъждани, а че не са го правили, тогава вече щеше да е лъжец!

— Той не е склонен да се откаже от сделката.

— Убеден съм, че е така! Та това е идеална строителна площадка! В центъра на нищото, с огромни площи за складове зад самата сграда, а и разполагащи благополучно с един млад и амбициозен политик... — Лъки поклати глава, вглеждайки се внимателно в красивата четка за коса от розово дърво. — Господи! Оставало да се откаже!

Серена застана до него. Не можеше да откъсне очи от дългите му изящни пръсти, които си играеха с предметите върху тоалетната ѝ масичка.

— Джифорд каза, че няма да продаде и сигурно няма да го направи. Бурке не може да стари нищо срещу това. Не може да се принуди Джифорд да си продаде имота.

И в този миг тя си спомни погледа на едрият тексасец, когато обясняваше на масата, че Джифорд трябва да бъде убеден. Приличаше на човек, който винаги получава онова, което желае, независимо на каква цена. И дядо ѝ се бе изпречил на пътя на този човек! Какво ще предприеме той? Ще се спре ли пред нещо?

Серена отхвърли неприятните си мисли, отиде отново да отворената врата и потопа поглед в нощта, сякаш някоя звезда или самият мрак ще ѝ подскажат отговора.

— Той каза, че още с откриването на фабриката ще бъдат създадени нови двеста и петдесет работни места за тукашните хора...

— Глупости! — отсече Лъки. — Най-много стотина. Или по-скоро седемдесет. Останалите ще си бъдат хора на фирмата. Тука не се срещат под път и над път химици и инженери, които чакат за работа.

— И все пак това са повече хора, отколкото би могъл да наеме Джифорд. Цялата област ще се съвземе икономически, хората ще се замогнат...

— А околната среда ще бъде съсипана завинаги!

Серена въздъхна и потърка с пръсти челото си, за да се освободи от напрежението.

— Не е толкова просто, колкото си го мислиш.

— Просто е — възрази Лъки неотстъпчиво. — Съвсем е просто! Черно и бяло. Добрите и лошите.

Серена се обърна и го погледна:

— А ти към кои си, Лъки? Мислех, че тебе за нищо и за никого не те е грижа. Опитваш се да ме убедиш, че си някакъв злодей, а откривам, че нощем се правиш на закрилник на бедните и слабите. Представяш се за безскрупулен браконьер, а още в следващия момент зовеш пламенно „Да спасим Земята!“ Кой си всъщност?

— Повярвай ми, сладка моя — отвърна Лъки навъсено — ще съжаляваш, ако поискаш да разбереш.

Тя издържа мрачния му поглед, без да трепне.

— Да, но ето че искам да разбера!

— Вече ти казах, докторке! — Лъки вдигна предупредително пръст. — Недей да човъркаш в главата ми! Онова, което ще откриеш там, няма да ти хареса.

Серена се вираше в него — в енергичната, издадена напред брадичка и също така в тая неувереност в очите му... На кого той няма вяра — на нея или на самия себе си?

Серена усети отново непреодолимо желание да го докосне, съчетана с някаква жажда да проникне в ума му, да, жажда, а не обикновено любопитство. Наистина е разумно да се вслуша в неговото предупреждение. Разумно е да запази безопасна дистанция. Той бе начертал границата между тях, а тя като упорито дете отново бе прекрачила чертата, както в буквалния, така и в преносния смисъл — все търсеше да се доближи, да узнае нещо повече, да се допре до него.

— А какво ще открия в сърцето ти? — запита тихичко тя.

— Ще откриеш, че изобщо нямам сърце! — отвърна Лъки с безизразно лице.

Серена поклати глава.

— Не ти вярвам. Правиш толкова много, за да помогнеш на другите. Господи! — И тя посочи към кърпата, с която беше превързана все още ръката му. — Дори излагаш живота си за чужди хора.

— Само не ме превръщай в герой! — срязва я Лъки. — На мене ми се плаща за това.

— С хляб и бисквити, нали?

— Не. С това, че ме оставят на спокойствие. Хората си навират носовете в живота ми, а аз се опитвам да се отърва от тях. Това е всичко. Друго няма... — Плътният, попрегракнал глас се скъса от напрежение.

— Значи така се самозалъгваш, Лъки? Значи си просто лъжец?

— Точно така — Лъки вдигна ръце, хвана Серена за раменете и заби пръсти в коприната и нежната ѝ плът, като че искаше да ѝ наложи мнението си с физическа сила. Виждаше се как пулсират жилите на врата му. Той се наведе над Серена, очите му светеха като на някакъв екзалтиран фанатик. — Аз съм дявол, не съм светец! И дори да съм притежавал някога сърце, то отдавна ми е било изтръгнато, сладка моя! Не търси нещо, което липсва!

Серена не отговори, само вдигна ръка и я сложи на гърдите му — нежните бели пръстчета се откритоиха рязко върху черната фланелена риза. Гледаха се в очите — и двамата усещаха мощните бързи удари на сърцето му — те опровергаваха лъжата му по-добре от всякакви приказки.

Лъки издаде някакво гневно ръмжене — изведнъж го обзе паника. Трябва да се брани със зъби и нокти! Да се възпротиви! Да се съпротивлява на всяка цена!...

— Все едно ми е дали ми вярваш или не. — Гласът му бе грапав и чужд. — Ако ще се ровиш в книгите си по психология, за да дириш обяснение, направи го през свободното си време. Аз не съм дошъл, за да бъда анализиран. Дошъл съм, за да си легна с тебе!

Той я целуна бързо, гневно някак, като че да я накаже. Ала не срещна нито съпротива, нито страх. Устата ѝ бе мека, сладка и покорна, сля се с неговата и от това гневът му мигновено се изпари. Той я целуваше нежно, от гърдите му се изтръгна тих звук, обявяващ неговата пълна капитулация. Целувката ги погълна изцяло. Лъки просто усети как се предава, как изчезва... Сърцето му щеше да се

пръсне... Как можа да се вкопчи така в Серена? За какво се е хванал, Боже мой?! За камъка, който ще го повлече в бездната или за онази спасителна сламка...

Той отпъди тази мисъл. Не, Серена не е нито едното, нито другото. Не би могла да бъде! Та нали всичко това е само плътско желание, нищо повече! Тя не е в състояние нито да му причини болка, нито да го излекува... Толкова е просто: тя ще му даде наслада, докато той пък ще ѝ помогне да позабрави за някой час проблемите си. „Не усложнявай нещата! Всичко е просто. Съвсем просто. Черно и бяло...“

— Искам те! — прошепна той.

Той опари с дъха си слепоочието ѝ и я завъртя в ръцете си с лице към тоалетката. Серена погледна двойния им образ в огледалото. Лъки, едър и мъжествен, обгърнал с ръце тялото ѝ, навел глава, за да може да се огледа, самата тя — малка и женствена в сянката му, златна и бяла на фона на тъмната му фигура. Видя как пръстите му развързват колана на робата ѝ, остана неподвижна, когато той плъзна коприната по раменете ѝ и я остави да се свлече на пода. Под халата си Серена беше с къса дантелена нощница, забулваща тялото ѝ като прозирна мъгла.

Лъки обхвана с длани корема ѝ, сграбчи гърдите ѝ под дантелата, ръцете му проследиха извивката на бедрата ѝ, всяка линия и форма на красивото ѝ женствено тяло. Изтръпнала, Серена наблюдаваше в огледалото как той целува бавно всеки сантиметър от кожата ѝ, как го докосва с език и пръсти. Тя отметна сладно глава, за да му предложи извивката на шията си, простенваща от тръпките на насладата. Лъки отмахна и втората презрамка и дантелата се плъзна надолу около талията ѝ. Ръцете му жадно обхванаха гърдите ѝ — притискаха ги до болка, докато палците му си играеха със зърната им.

Серена замря. Никога досега не бе изпитвала такова чувствено вълнение. Погледът ѝ замръзна, тъмен и натежал от страст, впит в образите им в огледалото. Големите, загорели от слънцето ръце на Лъки върху гърдите ѝ, розовите набъбнали зърна... Бе непоносимо сладостно да наблюдава как той я прелъстява, и в същото време да усеща всяко докосване, възбудата пълзеше по тялото ѝ като огнена лава.

Ръката на Лъки се плъзна по корема ѝ, сграбчи коприната на нощницата в шепа и така я притисна към венериния ѝ хълм.

Серена се облегна на гърдите му, разкрачи крака, за да се отвори за него. Лъки я галеше през коприната — прохладна и гладка върху горещата ѝ кожа. А после коприната вече я нямаше — бяха останали само неговите пръсти, потънали в кафявите къдрави косми. Желанието я изгаряше като треска. Лъки пъкна ръката си под дупето ѝ и я повдигна леко, главата ѝ падна назад върху рамото му, люшкайки се в екстаз, докато пръстите му проникваха все по-дълбоко в нея.

— Погледни! — прошепна той. — Гледай! — Гласът му бе мамещ и упойващ като уиски. — Ето, това искам, така искам!...

Очите му се взираха в огледалото. Той я галеше все по-настойчиво в ритъма на дишането си. Серена стенеше и се мятеше в ръцете му, забравила себе си, омаяна, луда от наслада.

Изкрещя името му задавено, борейки се да си поеме въздух. Само видя в огледалото как трептят гърдите ѝ, коремът ѝ... Ръката на Лъки скриваше къдравите косъмчета. Той гледаше образа ѝ в огледалото изпод полуспуснатите си клепачи — очите му бяха като кехлибар, топли и блестящи. Погледът ѝ остана като прикован върху сладострастните му устни на изкусител, тези влажни, полуотворени устни, които зовяха, изискваха.

— Viens, cherie, viens!^[2]

Върховната наслада избухна в нея като ярка светлина, вълната я издигна и я понесе, без да я остави да си поеме дъх. Струваше ѝ се, че ей сега ще закрепчи неистово, ала Лъки я обърна към себе си и затвори устата ѝ с целувка — жадна, лакома, дива целувка, която ги завъртя шеметно и ги хвърли върху леглото.

Серена лежеше по гръб на хладния чаршаф. Надвесен над нея, с един крак на пода, а другият на коляно до нея, Лъки смъкна ризата си през глава и я захвърли в ъгъла. След нея полетяха джинсите му. Той се приближи към нея, с възбуден до пръсване член и я облада с един бавен, мощен тласък, който едва не я повдигна от леглото.

Серена се притисна към него да го поеме, да вземе всичко, което може да ѝ даде, съзнавайки отсега, че никога няма да се насити. Тя му се отдаваше отново и отново, като дар, копнеейки да бъде завоювана и покорена. Остави се на силата на неговото тяло, впила нокти в мускулестия му гръб, люшкаща се в неговата миризма, в тези горчиво-сладки изгарящи целувки, жадуващи, искащи, вземащи все повече...

Тя се взираше в лицето му — то издаваше какви мъки му коства да ѝ отдава тялото си, продължавайки да се съпротивлява и брани, за да не ѝ отдаде душата си. Очите ѝ за миг се потопиха в неговите — там бушуваше ожесточена битка. Това откритие разкъса сърцето ѝ. Тук нямаше място нито за разум, нито за гордост. Всичко, което тя можеше да му даде, бе нейната любов — дори и ако това е чисто безумие, дори и след като знае, че той не иска тази любов, дори и след като е сигурно, че това ще разбие сърцето ѝ.

Серена обви ръце около снажното му тяло, което я люлееше в своя ритъм, и притисна лице към гърдите му, сякаш никога няма да го пусне. Изкованият от логиката щит бе разбит безвъзвратно. За първи път в живота си бе безнадеждно, неспасяемо влюбена. Голямото му тяло я подхвърляше, ръцете му я притискаха здраво — водеше я със себе си по стръмната пътека на страстта към най-високия връх, към полета в небесата... И за един прекрасен, сияйно сладък миг тя се отдаде на измамния сън, че и той я обича.

[1] Адвокат на дявола (лат.) — Б.пр. ↑

[2] Ела, скъпа, ела! (фр.) — Б.пр. ↑

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

Приличаше на ангел. Косата ѝ се бе плиснала като златна вълна върху възглавницата. Миглите тъмнееха — същински ветрила от дантела, нежната розова уста се усмихваше на сън. Лъки я гледаше, остра болка прободеше гърдите му, когато протегна ръка да я докосне. Ръката му неволно увисна на сантиметри над лицето ѝ.

Беше мила и грижовна, силна и смела — черти, които той напразно бе търсил толкова дълго у една жена. А ето, че се налага той сам да сведе сега всичко до секса. Сексът... С нея беше наистина на седмото небе! Онова, което изпитваше, като я люби, беше наистина неопикуемо. Тя прогонваше студа и тъмнината, при нея се чувстваше жив, спасен от плена на въпиющата празнота. Не можеше да ѝ се насити, дори и по пет пъти да се любят на ден. Нямахме жена в живота му, която да е желал така силно. А и никога страстта му не бе посрещана с такова сладко, безрезервно отдаване...

Би ли могъл да го предположи, когато се запозна с нея при Готие?! Ала онази хладна, самоуверена дама съвсем не беше истинската Серена.

„Какъв глупак съм бил!...“ — Лъки разтегна устни в усмивка.

Серена не бе студена и непристъпна. Тя беше топъл, светъл огън в камината. Беше небесна наслада да изчезваш в нея, беше пъклена мъка да знаеш, че не можеш да я задържиш... Как да я задържи?! Тя би искала твърде много от него. Той не може да я допусне толкова близо до себе си...

Плашеше го най-вече мисълта за онова, което тя би открила у него — ще разбере какво е правил, какво е видял, ще се докосне до ледения мрак, който обгръща душата му и я скована. Плашеше го и мисълта за бъдещето. През последната година той се бе опитал да се отгласне от дъното, да тръгне нагоре, стъпало по стъпало, да събере с разтреперани ръце и да слепи строшените късове, в които се бе превърнал животът му след ада на Рамос. Почти успя да закрепим нещо,

което като къщичка от карти заплашваше да рухне всеки миг. Едно само погрешно движение и всичко щеше да се срути.

Имаше нужда от спокойствие, от самота, от своето изкуство. Нищо, нищо друго. Беше ограничил живота си до тези три основни неща просто защото не би могъл да понесе повече. Не търпеше да бъде сред хора — присъствието им го дразнеше, сякаш някой изливаше спирт върху оголените му нерви. Беше му необходимо да бъде сам, да се съсредоточи върху себе си, за да не се разтроши отново... И най-малко пък му трябваше жена, чиято професия е да се рови в съзнанието на другите, да изкарва на бял свят тайните им, да ги обръща и разглежда, за да открие същинската им болка.

Лъки стана от леглото, като внимаваше да не разбуди Серена, нахлузи джинсите си и дръпна ципа, без да закопчава колана. Бръкна в джоба на ризата си да намери цигара, пъкна я между устните си и тръгна към отворените стъклени врати. В далечината се разнесе глухо тътнене на гръмотевица — чудесен музикален съпровод на онова, което ставаше в него и около него. Предвестник на приближаващата буря — и вътрешна, и външна.

Цялата тази работа с Шансон дю Тер го караше да се чувства особено. Още от самото начало бе имал някакво предчувствие, а сега всичко стана още по-неприятно. Бяха влезли в противоборство огромни насрещни сили и натискът, който си оказваха взаимно, положително щеше да избие нанякъде... Лъки извади клечка кибрит от джоба си, запали цигарата и вдъхна. Не би могъл да прецени коя от тези две насрещни сили ще отстъпи първа.

Джифорд Шеридан бе възрастен човек. Много избухлив и opak, това се знаеше, ала и не по-малко упорит. Ако бе имал син, който да го наследи, или ако поне една от внучките му бе останала в плантацията, нещата сигурно щяха да изглеждат съвсем другояче. А сега всички шансове бяха против него, против Шансон дю Тер и против блатото.

От другата страна на барикадата бяха „Тристар“ и Лен Бурке. Бурке, който твърде много му напомняше за стария му враг Р. Дж. Ламбер, човека, който не познаваше скрупули, щом ставаше въпрос да наложи волята си. Къде ще бъде теглена чертата, на която ще спре Бурке? А Шелби!... Лъки твърде добре знаеше докъде може да стигне тя, ако си е наумила нещо.

Мейзън Талбът не беше нищо повече от шахматна фигура, която „Тристар“ и Шелби току местеха насам-натам. Той беше прекалено инертен, за да предприеме нещо сам. Беше твърде тъп, както казваше Джифорд. Тъп, но полезен. Идеалният образ — като фигурата на носа на някой древен галеон, повел електората от общината към икономически просперитет. А намести ли се тук „Тристар“, в Батон Руж, Мейзън щеше да бъде чудесен, неотразимо привлекателен глашатай на химическата промишленост.

Погледът на Лъки отново се плъзна към Серена — бе смръщила чело, опипвайки в съня си празната възглавница до себе си. Целият товар сега се бе стоварил върху нейните крехки плещи. Но даже и да е решена да се бори за делото на дядо си, няма ли да бъде това само едно отлагане на неизбежното? Беше казала, че Джифорд не може да я принуди да остане. Какво ще се случи, след като тя си замине?

— Лъки? — прошепна Серена и се сви като сънено коте. Примижа срещу бледата светлина, седна в леглото и поприглади с ръка пчелния мед на косата си. Лъки я гледаше безмълвно. Наслаждаваше ѝ се, докато най-после тя не притегли срамежливо млечнобялата памучна покривка върху гърдите си. Самият този жест бе не по-малко съблазнителен за него, само като си помислеше за всичко онова, което бяха правили.

Тя наведе глава настрани:

— Какво правиш?

— Изпушвам една цигара — отвърна той. Дръпна дълбоко и издуха демонстративно цял облак дим.

Серена сбърчи носле и стана от леглото, увила чаршафа като гръцка туника около тялото си.

— Прекалено много пушиш... — Тя пристъпи боса по килима, дойде до него и обви ръце около стройното му тяло, притисна буза о голите му гърди. След това вдигна отново глава и го погледна: — Би трябвало изобщо да не пушиш. Вредно е.

Лъки не можа да скрие усмивката си, развеселен и изненадан. Взря се в сериозното ѝ лице, не помнеше вече кога за последен път е мислил за здравето си. О, не защото се считаше за безсмъртен, а защото му беше все едно. Толкова дълго бе живял с чувството, че няма какво да губи, в това число и живота си. Като се върна от Централна Америка, в началото се взираше нощ след нощ в една „Берета“, в

чийто елегантен черен магазин бяха заредени смъртоносни куршуми. И само защото знаеше какво би причинил на своите родители, болезнено предани католици, не налага дулото.

Смъртта се бе превърнала в постоянен негов спътник... А ето че сега Серена бе застанала пред него и го поучаваше за вредата от тютюнопушенето...

— Какво смешно има? — попита тя леко ядосана.

Лъки моментално стана сериозен.

— Нищо.

Той се обърна, без да се освободи от прегръдката ѝ и загаси цигарата в една гиздава порцеланова купичка, поставена на полицата.

— Сега доволна ли си?

— Не бих казала — каза хапливо Серена. — Това е купичката за чай на моята прабаба.

— Цялата ви къща е пълна с такива предмети, нали? Антикварски рядкости, семейни спомени, предавани от поколение на поколение...

— Именно — отвърна Серена. Само в тази стая очите ѝ съзираха повече от дузина предмети, съпътствали поколения Шеридановци. — Същински микрокосмос на историята. Би трябвало да се възстановят и да се направи нещо като музей.

— Вместо това ги заплашват да бъдат изравнени със земята.

Серена го погледна и смръщи вежди над тъмните си очи.

— Наложително ли е да говорим точно сега за това? Уморена съм.

Лъки я погали по главата. Изведнъж го обзе съчувствие. Искаше му се да я освободи от всичките тези проблеми, за я защити, да я запази известно време само за себе си... Но това бе немислимо. Самият той би трябвало да се брани срещу нежните си чувства към нея. Но все пак отстъпи за малко, приведе се и я целуна. Изглеждаше безкрайно уморена, объркана и сломена. Толкова ли е страшно, ако я приласкае и утеши поне мъничко?...

Устните ѝ бяха меки и топли. Жадуващи. Тя се хвърли в целувката, като че можеше да угаси в нея цялото си безпокойство. Притискаше се в него, като че търсеше да се слее и да изчезне в тялото му. Желанието му да я закриля ставаше все по-силно и по-категорично, макар че се опитваше да се сдържа. Не може да се прави на спасител,

самият той е достатъчно ангажиран с усилието да се задържи над водата...

Лъки я погали по бузата и прошепна:

— Съжалявам, миличко. Зная, че ти не желаеше тази война.

— Навярно все някога трябваше да се стигне до нея — отвърна Серена, като се освободи от обятията му.

Тя влезе в светлия конус, образуван от светлината на лампата, и започна да докосва несъзнателно предметите, наредени върху масата и по комода, докато с другата си ръка продължаваше да стиска чаршафа на гърдите си.

— Каква ирония на съдбата! — каза тя с горчива усмивка. — Отидох си оттук, защото смятах, че трябва да живея някъде другаде, че никога няма да стана личност, ако остана. А сега ето ме отново тук... — Тя направи жест, като да обхване цялата стая, цялата къща, и се огледа в недоумение. — Ето ме пак тука. Казват, че човек не може да превърти историята назад. Оказва се, че аз не можах да я превъртя напред.

— Ти би могла да си отидеш завинаги, стига да зависеше от желанията на сестра ти. — Лъки впери в нея соколовите си очи. — Ти искаш ли... искаш ли да отърсиш от плещите си завинаги товара на своето наследство?

Серена се озърна из стаята — просто чувстваше как я притиска властната сила на този огромен дом. Бе твърде уморена, за да се съпротивлява. Примирено отпусна рамене. Ще си остане завинаги свързана с тази къща, нищо не може да промени това — нито времето, нито разстоянието, колкото и да желае това. Тук е нейният, дом. Тук винаги ще се чувства у дома. В Шансон дю Тер бяха нейните корени, които се губеха далеч в миналото, повече от двеста години назад.

— Не — отвърна тя тихо.

Не желае да бъде разрушена старата къща. Не желае в нея да дойдат чужди хора. Не желае „Тристар Кемикълс“ да построи рафинерия на мястото на старите колиби на робите, неми свидетели на историята на Юга. Не желае да види високи огради от бодлива тел по границите на полетата със захарна тръстика... Имаше единствено желание: в Шансон дю Тер да живее някой, който се нарича Шеридан. Само този Шеридан да не е самата тя!...

— Тогава трябва да се стягаш за борба, сладка моя! — предупреди я Лъки. — Лен Бурке е хвърлил око на тази земя. Ще направи всичко, за да я получи, а собствената ти сестра ще го подкрепя с все сили в тази работа.

— Шелби не ме притеснява.

Лъки я погледна предупредително:

— Не я подценявай, Серена! Мисля, те ти не си наясно на какво е способна Шелби.

С едно повдигане на раменете Серена отхвърли предупреждението, а също и съмненията, които разяждаха тайно душата ѝ през последните дни. Шелби е непостоянна и себична, но не и безскрупулна.

— Тя е моя сестра. Предполага се, че зная по-добре от тебе на какво е способна.

— А знаеше ли, че е способна да те зареже сред блатото?

Стрелата попадна в целта, точно на болното място, със зашеметяваща сила. Но Серена преодоля болката.

— Говорихме вече за това. Тя не е искала да ми се случи нещо лошо. Шелби често изобщо не мисли за последствията от своите действия, търси само непосредствения ефект.

„Само не разчитай на това, сладка моя!“ — помисли да каже Лъки, но реши да го запази за себе си. Съвсем естествено е Серена да брани сестра си със зъби и нокти. Кой би могъл да се откаже от собствената си плът и кръв? Лъки искаше да вярва обаче, че тази заслепеност няма да ѝ попречи да види реалната опасност, преди де е станало твърде късно.

Експлозията стана малко преди зазоряване. Серена усети миризмата на дим, преди още да се е разсънила напълно. Скочи моментално от леглото, тласкана от адреналина, който инстинктът ѝ за самосъхранение изпомпваше бясно в кръвта ѝ.

Трябваха ѝ само няколко секунди, докато осъзнае коя е и откъде идва опасността. Стаята ѝ бе тъмна, силният трясък сега отзвучаваше в някакъв боботещ тътнеж. За миг се опита да се успокои, че се е събудила от гръмотевица, ала веднага долови отново миризмата.

Димът нахлуваше през отворената стъклена врата заедно със студения вятър, който вещаеше буря.

Тя метна халата си и хукна навън, като се озърташе да огледа галерията и двора. В далечината грееше оранжево кълбо — пламъците ближеха стените на хангара, където държаха машините. В тишината се разнесоха викове, тичаха някакви мъже, черните им силуети се мяркаха на фона на огъня.

Серена хукна обратно — изведнъж се сети за Лъки. Но той не беше в леглото. Мисълта, че се е изнизал тайно дойде като удар, но сега нямаше време да размишлява за това кога, накъде и защо е изчезнал.

Тя машинално дръпна някакви дрехи от гардероба и се облече, без да търси бельо. Навлече старите си еспадрили и изтърча навън по галерията, слезе по стълбите, прекоси градината толкова бързо, колкото ѝ държаха краката. Постройката пламтеше като факла.

Работниците бяха извадили маркучи и лееха вода към пожара, но беше вече късно. Огънят гълташе всичко. Джеймс Арно се разпореждаше да насочат струите към онази част от стария дървен хангар, която все още не бе обхваната от пламъците.

— Какво стана? — изкрещя Серена и го дръпна за ръкава, за да ѝ обърне внимание.

— Да пукна, ако зная! — излая той. Дебелите тъмни вежди се мяха врязали в едно дълбоко „V“ над гневните му очи. — Чух експлозията и дотичах. Сигурно е паднал гръм. Зная само, че почти всичките ни машини са вътре. Ако не ограничим огъня, пиши ги загубени!

— Обади ли се някой в пожарната?

— Тръгнаха са. Дано дойдат скоро. С нашите сили все едно, че само пикаем върху тези дъски...

Той се измъкна от ръката ѝ и хукна да помага при гасенето, видимо недостатъчно. Серена остана като безпомощен наблюдател. Стискаше очи от лютивия дим и ярките лумнали пламъци, усещаше как дори от такова разстояние пожарът обгаря лицето ѝ.

Над тях бели светкавици прорязваха небето, последвани от топовните изстрели на гръмотевиците. Тежки буреносни облаци, черни и бухлати като огромни лебеди, грейваха при всяка светкавица.

— Дано завали, Господи! — проплака Серена.

Мейзън дотича от къщата по пижама и халат, с разчорлена коса и кривнати на носа му очила. Бе с излъскани обувки, но без чорапи.

— Господи! Какъв ужас! — извика той. Гледаше като хипнотизиран огъня, пламъците играеха по лицето му, шареха по стъклата на очилата му. — Извиках пожарната. Тръгнаха са.

— Моли се само за дъжд — каза Серена.

Паднаха няколко тежки капки и тя вдигна лице към небето.

Мейзън продължаваше да гледа огъня, който поглъщаше огромния хангар като побесняло от глад чудовище. Пламъците се нахвърляха върху стените и се протягаха към тежките машини, струпани вътре.

— Всичките ни машини!... Дано, мили Боже, Джифорд да е платил застрахователните си вноски!

Дъждът се усили. В далечината прозвучаха сирени. Мейзън хвана Серена за рамото:

— Ела да им освободим място. Застанали сме точно на пътя им.

Тя с нежелание се остави да я отведе по-далеч от огъня. Мислеше си за Джифорд, чувстваше се безпомощна и виновна, като че ли го изоставя сам в бедата. Беше абсурдно, съзнаваше го, но то не можеше да възпре старите страхове... Да може някакси да попречи, да спре това разрушение...

Дъждът вече плющеше, леден и тежък. Копринената ѝ блуза натежа, косата ѝ полепна по лицето, пречеше ѝ да вижда. Все още тук и там из руините изскачаха съскаци, неудържими пламъци, сякаш да се изсмеят на усилията на майката-природа да угаси пожара. Разнесе се силно пращане и скърцане — част от покрива се срути и хвърли към небето облак оранжеви искри.

Мейзън дръпна Серена по-настойчиво.

— Хайде, Серена! — подвикна нервно той. — Тук нищо не можем да помогнем. Трябва да се приберем на сигурно място.

Той я потегли още няколко крачки. Светкавица проряза небето, трясъкът на гръмотевицата я последва почти мигновено. Вятърът се засели, напорът люшна дърветата и загаси пламъците, които никнеха от горящата постройка. Сега дъждът се бе превърнал в истински порой. Най-после огънят се предаде.

Първата пожарна кола изникна от портала. Мейзън отново дръпна Серена за ръката:

— Да вървим!

Не бяха направили и три крачки, когато последва втора експлозия. С крайчеца на очите си Серена видя как огненото кълбо избухна от полуразрушената стена на оградата. От този миг нататък мозъкът ѝ възприемаше всичко като насън — суетящите се мъже, огнената вълна, блискала се към тях, летящите дъски и парчета желязо.

По-късно чак можа да си спомни, че бе крещяла нещо с широко отворена уста, че нищо не се чуваше... Невидимата вълна на взрива я удари в гърба и я хвърли на земята, също както и Мейзън до нея, като някакви кукли. Серена падна тежко, чакъл и мидени черупки се набиха в тялото ѝ... Най-послед всички светлини изчезнаха и настъпи мрак.

— Тотално унищожение! — обяви агентът по установяване на щетите с траурното изражение на човек, който съобщава някому за смъртта на любим човек. Бе застанал с калкулатор в ръка на вратата на трапезарията — дребничък, вежлив човек на около четиридесет и пет години, с оредяла тъмна коса и очи на кокершпаньол. Целите му ръце до лактите бяха черни от сажди, на челото му също тъмнееше голямо черно петно.

Бе пристигнал веднага, почти едновременно с пожарната кола, следван от съседите. Пожарите по тези места бяха истинско събитие, хората бързаха да помогнат, а и да се срещнат, да покоментират... Почти никога не се налагаше да чакат застрахователния инспектор — той долиташе като линейка.

— Пълно унищожение — повтори агентът мрачно. — Постройката и всичко в нея. На места все още продължава да тлее.

— Върховно! — ококори се Джон Мейзън и се смъкна от стола си. — Отивам да гледам!

Шелби изгледа сина си сърдито:

— Никъде няма да ходиш. Разбра ли, Джон Мейзън? Погледни какво е станало с баща ти и леля Серена!

Серена погледна племенника си многозначително. Тя продължаваше да трепери, ушите ѝ бучеха. Всичко я болеше — ръцете, коленете, долната част на лицето ѝ бяха целите в рани от порязано и ожулено. Лицето ѝ бе зачервено от прегряването. Имаше нужда от

баня. Косата ѝ се бе сплъстила на главата. Все още беше в червената си копринена блуза и червения панталон — мръсни и разкъсани.

Изглеждаше наистина твърде жалка, а и Мейзън не бе по-добре. Серена погледна зет си, забил празен поглед в чашата с кафе. Тънката му коса бе станала на фитили, халатът му бе скъсан и изцапан. На лявата му скула имаше дълбока червена драскотина, сякаш някой го бе мацнал с боя по пепелявосивото лице.

И все пак леко се отърваха! Двама от мъжете, които помагаха при гасенето, сега бяха откарани в болница — след втората експлозия бяха получили сериозни травми.

— Джифорд е платил застраховката, нали, мистър Йорк? — попита Серена, но не можеше да прецени дали шепне или крещи. Имаше чувството, че се сложили вендузи върху ушите ѝ.

Йорк я погледна със своите очи на куче, като че се страхуваше от нея.

— Да — отвърна той колебливо. — Вноските са напълно изплатени. С тях проблеми няма да имаме.

— Означава ли това, че има някакви други проблеми?

— Ами... Ето... — той пристъпи от крак на крак и бързо погледна към пода, за да се увери, че не е нанесъл кал в салона. — Боя се, че има.

— За Бога! Изплюйте най-сетне камъчето! — Шелби го изгледа сърдито, докато си наливаше втора чашка кафе.

Тя бе седнала на мястото на Джифорд начело на масата — изглеждаше чудесно в изискания си зелен копринен костюм. Косата си бе прибрала в стегнат кок, всичко в нея трябваше да покаже, че не би допуснала да бъде обезпокоена от някаква си експлозия и някакъв си пожар.

Йорк преглътна с мъка.

— Както всички знаете, бях с техническите специалисти на местопроизшествието. Изглежда няма никакви съмнения, че става дума за палеж.

— Палеж?! — ококори се Серена. Побиха я ледени тръпки. Тя поклати глава, отказвайки да приеме възможността за такова нищо, а оттук и последиците от такова едно престъпление. — Няма такова нещо! Просто е паднал гръм!

Но Йорк не се остави да бъде разколебан:

— Ами... Много моля за извинение, мис Шеридан, обаче не е било светкавица. Огънят е запален умишлено. Няма две мнения по това. Злодеят е работил твърде несръчно. Виждате ли — и застрахователят се оживи, сякаш радостен, че може да предаде и на другите професионалните си знания, — в югозападния ъгъл на сградата има голямо горещо петно и следи, които водят от това петно навън. Навярно е от бензин. Овъгленото дърво само се е разслоило, а намираме и пукнатини в бетона, което вече говори за това, че огънят много бързо, е развил висока температура. Някой е излял бензин или друга подобна субстанция и я е подпалил. И доколкото можем да съдим по останките на единия трактор, едната бензинова следа води право до него. Бих казал, че някой е искал да го вдигне във въздуха...

Серена се облегна назад в стола си, притисна ръка пред устните си, а другата си ръка неволно сложи на наранените си ребра. Никой на масата не проговори. Серена погледна към стола, на който бе седял Лен Бурке, на който бе ял храната им, бе пил виното им и бе обяснявал, че Джифорд трябва да бъде убеден да продаде... „Така или иначе!“...

— Разбирате, че моята компания, за съжаление, не може да плати обезщетение, преди да се изясни случаят. Много съжалявам!... — Мистър Йорк наистина изглеждаше така, като че му е ужасно неприятно. В работата му не влизаше задължението да съобщава лоши новини. Той се вкопчи за калкулатора си. — Наистина, много съжалявам!

— Вижте, мистър Йорк — започна Мейзън, като с неимоверно усилие успя да наподобя някаква жалка имитация на обичайното си заучено лъчезарие на политик, — вие положително не намеквате, че някой от членовете на семейството носи отговорност за това ужасно престъпление.

— О, не... Впрочем... не е моя работа да преценявам. Ще има полицейско дознание, нали разбирате?

— Но, мистър Йорк — намеси се задъхано Серена, като се опитваше да прогони от главата си образа на Бурке, — част от машините трябва веднага да бъдат заменени с нови. Как, според вас, бихме могли да го направим, ако застрахователното дружество не изплати щетите?

Йорк явно се размисли наистина по въпроса. На лицето му се редуваха различни изражения — черното петно на челото му се

местеше и подскачаше като кукла от театъра на сенките. Най-сетне той погледна Серена толкова тъжно, че тя се изплаши да не избухне ей сега в сълзи.

— Не зная — каза той само. — Съжалявам! Наистина.

След още няколко рунда от въпроси, обвинения и извинения инспекторът по огледа на щетите излезе, за да огледа отново развалините, следван по петите от Джон Мейзън.

— Какво гадно човече! — изстреля Шелби, докато най-внимателно си избираше маслена кифла от кошничката, донесена от Одил. Като че нямаше нищо по-важно на този свят. — Никак не е чудно, че жена му се е забъркала със заместник директора на банката.

Серена ѝ хвърли укоризнен поглед:

— Шелби, за Бога! Имаме да говорим за по-важни неща.

— Серена е права, скъпа! — каза Мейзън меко.

— Какво значи „забъркала“? — попита малката Ласи, вперила в майка си кръгли като на кукумявка очички.

Шелби я дари с лъчезарна усмивка и погали русите ѝ къдрици:

— Нещо, което правят простите, евтини жени, сърце мое! Не си струва да измъчваш хубавата си главица.

— А-на-те-ма! — провъзгласи Одил драматично и се отдръпна от масата, взела в дългите си кокалести ръце празната кана от кафето. Тюркоазените ѝ очи мятаха сини пламъци, обхождайки лицата на всички присъстващи. — Анатема тегне върху този дом! Господ да е на помощ на всинца ни!

С вещаещо прокоба изражение тя напусна стаята, свила устни в горчиво предчувствие.

— Мили Боже! — възкликна Шелби, придърпвайки нервно реверите на жакета си. — Наистина не разбирам какво намира Джифорд в тази жена!

— Ами защото тя е вещица — събщи Ласи спокойно и се пресегна към кошчето за хляб. Грабна една кифла и хукна навън при брат си.

Серена поразтри слепоочията си и изпъшка:

— Подпалвачество! Едно малко предупреждение към Джифорд от вашия мистър Бурке, така ли?

В продължение на една секунда се възцари бездиханна тишина, докато най-сетне Мейзън се пробуди за живот:

— Серена, мила, ти не можеш да твърдиш наистина, че Лен Бурке има нещо общо с това! — Той се засмя пресилено. — Мистър Бурке е почтен бизнесмен, представител на почтена компания. Не можеш да твърдиш сериозно, че е подпалвач!

Серена изгледа сестра си и зет си напълно сериозно:

— Добре, но алтернативата в случая ми изглежда още по-неприятно...

— Че го е направил някой от нас?! — Веждата на Мейзън се вдигна чак над рамката на очилата му. — Серена, ти явно, прекарваш твърде много време сред твоите пациенти, полека-лека и ти ще станеш параноичка! Та ние двамата с Шелби си бяхме легнали. Но трябва да ти заявя, че съм ти много обиден! Как можеш изобщо да допуснеш такова нещо?! Това, че ние сме за продажбата на къщата, не означава, че ще седнем да я палим!

— Много добре! Ето какво мислиш ти за нас, значи! — Шелби явно се готвеше за скандал, ала това не ѝ пречеше да бърка методично захарта в кафето си. На изящните ѝ, гладки като порцелан страни избиха червени петна, устните ѝ се превърнаха в права черта. Тя спря очи на сестра си и привидното ѝ спокойствие се изпари като мъгла. — Да обвиняваш собствената си сестра и собствения си зет! Просто не зная какво е станало с тебе там в Чарлстън! Държиш се като чужд човек!

Серена притисна с пръсти слепоочията си и въздъхна от дъното на сърцето си. Чувстваше се пребита от умора. Като че ли някой я бе лишил от всичките ѝ способности да общува с хората. Във всеки случай вече нямаше сили да се нагажда към непрекъснатите, коренно противоположни промени в настроението на сестра си.

— Шелби, няма ли да престанеше с този той вечен театър?! — изрече Серена през стиснати зъби. — Не съм искала да ви обвинявам. Казах само, че мистър Бурке би спечелил от този пожар. Може би този палеж е трябвало да послужи като предупреждение или някой наистина е искал да унищожи машините. Във всички случаи това ще е чувствителен удар за Джиф.

— Ще кажа, че това е абсурдно! — Сега вече Шелби бе дълбоко възмутена. — За мен мистър Бурке е направо очарователен!

— И този пожар положително няма нищо общо с продажбата — намеси се Мейзън. — Джифорд цяла година вече се чуди как да трупа

врагове. Да, наистина! Няма и месец откакто уволни няколко свои работници. Хората не бяха никак доволни, казвам ти! Освен това има и достатъчно заинтересувани, които искат да докарат тук „Тристар“... Виж какво, Серена — Мейзън се загледа в дъното на чашата си, като че Серена се отразяваше там, — това е малък градец, тук всеки знае всичко за всекиго. Джифорд всъщност пречи на хората да намерят работа, възможно е някой да е решил да му тегли малко агитация.

Серена се изправи като свещ на стола си и впери очи в Мейзън:

— Много странни думи подбиращ.

— И какво смяташ да правиш сега? — попита Шелби с изпълнен с подозрение глас.

— Най-напред ще си позволя един продължителен горещ душ. След това ще ида в блатото и ще доведе Джифорд, ако ще и да го довлека за косите дотук.

Да потъне в дълбок, безпаметен сън!... Но не смяташе, че може да си позволи този лукс. Серена стана, с усилие премести напред първо единия си крак, след това пристъпи с другия... Стигна някакси до вратата на трапезарията и излезе навън.

Шелби остана загледана след нея, очаквайки с нетърпение да чуе да се хлопне външната врата.

— Няма що, забележителна преструвана! — каза тя настървено. — Сега ще иде до доведе Джифорд. Само това ни липсва! Дявол да я вземе! Защо трябваше да ни се бърка?!

Мейзън си взе една кифла.

— Не бива да се безпокоиш за това, миличко! Може така да е по-добре. Все някога и на Джифорд ще му писне. Като се върне и види какво е причинил пожарът, като разбере колко ще му струва да купи нови машини и да подмени всичко... Току-виж се откаже.

— Да се надяваме, Мейзън. Да се надяваме...

Серена влезе в стаята си — изгаряше от желание да се хвърли на леглото и да се наплаче, докато заспи. Вместо това само въздъхна — и едва не се сблъска с Лъки. Той я хвана за раменете, като че щеше да извива желязо, и я задържа така, на една ръка разстояние от себе си. Изглежда я с див, яростен поглед от главата до петите.

— Господи! — изръмжа той без дъх. — Как изглеждаш само! Наред ли е всичко?

— Да, като се изключи инфарктът ми, добре съм — отвърна тя саркастично. — Този твой навик да плашиш хората, сигурно е генетично обусловен.

Лъки тихичко изруга, пусна я и хукна да се разхожда нервно из стаята. С разтреперана ръка той приглади косата си и започна да разтрива тила си, като се опитваше да успокои дишането си.

— Разбрах за пожара. За експлозията... Че имало хора, откарани в болницата.

Серена преглътна хапливата забележка, която дойде на езика ѝ. Остана да стои неподвижно, само следеше с очи нервната му разходка. Беше се уплашил за нея. Издаваха го явно очите, и устата му. Беше му трудно да скрие чувствата си.

Тя не каза нищо, но почувства как в гърдите ѝ запърха някаква надеждица. Мъжът с каменното сърце, мъжът, на когото всичко беше безразлично, се бе изплашил за нея.

— Аз съм добре — каза Серена спокойно. Но почувства как коленете ѝ омекват и се отпусна на малката викторианска табуретка, хвърли от краката си обезобразените си еспадрили и започна да разкопчава блузката си. Продължаваше да гледа Лъки, който крачеше пред леглото — като лъв в клетка. Или по-скоро, като парен локомотив, който едва се удържа да не тръгне. — А ти къде изчезна?

— Имах да уреждам една работа.

— Работното ти време е твърде необичайно, не намираш ли?

— Животът, който вода, е също необичаен — отвърна той сухо. — Сигурно вече ти е направило впечатление.

— Какво искаш да кажеш?

— Ами че всичките ми познати живеят всред блатото и си чистят зъбите с мачете.

Тя игнорира гневния му поглед и точно се готвеше да свали блузата си, когато осъзна две неща: нямаше никакво бельо под блузата, а погледът на Лъки се бе лепнал — жаден и изгарящ — върху гърдите ѝ. Наистина, Серена не се срамуваше от него, но се страхуваше от странното усещане ниско долу в корема си — някакъв дълбок, древен страх, някаква тревожна възбуда, надмогваща всяка сдържаност... Възбуда, която я тласкаше непреодолимо право в пъкъла на любовната

мъка. Успя най-сетне някакси да преодолее тази тотална атака. Стана от табуретката, без да обръща внимание на протеста на болните си крака.

— Трябва да се изкъпя — каза Серена, прихванала блузката си с ръце отпред на гърдите.

Лъки не свалеше очи от нея. Всичките му страхове сега се събраха в онова единствено чувство, което той бе склонен да признае и което можеше да понесе — желанието. Когато чу за експлозията, едва не полудя при мисълта, че Серена може да е изгоряла и лежи някъде под развалините. Но ето я сега пред него — малко смутена и уплашена, но максимално жива... Гледаха го нейните очи — големи и топли.

С две крачки той се озова до нея. Пръстите му откъснаха ръката от блузата ѝ и смъкнаха дръзко двете предници. След това той бавно я взе в обятията си. Нежно, едва ли не със страхопочитание, Лъки се наведе над нея и започна да докосва с устни всяка драскотина, всяка подутина, обезобразяваща лицето ѝ.

— Трябва да взема един душ — промълви Серена отново. Чак дъхът ѝ секна, когато Лъки притисна устни към вената, пулсираща на врата ѝ. — Трябва да ида до Джифорд!... — Тя изпъна гърба си и пое шумно въздух, когато Лъки обхвана с ръце гърдите ѝ. Костваше ѝ огромно усилие да се противопостави на прилива на нежност и желание. — Ще ме заведеш ли?

Лъки вдигна глава — погледът му продължаваше да я изгаря. Около сладострастните му устни трепна лека, мила усмивка:

— Да, скъпа! Ще те заведе! Където заповядаш!

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

— Палеж?! — ахна Джифорд и на обветреното му, набръчкано лице се изписа тревога. — Това е вече връх на всичко! Накъде отива този свят?! Хората пред нищо нямат респект!

Той остави пушката настрана — точно я бе почистил, с мъчителни усилия се надигна от лежащия стол и започна да крачи напред-назад. Кучетата бяха легнали от двете страни на стола и го гледаха с тъжни очи.

— Това копеле Бурке! Ще накарам да ми поднесат главичката му на сребърен поднос, само да мине цялата тази работа! И неговата глава, и главата на този перко Клифтън Йорк!... — При всяка дума Джифорд забождаше показалеца си във въздуха, за да подчертае още повече заплахите си. — И тази дребна невестулка ще ми твърди, че няма да заплати щетите!...

Серена си спомни изплашения инспектор и изведнъж изпита съжаление към него.

— Мистър Йорк само изпълнява дълга си.

— Дълга си! Фактически той ме обвинява, че съм подпалил собствения си хангар! Господи Боже! Аз ще гладувам, но никога няма да направя нещо толкова долно! Никой от Шеридановци не е сторил през живота си нещо толкова непочтено... Разбира се, с изключение на онези, които са били прогонени от семейството.

— Разбира се — съгласи се Серена сухо. Тя бе застанала пред дядо си, скръстила ръце върху смачканата си розова памучна риза. Полагаше усилие да се държи на краката си, без да се подгънат под нея.

Бурята призори бе превърнала поляната пред колибата в истинско мочурище. Обувките ѝ от телешки бокс не се виждаха в калта. Цялата тази авантюра бе истинска съсипия за обувките ѝ. Ако трябва да остане още малко, може да тръгне и по домашни пантофи.

— Бяха години, когато мъжката чест все още значеше нещо! — говореше гръмогласно Джифорд, все още възбуден от това, че бяха

подпалили постройката с всичките му машини. Той стаеше пред Серена, забил крака дълбоко в калта, гледаше я сърдито, като че нейна бе вината, дето моралните устои на обществото са попаднали.

— О, Джиф, той положително не го казва точно за някой от нас — каза Серена. — Важното е, че пожарът е предизвикан умишлено. И докато не се установи кой го е направил, застрахователната компания не може да плати.

Джифорд изсумтя. На челото му падна една бяла къдрица. Очите му искряха от гняв.

— Докато не се установи кой го е направил! И сляп идиот ще се сети кой го е направил. Тук има пръст Бурке. Този мръсен тексасец! Време е най-после да затворят границите ни с тази страна!

— Бурке си има алиби — намеси се Лъки най-неочаквано. — Бил е в „Мътънс“.

Серена се извърна към него като опарена — не успя да скрие изненадата си. Лъки бе опрял мързеливо гръб на дънера на един от големите дъбове, затворил уморените си очи. Приличаше на пантера, която очаква спокойно, опасна и бдяща, да мине някой нищо неподозиращ елен.

— Откъде знаеш?

Той я изгледа с непроницаеми очи. Широките му гърди се повдигаха и спускаха ритмично.

— Защото бях там, скъпа.

Напуснал е леглото ѝ, за да иде в „Москито Мътънс“! Серена вложи всичките си сили, за да не реагира на удара, който той ѝ нанесе. „Не мога да го спра!“ — напомни си тя. Дори и ако сърцето ѝ жадува за нещо повече. Лъки бе ограничил недвусмислено и безапелационно, цялата им връзка само до сексуално удоволствие. Тя бе приела условията и нямаше право нито да се ядосва, нито да се чувства засегната от това, че не я е държал в обятията си цялата нощ.

„Имах да си уреждам една работа!“ — бе казал той. Серена се питаше какви сделки може да върши човек призори. Чудеше се дали не са пак такива „работи“, като последния път — да вдига скандали и да заплашва с нож хората...

— Разбира се, ще има алиби! — излая Джифорд презрително. — Мъже като Бурке си цапат ръцете само докато се издигнат, след това вече доставят друг да им върши работата. Като че е толкова трудно да

намериш някой негодник от селото, той да палне клечката. За няколко долара хората днеска са готови на всичко!

— За съжаление, никой нищо не е видял — каза Серена. — Който е да е бил, след първата експлозия се е скрил в суматохата. А на мене и през ум не ми мина да гледам за някаква кола или за някой, който се измъква подозрително.

— А може и изобщо да не се е измъквал — отбеляза спокойно Лъки.

Серена изпъшка и се опита да духне с уста мокрите от пот кичури, полепнали по челото ѝ. Чувстваше, че Лъки я наблюдава, но не отвърна на погледа му. Вече бяха обсъждали всичко това по пътя за насам. Тя отказваше да повярва, че Шелби може да е причинила пожара. Нелепо беше да си я представи как разлива бензин и гласи нещо по машините, за да избухнат. Не бе изключено обаче да е било платено на някого, от Бурке, естествено... А е възможно палежът да няма нищо общо с продажбата. Някой непознат, воден кой знае от какви подбуди, който си е стоял всред останалите хора, докато гасяха пожара...

— Няма никакъв смисъл да си блъскаме главите напразно! — каза най-сетне тя. — Ясно е само едно: нещата постепенно излизат от контрол. Ти трябва да се върнеш, Джиф!

Рошавата бяла вежда на Джифорд отново подскочи нагоре.

— Защо? За да можеш ти да изчезнеш?

Серена дори не мигна. Гледаха се така, очи в очи, докато тя изрече някак предизвикателно:

— За да поемеш своите отговорности.

— Защо смяташ, че аз ще го направя по-добре от тебе? — В гласа му имаше сарказъм. — Велики Боже! Аз се уча от тебе, малката! Не желая да имам нищо общо с цялата работа, аз просто се чупя.

— Престани вече! — изкрещя Серена. Съзнаваше, че е твърде изчерпана, за да се овладее. Дори и при нормални обстоятелства ѝ бе трудно да разговаря с Джиф разумно и трезво. Той точно знаеше как да я манипулира: просто натискаше съответните копчета. Само че сега го правеше с някаква злост, която я вбесяваше още повече... Трябваше да употреби цялата сила на волята си, за да не избухне. — Престани да ме караш да се чувствам гузна, Джиф! Достатъчно дълго се оставих да ме обработваш!

— Така значи? Ти си се прибиращ в Чарлстън? — Иронията в тона му просто хапеше. — Оставяш престарелия си дядо самичък, заобиколен с подпалвачи, тежка артилерия и предатели в собствените му редици?

Серена стисна зъби и каза тихо:

— Никъде няма да ида.

Джифорд я изгледа хладно и неотстъпчиво:

— Аз също!

В продължение на няколко секунди те се измерваха с погледи, напрежението нарастваше все повече. Най-сетне вулканът изригна. С един ритник Серена преобърна лежащи стол и изруга така, че кучетата побягнаха и се скриха под колибата.

— Върви по дяволите, ти казвам! — кресна отново тя, свила юмруци. — Как можеш да си толкова упорит, Джиф!

— Семейна черта.

— Само не ми излизай с тия! — Тя насочи към него заплашително пръст. — Не е време за шеги.

— Много добре си давам сметка колко е сериозно — отвърна тихо Джиф. Изведнъж изглеждаше хладнокръвен и разсъдлив. — Съвсем точно зная каква е играта. Питам се само дали ти го знаеш. Мислиш, че съм само един своенравен стар глупак. Мислиш, че запокитвам в хаоса цялото семейство просто от глупост. А аз се боря да спася нещо, което е принадлежало на семейството цели двеста години!

— Като се мушиш из блатото, така ли?

Той поклати глава. В тъмните му очи и в горчиво стиснатата уста се четеше нетърпение и умора.

— Ти не искаш ли да разбереш, или какво? Мили Боже, за мене е важно да спася Шансон дю Тер в момента! Аз искам да продължи да съществува и след моята смърт.

Серена разбираше какво той иска да каже. Сълзи на гняв, на болка, на отчаяние избликнаха в очите ѝ. Съвсем точно знаеше къде се цели той.

— Не можеш да ме върнеш, Джиф! Не можеш да ме принудиш да остана тук!

— Не мога — каза уморено той. — Но мога поне да ти покажа какво ще стане, ако не се върнеш. Мога да сложа всичко в твоите ръце.

Да ти дам властта на един Цезар, ти да разполагаш с живот и смъртта. Да решаваш дали една двестагодишна история ще продължи да живее, или ще бъде разпиляна по вятъра. Всичко ще зависи само от тебе, Серена! Ти си тази, която може да продаде това славно минало или да го съхрани!

Най-после картите бяха разкрити. Нямаше повече игрички. Нямаше тайни манипулации. Той сложи всичко в краката ѝ, а тя изпитваше само едно-единствено желание — да се обърне и да побегне...

Серена го гледаше през булото на сълзите и го мразеше, мразеше го в този миг почти толкова, колкото го обичаше. Не можеше да си тръгне. Това би означавало твърде много за нея. Мисълта да го разочарова я ужасяваше. Не искаше той да я смята за страхлив дезертьор.

Като психолог тя бе в състояние да различи, да анализира и диагностицира всяка една от тези си мисли, можеше да предпише лечение. Но като внучка, като жена, можеше да направи само едно: да надмогне себе си и да се подчини. Чувстваше се безпомощна и слаба като малко дете. Не бе възможно да застане отстрани и да анализира ситуацията с хладната обективност на външен човек. Да застане на безопасно разстояние и да наблюдава бурята. Защото тя се намираще в окото на бурята и никъде не се виждаше честен път за отстъпление.

— Помисли една минутка по този въпрос — каза Джифорд. Лицето му бе толкова сериозно и строго, като че бе издялано от гранит. — И ела после вътре. Имаме да оправяме още някои неща, преди да си тръгнеш.

Той се обърна, подвикна тихо на кучетата и я остави сама. Серена бе извърнала лице към реката, борейки се напразно със сълзите си. Опита се да насочи цялото си внимание към шума от стъпките и драскането на кучешките лапи по дървените стъпала, към затръшването на двукрилата врата, мелодията от радиото... обаждането на една индигова червеношийка някъде по върховете на дърветата. Обвила конвулсивно ръце около тялото си, Серена се вираше в калната вода и дребните блатни лилии на отсрещния бряг. С мъка посъбра жалките останки от своята самоувереност и се вкопчи в тях, за да се овладее.

Лъки я наблюдаваше. Всичко в него го тласкаше към Серена. Всички чувства, отдавна смятани за мъртви, се бях пробудили за живот през последните дни и сега му причиняваха болка, защото бяха възкръснали още по-раними и по-неудовлетворени. О, той съвсем не бе очарован от това! Токова по-лесно и по-безопасно е изобщо да не чувстваш нищо. Бе недоволен, че емоционалната изолация беше експлодирала. Не му харесваше това, че Серена успя да възкреси чувствата му без всякакво усилие! Но не можеше да я вини и да ѝ се сърди за това. Също както не можеше да ѝ обърне гръб. Беше мъчително да гледа как спокойната, самоуверена жена от Чарлстън бе направо разнищена през тези няколко дни — той не можеше да стои и да гледа, без да изпитва симпатия, съчувствие... Нищо друго.

Той се отлепи от ствола на дървото и застана до нея, обгърна я с ръцете си, остави силата си да се прелее в нея, полюшваше я бавно в ритъм на валса, долитащ по радиото.

Серена скри лице в рамото му, стисна очи, за да възпре сълзите. Все пак две сълзи се търколиха по бузата ѝ и попиха в черната риза на Лъки. Изкушението бе страхотно — да се опре, да се изплаче, да прехвърли товара си върху широките му плещи, да го помоли да се заеме с проблемите ѝ така, както бе поел от мисис Гидри ядовете ѝ с браконьерите... Както бе прибрал осиротелите малки миещи мечки. Ала не го направи. Не бе възможно. Той не желаше да се занимава с нейните проблеми. Той си имаше достатъчно грижи — нито искаше да се набърква, нито желаше любовта ѝ...

Тази тъжна увереност придаваше на прегръдката им нещо горчиво-сладко. Толкова голяма нужда имаше от някого, на когото да може да се облекне...

Възможно е Лъки да се промени. Възможно е да изпитва към нея повече, отколкото иска да признае. Възможно е когато работата с Шансон дю Тер се изясни, той да я допусне по-близо до себе си и да ѝ позволи да прогони демоните, които го терзаят...

Да, да. Възможно е свинете да се научат да хвърчат.

Не си прави кой знае каква голяма услуга, като се опитва да си внуши, че любовта на една жена е достатъчна, за да поправи всичко. Тя и Лъки са се събрали само по силата на обстоятелствата, удовлетворяват някакви физически потребности и когато всичко това

свърши, пътищата им отново ще се разделят, той към мочурищата, а тя...

— Трябва да ида да видя какво още е предвидил Джифорд в своя сценарий за мене — каза Серена и подсмъркна.

Тя се извърна в обятията му, погледна го и отново осъзна безпоощадно ясно, че някак си незнайно кога се е влюбила в него. Тази мисъл всеки път, отново и отново я блъсваше като силен удар. Този огромен, навъсен войник с очи на пантера и уста на курва, с тъмна душа и златно сърце бе завладял нещо в нея, което никой мъж преди него не бе притежавал. Колко глупаво, че той изобщо не иска от нея нито да го завладява, нито да го притежава...

От вратата я блъсна ароматът на топли вафли и силно кафе. Докато на двора е бушувала битката на Шеридановци, Пепър явно се е въртял край огнището. Старият негър поздрави Серена с тъжна усмивка и я потупа по рамото.

— Влизайте, влизайте, мис Рена! Като ви гледам, май имате нужда от моето кафенце.

Серена се опита да се усмихне:

— Да можехте да ми го инжектирате, Пепър! Имам чувството, че не съм спала цял месец.

— Ох, мис Рена — въздъхна Пепър и метна гневен поглед към Джифорд, който седеше до олющената пластмасова масичка с някакъв дълъг плик пред себе си.

Серена придърпа тръбния стол и седна на зелената пластмасова възглавничка — всички разпрани и пукнати места бяха грижливо прихванати с лепенки за колети. Джифорд бе седнал на стола до прозореца, откъдето можеше да се види целия двор. Серена се запита дали не е видял как Лъки я прегръща. Но отпъди тази мисъл. Макар че Джифорд все искаше да ѝ създаде такова чувство, тя не беше вече на шестнадесет и не беше под негова опека. Ако реши да има връзка с някой мъж, който прилича на пират, а и се държи като пират, то това си е лично нейна работа...

Тя се огледа в стаичката, докато Лъки също си взе стол и измъкна цигара от джоба на ризата си. В дъното Пепър продължаваше безконечното си весело бръщолевене за лова на раци, за новите мрежи... Междувременно той бързо нареди чашките за кафе и донесе голямата стара емайлирана кана.

Кучетата се бяха изтегна̀ли като изтривалки по пода и само следяха Серена с тъжни очи. Мебелите изглеждаха просто случайно наместени между кучетата — изтърбушени кресла, от които се подаваха пружините, тръбни, започнали да ръждясват столове. Стените бяха абсолютно голи, като се изключат няколко чифта еленови рога и някаква претенциозна стойка за пушки, направена от предните крака на елен.

Колибата, с нейните стени от насмолен картон, с протрития линолеум на пода и липсата на всякакъв уют винаги бе извиквала у Серена представата за затворническа килия. През последните двадесет и пет години тук нищо не се бе променило. Все същият под, същите мебели, същите праисторически кухненски съдове, добре познатите стари кутии, наредени по единствената лавица, над единствения нисък долап. Същото заоблено черно радио, което като че не знаеше нищо друго освен все същите местни мелодии и рекламите за препарати за растителна защита. Дори подправките за ястията като че си бяха от онова време.

Джифорд почука с плика по плота на масата и отклони по този начин погледа на Лъки от полупразното шише с ром. Пликът в ръцете му бе обикновен бял канцеларски плик за документи. На горния ляв ъгъл бе отбелязан с черни печатни букви адресът на изпращача: „Ламар Канфийлд, Екс. адвокат“.

— Това е за тебе.

— Какво е? — попита Серена подозрително. Нямахше желание дори да го докосне. Стигаха ѝ вече толкова неприятни изненади.

Джифорд ѝ подаде плика през масата:

— Сама виж. Хайде.

Серена местеше поглед от дядо си към Лъки, който също погледна мрачно стария човек, а след това и към плика. С чувството, че прави някаква безвъзвратна стъпка, Серена взе плика и извади от вътре сгънатия плик. В сравнение с огромното си значение документът бе смешно кратък. Беше генерално пълномощно за цялото имущество на Джифорд, включително и за Шансон дю Тер. Върху пунктираните линии на края вече стояха подписите на Ламар и Джифорд, нотариално заверени преди повече от три седмици. Липсваше само подписът на Серена, за да бъде валидно.

Серена се взираше в листа, имаше чувството, че злоупотребяват с нея, че я използват. Всичко бе в ръцете ѝ — разполагаше със семейния дом, който всъщност никога не бе напускала истински. Първият ѝ импулс бе да захвърли документа в лицето на Джифорд. Не го направи. Вместо това тя сгъна педантично листа и го постави обратно в плика. Взе го и без да каже нито думичка, стана и излезе.

— Защо не я понатисна още малко, Джифорд? — обади се Лъки саркастично. — Та да погледаме поне как ще се строши пред очите ни!

— Ще издържи тя! — заяви Джифорд с вирната брадичка. — Тя е Шеридан.

— Сестра ѝ също е Шеридан.

Старият изпръхтя, извърна очи и вдигна машинално ръка, потънал в размисъл, да погали едно от кучетата, което го гледаше умолително.

Пепър зацъка се език, за да изрази неодобрение, и се отпусна на стола, който Серена бе освободила.

— Хич не е чудно що не иска да остане, като я тормозиш така! И аз ще взема да запраша за Чарлстън, честно ти казвам.

Джифорд изгледа яростно приятеля си.

— Защо не го направиш?

— Щото ако аз се махна, няма да има тук никой освен Одил да ти слуша мърморенето. А тя няма да ти цепи басма и сигурно ще вземе да те убие! Затова.

— Умник!

С кратко, енергично движение Лъки смачка цигарата си в синия ламаринен пепелник на масата, бутна стола си назад и стана.

— Цялата тази игра не ми харесва, старче! — каза той тихо и напрегнато. Реакцията му бе чисто инстинктивна, самият той го съзнаваше, а не рационална. Серена бе наскърбена и разтревожена, това вече бе сигнал за дремещите в него инстинкти на закрилник. Не му беше приятно да се набърква, но не можеше нищо да промени.

— Направих онова, което трябваше — каза Джифорд.

— Без дори да благоволиш да помислиш как ще се чувства Серена, нали?

Джифорд се взря в него със замислени очи:

— Ти откога така си се загрижил за чувствата на другите?

Лъки не отговори. Някъде дълбоко в гърдите му лежеше скрит отговорът, но той не искаше да го изрече, нито дори да го осъзнае. Само изгледа Джифорд продължително и гневно, а после бързо излезе навън.

Серена бе седнала на стълбата, вгледана към реката. Бе стиснала под мишница прословутия плик. Изглеждаше бледна и измъчена, тъмните кръгове под очите ѝ бяха в крещящо противоречие с младежката, дръзка „конска опашка“, в която бе вдигнала косите си. Лъки обгърна с ръка раменете ѝ и я притегли към себе си.

— Не искам още да тръгваме — каза тя тихо.

— Не мога да те обвиня за това, скъпа — промълви Лъки, като погали рамото ѝ.

— Можем ли да идем у тебе?

— Да, стига да искаш.

— Имам нужда от малко спокойствие.

Тя затвори очи и скри глава в рамото му. И отново той изпита онова странно чувство, онова пробуждане в гърдите му...

— Ще те отведа, *mon petit coeur*^[1] — каза той тихо и я поведе надолу по стъпалата към пирогата.

Откъм Залива се кълбяха нови буреносни облаци. Натезали и черни, те се търкаляха като цветни валма на север, следвани от тътена на далечни гръмотевици. Пирогата се плъзна до малкия пристан. Всеки миг щеше да завали.

„Не, няма да завали, а просто ще се излее!“ — помисли Серена, като погледна отново тревожното небе. А веднага след това може да грейне слънце и да изсуши всичко. Тук времето бе винаги непостоянно, то допринасяше твърде много за този праисторически облик на блатото.

Сега, докато оловните облаци завладяваха небето, тишината на блатото бе легнала върху тях като тежка, задушаваща покривка. Дърветата бяха престанали да шумят. Птица не се чуваше.

Дъждът записка още докато прекосяваха тичешком поляната. Преди да стигнат до къщата, той вече се лееше по ламаринения покрив и пръскаше през отворените прозорци. Серена се втурна да ги затваря, но Лъки я спря.

— Нека вали — каза той и я потегли към леглото.

— Ами пода?

— Това е кипарисова дъска. Нищо ѝ няма.

Разсъблякоха се, спокойно и бавно, вслушвайки се в тътена на бурята. Дъждът продължаваше да плющи, през прозореца повяваше хладен, влажен бриз.

— Имам нужда от тебе — прошепна Серена. Бе отметнала глава назад, затворила очи, за да избяга от умората и вътрешния смут, който бушуваше в нея като вирус. Имаше нужда от Лъки, за да забрави всичко това, макар и за кратко. Искаше да се хвърли и да изчезне в прекрасното чувство да му принадлежи, дори това да е временно и преходно.

— Тук съм — каза той и освободи косата ѝ от шнолата.

Серена въздъхна, когато той зарови пръсти в тежките ѝ копринени коси и ги остави да се разпилеят по голите ѝ рамене. Тя се вдигна на пръсти и на свой ред развърза кожения ремък, с който бе завързана косата му, за да освободи твърдите къдрави кичури. Той я държеше в ръцете си, притискаше я към себе си, целуваше я продължително и страстно.

— Viens ici, chérie!^[2] — прошепна Лъки, заобиколи леглото и ѝ подаде ръка.

Серена го гледаше като хипнотизирана. Изглеждаше див и опасен, но тя протегна ръка и хвана неговата. Така, хваната за ръката му, тя се отпусна на леглото и потъна в прегръдките му.

Любиха се бавно, докато дъждът навън се изливаше като из ведро. Лъки пое управлението — Серена трябваше само да се отпусне назад и да се наслаждава. Целувките му ставаха все по-продължителни и горещи — целувки, които спираха дъха ѝ и я подлудяваха. Милувката му премина като полъх по цялото ѝ тяло — от гърдите към корема, бедрата, коленете, жадно и сладно.

Най-сетне той я подхвана с длани като скъпоценна чаша и впи устни в топлата врага между краката ѝ, ставаше все по-настойчив, търсец и намиращ нейната женственост. Някакво безумно блаженство избликна в нея, набра сили като буреносните пориви на вятъра, вдигна я и я понесе надалеч, където бяха само тя и Лъки, само те и този божествен огън, изгарящ и двамата, огънят, който избухна диво в нея и я изпепели...

Вълните на насладата все още не бяха стихнали, когато Лъки плъзна тялото си върху нейното, като милувка. Тя изкрещя, когато той

я облада, не от болка, в някакъв екстаз. Цялото ѝ тяло затрептя от напрежение, мускулите ѝ го обхванаха, за да го задържат, за да се насладят, за да му дадат наслада.

Лъки притисна устни към нейните и издаде дълбок, протяжен стон — цялата му уста носеше нейната миризма, призивна и упойваща. Старото легло заскърца в ритъма на неговите движения. Гръмотевици избухваха над главите им, дъждът барабанеше по ламаринения покрив, ала всичко това нямаше значение. Нищо друго нямаше значение — Шансон дю Тер, миналото, настоящето вече не означаваха нищо.

Единствената мисъл на Лъки се наричаше Серена — толкова топла, толкова мека, толкова покорна, прилепнала като ръкавица около фалоса му, като че да го задържи в своите дълбини, за да не го пусне никога. Единствената му мисъл бе как да ѝ достави удоволствие, как сам да утоли жаждата си от този извор на наслада.

Лъки се движеше в нея и бавно и нежно, въздържайки се да достигне върха на удоволствието. Тялото ѝ отвърщаше на неговия ритъм, дъхът ѝ ставаше все по-учестен. Лъки пхна ръка между двете им слети тела и палецът му намери онази малка пъпка на сладострастното цвете, готово да разцъфне. Серена изкрещя името му, вълната на екстаза ѝ повлече и него със себе си. Тялото му потрепери и се изпъна като струна, преди да се излее в нея. Той я притискаше здраво в ръцете си.

Когато мускулите му се отпуснаха, той се извърна леко настрани, трепетен от благодарност. Чувстваше се изтощен физически. Но беше изтощен и емоционално от тази непрекъсната борба между чувствата си и усилието да ги потиска. Той отново притисна Серена към себе си, питайки се дали тя долавя неудържимия трепет на цялото си тяло.

Бурята навън се бе уморила. Гръмотевиците тътнеха далеч на север, бе останало само тихото ромолене на дъжда. И тук, в стаята, бурята на страстта бе утихнала. Серена лежеше в ръцете на Лъки, изнурена и твърде уморена, за да се бори с тревогите си, които бе забравила напълно, докато се любеха — вълненията с решителната атака на Джифорд, натиска, който той бе упражнил, колебанията и съмненията за по-нататъшните ѝ действия, раздвоението между собствените ѝ цели и лоялността към фамилията... спомена за пожара и последиците от него. Лъки — точно както бе обещал — ѝ бе дарил

кратка забрава, а ето че сега всичко се връщаше с цялата си опустошителна тежест.

Сълзите рукнаха изведнъж, като пролетен дъжд. Тя ги остави да текат, без да се крие или да търси извинение за плача си. Лъки я държеше здраво в ръцете си, галеше косата ѝ, плъзгаше нежно устни по слепоочието ѝ. Той ѝ шепнеше тихичко думи на утеха, някакви странни галени френски думи — гласът му също я галеше като ръката му. Беше точно това, от което се нуждаеше в момента: спокойствие и разбиране. Закрила. Нежност и утеха. Упование, извиращо от мълчаливо разбиране. Съчувствие, поднесено от сродна душа.

Тази мисъл прободеше болезнено сърцето ѝ. И всичко, всичко това беше временно, само някаква частица от живота ѝ, която не се помещаваше в общата картина. Като оранжерийно цвете, разцъфнало през нощта... Сякаш чувствата ѝ са изникнали във фокуса на лупа, събрала слънчевите лъчи. Серена се питаше, дали и връзката им ще отмре така бързо, както бе избуяла...

Знаеше отговора. В очите ѝ бликнаха нови сълзи. Изобщо не биваше да започва тази връзка! А беше вече твърде късно, за да може да промени нещо. Също както изобщо не можеше да промени онова, което изпитва към него, въпреки че то ще ѝ донесе навярно само страдания.

Серена въздъхна като обречена и прошепна, свила глава в шията му:

— Обичам те.

Кинжалът на тези думи прободеше Лъки право в сърцето. Ръката му замръзна върху главата ѝ. Той целият се наежи, алармиран.

— Не го прави — каза той машинално.

Серена седна в леглото, издърпа покривката върху гърдите си и го изгледа. Лицето ѝ бе не по-малко безизразно от неговото.

— Какво да не правя? Да не те обичам или да не го казвам?

Лъки поклати глава, надигна се от леглото и нахлузи джинсите си.

— И двете — каза той и дръпна ципа си. — Не го казвай. И не го мисли.

Серена го гледаше как кръстосва стаята като тигър. Изпънатите му широки рамене и темпото му показваха колко зле се чувства. Бе навел глава, косата падаше върху лицето му.

— И защo не? — запитa тя подчертaно хлaдно.

Тoй я погледнa изпoд вежди:

— Зaщoтo не e тaкa! Ти не можеш дa ме обичаш. Не ме познаваш. Тoвa тукa — и тoй посочи леглoтo — e прoстo секс.

— Зa менe не e.

Лъки се извърнa рязкo. Лицетo му бе навъсeно, погледът измъчен.

— A зa менe e! — сръзa я тoй и пристъпи гневнo към леглoтo. — Искaш ли дa ти кaжa нещo? Дoбрe, чуй гo! Ти си фaнтaстичнa в крeвaтa, нo не търси нещo пoвeчe от тoвa!

Бoлкaтa я зaшeмeти. Търсeшe си гo и си гo пoлучи! Нaли сaмa приe дa e тaкa? Aлa тoвa не смeкчaвaшe бoлкaтa. Не пoмaгaшe дoри и изрaжeниeтo нa Лъки, кoйтo видимo се рaзкъсвaшe от прoтивoрeчиви чувствa. Тoвa бe пoслeднaтa му oтбрaнитeлнa линия, тук кoй щeшe дa се срaжaвa със зъби и нoкти, дo крaй. Тoй прoстo не искaшe дa признae, чe мeждy тях мoжe дa имa нещo пoвeчe. A тoй мнoгo дoбрe знaeшe, чe e тaкa. Бoeшe се, чe пoзвoлявaшe тa дa нaдзърнe зaд брoнятa му, нe пoзвoлявaшe дa се дoкoснe дo нeгo.

— Тoвa e сaмo секс! — пoвтoри тoй пoлуглaснo и oтнoвo се втурнa нервнo в свoятa рaзхoдкa.

— Не гo вярвaм.

— Не мe интeрeсувa.

— Слeд кaтo нe тe интeрeсувa, зaщo сe гнeвиш тoлкoвa, кoгaтo кaзвaм, чe тe обичaм?

Тoй oстaнa кaтo вкoпaн и й хвърли пoглeд, кoйтo би нaкaрaл дa зaмръзнe кръвтa нa пoвeчeтo мъжe.

— Стигa с твoитe психoлoжки трикчeтa, Сeрeнa!

Тя нe възрaзи, сaмo сви рaмeнe и вирнa брaдичкa. Aкo имa пoнe мъничкo рaзум, щe смeни тeмaтa. Нo, aкo имaшe пoнe мъничкo рaзум, oщe при Гoтиe нямaшe дa сe кaчи в лoдкaтa му.

— Обичaм тe. Тaкa гo чувствaм. Трyбвa дa гo кaжa. Не рaзбирaм зaщo тoлкoвa сe ядoсвaш — oпитa сe дa сe зaщити тa.

Лъки изфучa:

— Не, рaзбирa сe, нo oчaквaш дa гo кaжa.

Сeрeнa гo пoглeднa. Извeднъж сyкaш кaмък лeгнa нa гърдитe й.

— Не. Не съм oчaквaлa.

Тoй изрyгa нeщo нa свoя фрeнски и зaстaнa дo прoзoрeцa.

— Не мога да ти дам онова, което искаш, Серена — каза той, като че не бе чул отговора ѝ. — Не ми е останало нищо за даване.

— О, мисля, че имаш предостатъчно! Само че не се осмеляваш да го покажеш.

— Не. — Той говореше сякаш на дъжда навън. — Нямам. Всичко е свършено. Изгубено. Не съм мъжът, който ти трябва.

— Та какво знаеш ти за мъжа, който ми трябва?

— Зная, че не съм аз.

— Ами ако се заблуждаваш?

Лъки се спусна към нея. Цялата му болка, цялото му отчаяние, целият му гняв експлодираха в един-единствен вик:

— Какво знаеш ти за мене?! Нищо! Нищо! Измайстори си някакъв измислен човек, набеди ме, че съм герой, когато аз изобщо не съм! Нищо не съм! Само човек, който се бори конвулсивно с полудяването. Просто един обучен убиец, който може всеки миг да изчезне. В мене няма нищо! Нищичко, освен кошмари. Това ли желаеш да получиш? Това ли е мъжът, който ти трябва?

Той се приближи полуприведен към леглото, с разширени очи и трепкащи ноздри, докато срещна очите на Серена:

— Ето, гледай, докторке! Искаш ли да видиш как изглежда мъжът, който си си въобразила, че обичаш? Искаш ли да откриеш какво се крие вътре в него? Лежах цяла година в един затвор в Централна Америка. Командирът ми ме подреди, защото бях надушил мръсотиите му. Бяхме малко поделение, нали си чувала, онези малки „излети“, за които правителството не говори много-много. На семейството ми бе казано, че съм загинал при злополука. Цяла година седях в една мръсна, гъмжаща от плъхове килия, в абсолютен мрак! Изкарвах ме оттам само за да ме изтезават... Е, доктор Шеридан, знаете ли какво става тогава с човека? Знаете ли какво остава от него? — Лъки се изправи и отстъпи крачка назад. — Нищо. Нищо! Не мога нищо да ти дам. Живя колкото за себе си. Така трябва да бъде. Не искам нито помощта ти, нито любовта ти! Единственото, което ти поисках, бе тялото ти.

Той се обърна и отиде отново до прозореца. Чувстваше се изчерпан и празен.

Серена остана за миг седнала, в ушите ѝ звучаха думите му, изпитваше ужасна мъка — не за себе си, а за Лъки, за онзи

чувствителен младеж, който обича семейството си, за студента, за художника, чийто живот е бил съсипан, методично и безвъзвратно. Изпитваше жалост към човека, в който той се бе превърнал — този измъчен, напласен, самотен, озлобен човек. Как би искала да го утеши! Но знаеше, че той ще я отблъсне.

— След като искаше да те смятам за безсърдечен негодник, би трябвало да ме оставиш още първата нощ пред вратата на Джифорд — опита се да каже тя. Наистина ѝ се искаше да бе станало така.

— Именно — изсумтя Лъки презрително. — Трябваше да те оставя там. Но не ми казвай, че съм се опитвал да те залъгам с нещо. От самото начало ти казах какво искам от тебе. Единствено.

— Да, каза го.

И от самото начало това бе чиста лъжа. Страстта, желанието и похотта бяха взели връх, но все пак нито за миг не беше само секс. Нито за миг!

— Така че си задръж красивите словца за себе си! — изръмжа Лъки. — Не желая да ги слушам! Нямам нужда от любовта ти!

Серена изпита желание да се разреве на глас. Не познаваше мъж, който да се нуждае по-силно от любовта ѝ. Лъки се криеше от хората, от света. Бе се сврял в самотата на блатото, за да ближе раните си, да ги цери. Ала те не зарастаха. Все още зееха открити и той все повече се оттегляше в някаква вътрешна емиграция... Беше наистина глупаво от нейна страна, че реши да му помага. Жената у нея копнееше да бъде онази, Единствената, която ще го спаси. Ала психологът добре знаеше, че от това нищо няма да излезе... А знаеше също и защо. Колко слаба да беше тази мъничка утеха.

Серена нямаше сили да се бори с очевидното. Притегляйки всички обстоятелства, тя виждаше, че е най-добре да сложи край, моментално! Всяко допълнително усилие би представлявало сизифовски труд. Със същия успех би могла да се опитва да разбие с глава стената...

А нямаше вече с мисъл и да продължава сексуалната връзка помежду им, дори ако Серена се примиреше с такива отношения. Не ѝ ли бяха достатъчно другите ядове? Най-добре е да класира случая в раздел „Неподходящо място, неподходящо време, неподходящ мъж“.

Докато прибираше дрехите си, тя поглеждаше към Лъки, все още застанал до прозореца. Защо все пак този „неподходящ мъж“ ѝ бе

паснал толкова добре?!

Лъки се обърна и я погледна, окъпаното му в сребриста светлина и дълбока сянка лице приличаше на портрет.

— И сега какво правим?

Серена престана да закопчава блузата си, претегли светкавично всички възможности и реши да отговори на този въпрос по възможно най-простия начин:

— Тръгваме за Шансон дю Тер.

[1] Сърчице мое (фр.) — Б.пр. ↑

[2] Ела тука, скъпа! (фр.) — Б.пр. ↑

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

Пътуваха дълго. Лъки стоеше мълчалив в пирогата зад Серена. Тя се бе отпуснала, предала се изцяло на гледките и звуците, с които ги пресрещаше блатото. Това бе последното ѝ плаване през тези диви места. Нямаше намерение да ходи отново при Джиф. Беше прекалил. Следващият път нека той да я потърси. А друга причина да се върне отново тук нямаше — Серена непрекъснато си повтаряше това, избягвайки упорито да се обърне и да погледне Лъки.

Цялото си внимание бе насочила към блатото, опитваше да се пребори с инстинктивния си ужас и да види природата с очите на Лъки — в нейната примитивна красота, в нейната уязвимост. Бяха като в огромна, естествена сауна. Водните изпарения димяха над водите, капеха обратно от надвисналите гирлянди от вирджински мъх. От тайнствените сенки в сиво и кафяво тук-там избухваха като Цветни петна екзотични едри цветя.

Дали Лъки е рисувал нещо подобно?

Седяха мълчаливо, като по договореност, докато лодката опря до мостика на Шансон дю Тер.

— Сега какво ще правиш? — запита Лъки спокойно, като умело извъртя лодката и я опря до пристана.

— Ще сложа край на тази мизерия! — отвърна Серена кратко, не сваляйки очи от голямата къща пред себе си. — Ще изгоня Бурке. Ще се постарая да се изясни въпросът с пожара и застраховката.

— А след това?

Тя се замисли и позабави отговора си.

— Тебе какво те засяга, Лъки? Ти получи своето.

Лъки замълча. Бе твърде зает с усилието да обуздае чувствата, които бушуваха в него.

Разбира се, че не го засяга — опитваше се да си внуши той, — нека да си върви в Чарлстън, нейното място е там. На него му е все едно. Той си остава в този край, със своето спокойствие и вътрешен

мир, далеч от Шеридановци, които объркваха живота му наопаки! Не бива да обръща внимание на болката в гърдите си!...

Серена излезе от лодката и тръгна към къщата, без да се обърне. Той няма нужда от нея. Той е решил, че не се нуждае от никого. Край!

Със силно движение Лъки оттласна пирогата от пристана и изви носа ѝ на юг, към „Мътънс“. Чудесна вечер да се напие човек и да се поразтуши...

Серена вървеше бавно през поляната, спряла поглед на белия кадилак до беembeто на Шелби. Колата положително беше на Бурке. Джифорд бе абсолютно прав — ухапката на този тип е като на булдог. А и самият той прилича на булдог. Серена се питаше дали той ще приеме безропотно нейното решение. Надали. Бурке явно не беше от хората, които умеят да губят.

О, Шелби също няма да с примири. Тя не понася някой да се бърка в плановете ѝ, особено пък, ако е поставена на карта личната ѝ слава! С продажбата на плантацията тя иска да удари два заека: да издигне Мейзън в йерархията и да се прослави самата тя като спасителка на безработните в този край. И сега някой да вземе да ѝ обърква сметките... А към всичко това щеше да се притури и старата непоносимост между двете сестри. Джифорд бе заложил в играта си именно на тяхното противопоставяне, като даде в ръцете на Серена единственото средство, с което Шелби би могла да осъществи възжеланията си.

Серена прокле мислено Джифорд за това, че бе поставил своята земя над всичко друго. Проклинаше и себе си, че се бе върнала. Но зарът бе хвърлен и играта трябваше да се изиграе докрай.

Бяха се събрали в предния салон. Шелби бе блестяща в червената си копринена рокля без ръкави, с тесен корсаж и богато разкроена пола. Сресала бе косата си назад в прическа а ла Карол Ламар. Мейзън бе в обичайната си премяна на млад сенатор — черен панталон, риза в цвят на слонова кост и свободно вързана вратовръзка със знака на прославения му колеж. Бурке носеше същия тексаски костюм, с който бе и предната вечер, но този път се бе отказал от крещящата си вратовръзка. Всички се обърнаха като по команда, когато Серена влезе в салона. На лицата им се изписа изненада — макар и в различна степен.

Шелби сбърчи ужасена чело:

— Божичко, Серена! В Чарлстън така ли се обличате за вечеря?

Серена погледна измачканата си памучна риза и черния си панталон, размъкнат и издут на коленете. Един кратък поглед в стенното огледало с позлатена рамка ѝ извести, че и косата ѝ е провиснала от кока ѝ.

— Ох, наистина изглеждам ужасно. Съжалявам, но идвам направо от Джифорд — каза тя, като се опита да зачеркне от съзнанието си следобеда, прекаран с Лъки също така лесно, както го бе изключила от думите си. — Моля да извините външния ми вид, мистър Бурке! — добави тя хладно. — Страшно съм уморена, но не исках да се забавя още повече.

— Джифорд не се върна с тебе, така ли? — попита Мейзън и веждите му отново надникнаха над рамките на очилата му.

— Не.

— Как прие той вестта за пожара?

— Ами... Може да се каже, че беше разтревожен.

— И въпреки това не се върна, за да изясни положението! — изръмжа Бурке. Той дъвчеше края на пурата си и така още повече приличаше на булдог. — Наистина странно, ако питате мене.

— Да, но не ви питам — отсече Серена. Чувстваше се прекалено изтощена, за да съблюдава прословутата южняшка вежливост.

Тя наблюдаваше реакцията на Бурке с клиничен интерес. Цялата му челюст се стегна. Очите му станаха като цепки. Явно не бе свикнал да го поставят на мястото му, особено жени.

Мейзън бе просто шокиран от нейните обноси:

— Серена?! Мистър Бурке е просто загрижен за душевното здраве на Джифорд. Както всички нас, впрочем.

— Зная много добре за какво е загрижен мистър Бурке. Що се отнася до душевното здраве на Джифорд, той е здрав и читав, както винаги.

— Но се държи като чалнат! — промълви Шелби невинно. Тя вдигна окичената си със скъпоценности ръка, за да попипа диамантената висулка, окачена на златен синджир на вратата ѝ. — Поставя ни в неловко положение и не можем нищо да предприемем! Мистър Бурке е презае човек. Не може да чака до безкрайност.

— Няма да се наложи да чака повече — каза Серена и вдигна плика така, че да го видят всички. — Джифорд ми даде пълномощно.

Да уредя въпроса както намирам за добре.

Шелби ахна драматично, борейки се да си поеме въздух. Тя притисна ръка върху сърцето си, но Серена остави целия този театър без внимание. Искаше ѝ се да приключи с този въпрос колкото се може по-бързо.

— Аз мисля, че не е редно да продаваме имението на „Тристар Кемикълс“. Съжалявам, мистър Бурке, че отделихте напразно толкова много време за нас.

Бурке бе станал карминеночервен. Той извади пурата от устата си и я насочи като пръст в лицето на Серена:

— Един момент! Така няма да стане.

— Но всеки съд би бил на мнение, различно от вашето. Не желяех да поема отговорността за това решение, но тази отговорност ми бе наложена и аз взех своето решение.

— Това не го вярвам — излая Бурке. Той се обърна към Мейзън. — Какво става, Талбът? Нали сделката беше кажи-речи приключена? Или я вразумете, или можете да си заврете билета за Батон Руж в...

Мейзън започна да нервничи. Той се обърна към Серена, ала този път безупречната му усмивка не се получи.

— Серена, да не прибързваме! Не смятам, че си могла да прецениш всички обстоятелства. Залогът тук е огромен!

Серена го изгледа с безмилостни очи:

— Зная какъв е залогът, Мейзън. Зная го по-добре от тебе.

— Ти?! — изсъска Шелби като котка, с такава злоба, че всички подскочиха. Тя стрелна Серена с ядни очи и стисна чашата с уиски в ръката си толкова силно, та кокалчетата ѝ побеляха и цялата ѝ ръка конвулсивно се изкриви. — Какво знаеш ти изобщо? Ти не знаеш какво е да живее човек тука! Искрахме да бъде добре на всички ни!

— Да, искаше преди всичко да си напълниш джобовете и да купиш на Мейзън място в парламента — поправи я Серена хапливо. — Но аз мога да ти попреча да жертваш семейното имущество пред олтара на своята алчност и ще го направя! Толкова е просто, Шелби! Не исках да се стига дотук, но нямам избор.

Шелби пристъпи още една крачка. Изведнъж по съвършеното ѝ лице избиха червени петна — от яката на скъпата ѝ рокля чак до корените на косите ѝ.

— Ти ли, себично създание, ти ли се осмеляваш да ми пристигнеш от някъде си и да ми четеш морал! Ти ли ще ми казваш какво трябва да правим?! Не сме искали мнението ти!

— Да, наистина не сте — съгласи се Серена. Започваше да се пита дали Лъки не бе прав като твърдеше, че тези двамата са искали да сключат тайно цялата сделка и да я поставят пред свършен факт.

— Е, ами тогава защо не си стоя настрани? Защо не остана в елегантния си Чарлстън, без пет пари да даваш за нас, както винаги правиш?

— Съжалявам — прошепна Серена. Усещаше едва ли не физически как връзката между нея и сестра ѝ изтънява с всяка секунда и заплашва да се скъса.

Трябва да внимава да не се стигне дотам...

— Съжаляваш! — изсмя се Шелби саркастично и направи още една крачка към Серена. — Ти да съжаляваш?!

Тя захвърли чашата си на пода, без да обръща внимание на тъмното петно върху килима. Пристъпи голяма крачка и блъсна с две ръце Серена, която политна и се препъна назад.

Серена дори не направи опит да се отбранява — нито с ръце, нито с думи. Тук думи нямаше да помогнат. Шелби бе вече недостъпна за всякакви разумни доводи. Бе побесняла, като че искри хвърчаха от нея. Серена гледаше смаяна и ужасена разразяването на бурята.

— Какво разбираш ти? — С всяка дума гласът на Шелби ставаше все по-тънък и по-остър, вече не можеше да се владее. — Тази къща не означава нищо за тебе. Никога не е означавала нищо! Ти само търсиш да се докараш пред Джифорд, подмазваш му се, за да ти даде онова, което е мое! Мое!... — Шелби полуразплакана, изкриви устни в някаква гротескна гримаса. — Искаш да ми съсипеш всичко! Винаги, винаги си ми разваляла всичко! Отвратително създание! Да не се беше раждала!...

Серена стоеше, без да мръдне. Не се опита дори да спре ръката на Шелби, когато отново замахна и я удари. Шелби се завъртя и избяга от стаята с вой и ридания. Серена остана неподвижна. Около нея тегнеше наелектризираната тишина. И най-малката надежда да се сблизат някога със сестра ѝ бе изчезнала безвъзвратно.

Бурке и Мейзън се бяха вторачили в нея — явно и двамата се чувстваха неудобно от тази женска свада. Мейзън пръв се опомни,

пристъпи и ѝ подаде галантно безупречно бялата си ленена носна кърпичка. Серена я пое и го погледна с неразбиращи очи.

— Кървиш — каза той със сведени очи. — В ъгъла на устата.

Тя попи устата си, но не посмя да погледне петното върху кърпичката. Достатъчно ужасно бе да знае, че там има кръв. Вместо това Серена взе в ръка плика, който още стискаше под мишница. Дали Джифорд си даваше сметка какво бе сторил?!

— Серена — каза Мейзън тихо, — разбирам, че си дълбоко привързана към Шансон дю Тер, но съм те чувал да казваш неведнъж, че няма заради това да промениш живота си. Ние смятаме, че е уместно да продадем имението. А сега имаме да покриваме и щетите от пожара...

— Да, какво става с парите от застраховката? — намеси се Бурке. — В състояние ли ще е Джифорд да се оправи сам?

Серена вдигна глава и прониза с очи тексасеца:

— Мисля, господин Бурке, че единствената ви грижа във връзка с пожара би трябвало да бъде това, че имате пръст в палежа.

Отправеното обвинение като че ли ни най-малко не го шокира. Серена сметна, че това едва ли не е признание на неговата вина.

— Аз не бях тук, когато е избухнал огънят — обясни Бурке търпеливо, като въртеше отегчено пурата в ръката си и изследваше най-внимателно връхчето ѝ. Пурата беше угаснала. Той се намръщи и продължи спокойно: — Имам свидетели. Не ви съветвам да се опитвате да доказвате обратното. — С леден поглед той повтори: — Наистина не ви съветвам да го правите!

Серена вдигна вежди:

— Това заплаха ли е, мистър Бурке?

— Само факт, мила моя.

Тя вложи повечко лед в погледа си, не искаше да го остави да прозре намеренията ѝ. Питаше се докъде ли може да отиде той, за да постигне целта си. Серена отстъпи крачка назад и каза:

— Мисля, че останах твърде дълго във вашата компания, мистър Бурке. Прекарах един дълъг и уморителен ден. Ще си прибера да си легна. Мейзън ще ви изпрати. А тъй като нашите преговори с вас са приключени, предполагам, че няма да се видим повече. Лека нощ! — Тя кимна на зет си: — Мейзън, лека нощ!

Усещаше погледите им в гърба си дори и след като затвори вратата след себе си.

— И сега какво предлагате, Талбът? — Гласът на Бурке беше дрезгав, очите му следяха Мейзън като прожектори, опипващи небето. — Ако тази сделка се провали, можете да кажете сбогом на политическата си кариера.

— Нека да запазим спокойствие, Лен! — Мейзън вложи в гласа си цялата убедителност. Той отново окачи усмивката на лицето си и тръгна към бюфета, за да налее на госта си нещо за пиене. — Няма начин да не я вразумим. Джифорд я е навил. Като разбере, че той я е манипулирал, Серена ще види ситуацията без предубеденост и положително ще се съгласи с нас.

Бурке го изгледа с продължителен, студен поглед.

— Най-добре ще е да го направи.

Шелби се разхождаше нервно из спалнята — всяка стъпка бе премерена така, че да покаже колко е ядосана и притеснена. Стаята представляваше истинско бойно поле. В изблиците си на гняв Шелби бе изпосъборила столовете, бе преобърнала креслата, покривката на леглото стоеше захвърлена на пода, всичко друго от гардероба, всички чекмеджета, всичко, което можеше да бъде хвърлено, смъкнато и стъпкано, бе разхвърляно на земята, Шелби крачеше по килим от собствените си костюми и вечерни рокли. Тънките ѝ токчета се забиваха безмилостно в скъпите прозирни материи.

— Да върви по дяволите! По дяволите! Мразя я! — Тя докопа шишенце „Шанел“ от тоалетката и го хвърли с все сила о стената. Шишето се счупи и цялата стая моментално се изпълни с противно силен аромат. На тапета остана голямо мазно петно.

Мейзън седеше на ръба на леглото, сключил ръце между коленете си. Той загрижено наблюдаваше пристъпа на ярост на съпругата си със стиснати устни и сбърчено чело.

— Направи нещо! — изпищя тя, с разкривено от гняв лице. След това потръпна и зашепна: — Направи нещо, по дяволите! Какво седиш и гледаш! Та Серена просто съсипва всичко, което съм градила цял живот!

— Но Шелби, съкровище, успокой се...

— Само не ми казвай да се успокоя! Ако рече всеки да ме успокоява, след като ти тъпо го посъветваш за това, всички отдавна да сме изпозаспали вечен сън! Нямаме време да се успокояваме! Трябва да действваме! Да предприемем нещо! О, Мейзън, цялото ни бъдеще зависи от това!

— Зная това, прасковке! — Мейзън гледаше с тъжни очи скъпите дрехи, които Шелби продължаваше да тъпче и да подритва.

— Да, разбира се, ако ти печелеше повече в тая твоя адвокатска практика!... Ако родителите ти не бяха загубили всичко в тая идиотска петролна криза, сега нямаше да сме в такова идиотско положение.

Мейзън промърмори нещо неясно и разтри брадичката си.

— Ако не бе дошла тя! Или да можехме да направим нещо, все едно че я няма!... — Шелби продължи бясната си разходка из стаята, като непрекъснато прокарваше пръсти през косата си, смъкваше фуркетите един по един и ги пускаше в пухкавите купчини платове, нахвърляни по пода. — Да може да се махне, да изчезне някъде!... Това пълномощно трябваше да бъде дадено на мене. В края на краищата моето бъдеще зависи от тази продажба, а не нейното! Джифорд трябваше на мене да го даде, а, виждате ли, получава го Серена! Серена, която е достатъчно глупава, за да не може изобщо да прецени кое е най-доброто за всички ни...

— Не бива да се ядосваме напразно — каза Мейзън тихо, стана и хвана ръката ѝ. Той притегли Шелби да прескочи един розов костюм, на който още висеше етикетът с цената, и я прегърна. — Ела да си легнем. Утрото е по-мъдро от вечерта! — Той я целуна по слепоочието. — Всичко ще се оправи, прасковчето ми! Ще видиш.

— Добре — съгласи се Шелби, внезапно успокоена. Тя се облегна на съпруга си и каза. — Добре, ще видя.

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

— Търсят ви по телефона, мис Серена — обяви тържествено Одил от вратата на трапезарията.

Шелби престана да се взира безрадостно в кремсупата от раци и вдигна глава:

— Наистина, Одил. Много добре знаете, че по време на ядене не можете...

— Добре, добре! — прекъсна я Серена и бутна бързо стола си съвсем не като истинска дама. — И без това свърших.

Тя пусна салфетката в яденето, което почти не бе докоснала, и се обърна към икономката, към която Шелби продължаваше да мята гневни искри. — Ще се обадя от коридора, Одил. Благодаря!

Щом излезе от трапезарията, Серена се почувства, като че досега са я държали в барокамера. Не ѝ се бе случвало да изпитва такова облекчение от това, че е напуснала една вечеря.

През деня бе водила безкрайно разговори със застрахователния агент и специалистите по пожари, обиколи с тях — за кой ли път вече — руините, останали след пожара. След това прекара няколко часа в кабинета на Джифорд, за да разговаря по телефона със съседни плантации и ферми и да моли да ѝ дадат под наем техни машини. След това трябваше да се ходи в банката и това беше вече капак на неприятностите за деня. На всичко отгоре трябваше да устоява на непредсказуемите промени в настроенята на Шелби и на дипломатичните опити на Мейзън да я придума „все пак да продадат“.

Вечерята обаче сложи венец на всичко. Бе истинско чудо, че изобщо някой от присъстващите можа да преглътне поне залък. Този телефонен разговор се оказа чудесен претекст да се измъкне. Идеше ѝ да разцелува Одил, че я отърва.

Серена застана до масичката с телефона, вдигна слушалката, очаквайки да чуе гласа на някой от съседите, на които се бе обаждала.

— Серена Шеридан. Кажете, моля? Какво мога да направя за вас?

— Май че бъркате нещо — отвърна тих мъжки глас. — Аз мога да направя нещо за вас.

Серена почувства, че настръхва. Ръката ѝ стисна слушалката.

— Кой е?

— Приятел.

Гласът беше глух и дрезгав. В никакъв случай не бе глас на приятел, по-скоро на съвсем непознат човек. Серена потисна плъпналия в нея страх и отвърна колкото се може по-хладнокръвно:

— Вижте какво, или ми кажете името си, или ще затворя.

— Значи не ви интересува забъркан ли е Бурке в пожара?

Сърцето на Серена лудо заби. Тя преглътна трудно.

— Слушам ви.

— Да се срещнем след половин час в края на тръстиковите ниви до реката.

— Не можем ли да направим другояче? — запита тя колебливо. Мисълта да се срещне в здрача с някакъв анонимен тип не бе много привлекателна. — Не можете ли да ми кажете сега каквото знаете?

— Доказателства не се представят по телефона, мадам! — отвърна гласът нетърпеливо. — Кажете направо интересува ли ви или не ви интересува! Мене хич не ме грее дали застрахователната компания ще ви плати или не.

Накрая Серена се съгласи. Ще помоли Арно да я следва на известно разстояние, в случай че възникнат някакви трудности. Не ѝ се щеше да се среща сама с този човек, но не биваше да изпусне възможността да събере доказателства, които ще принудят застрахователната компания да заплати щетите. Съдбата на Шансон дю Тер зависи от тези пари... Сега Серена отговаря за плантацията. Разбира се, че ще стори всичко възможно...

Без да се обади на никого, тя излезе от вкъщи и отиде до дома на Арно. От момиченцето, дъвчецо усилено дъвката си, Серена разбра, че татко ѝ е отишъл в болницата при двамата ранени от експлозията. Серена поблагодари на малката и бавно тръгна към изхода, питайки се какво да прави. Би могла да помоли някой от работниците да я придружи, но ако именно той се окаже някой от помагачите на Бурке? За момент си помисли да не отиде на срещата, но нямаше никакви гаранции, че човекът ще се обади втори път. А щетите трябва да бъдат изплатени. По това няма въпрос! Джифорд не притежава, и част от

необходимата сума за построяване на хангара, а за подмяна на изгорелите машини да не говорим...

Всъщност тя нямаше избор. Пое дълбоко дъх, изпъна рамене и тръгна решително към мястото на срещата.

Когато след десетина минути Серена стигна до края на блока с тръстика, никой не я очакваше. Тя запристъпя нервно от крак на крак. Работата не ѝ харесваше. На това място не би се чувствала добре дори и посред бял ден. Блокът не бе много отдалечен от къщата, но нямаше пряка видимост и човек имаше чувството, че е сред самата пустош. Доларовозелените стъбла на захарната тръстика откъм южната страна се издигаха като гъста висока гора, от север ръкавът Байю Ноар се врязваше дълбоко в земите на Шериданови, така че целият този блок бе почти изцяло отделен от останалите. Многобройните върби по брега на ръкава засилваха още повече впечатлението за тотално усамотение.

Дори по обяд Серена не би дошла охотно тук. А сега не бе обяд. Слънцето бе паднало ниско, като огромно огнено кълбо. Скоро щеше да се стъмни, а тя стоеше на края на полския път между тръстиката и черните води на реката, заслушана в тревожното писукане на една блатна яребица, потопена в оранжевата светлина на залеза.

Серена рязко се обърна, затаила дъх, когато във високата тръстика край брега нещо прошумоля. Голям сив рибар се вдигна безшумно като призрак във въздуха и отлетя, изпънал назад дългите си, тънки като клечки крака. Серена си наложи да издиша бавно въздуха от дробовете си. Не беше алигатор. Нито змия.

Ала не беше и човекът, когото очакваше.

Тя бръкна в чантата си, за да напипа сълзотворния спрей. Бившият ѝ съпруг ѝ го бе подарил още когато пое работата в психиатричната клиника. Какъв наивник! Клиниката се намиреше в квартал, ползващ се с лоша слава, а Серена трябваше да работи понякога до късно вечер. Пол се боеше за нея, а Серена трябваше да признае, че и тя понякога бе изпитвала страх. Но все пак не беше използвала досега подаръка му. Стисна спрея в чантата си, за да се окуражи. Въпреки че не допускаше, че ще се наложи да се брани.

Вече бе премислила възможността да е някаква клопка, ала бързо отхвърли тази мисъл. Бурке нямаше да е толкова глупав да предприеме каквото и да е толкова скоро след пожара.

И все пак няма да навреди, ако е нащрек.

Серена изпъшка. Продължаваше да се оглежда за змии. Имаше едни такива дълги и черни змии из захарната тръстика, които дебнеха мишки. Не бяха отровни, но хич не ѝ се искаше да настъпи сега някоя. Ала имаше и много други видове — водният мокасин излизаше от реката да ловува нощем, а медната глава владееше горските площи. Само при мисълта за тези влечуги Серена почувства че настръхва, в гърлото ѝ заседна буца.

„Те ще се разбягат от стъпките ми!“ — опита се да се успокои тя, решила да не се поддава на паниката, която я задушаваше.

Къде се бави този проклет тип?!

Шумът от заглушен извънбордов мотор привлече вниманието ѝ. Серена се опита да погледне на север през гъстата завеса на върбите, но не можа да види нищо. Постепенно се бе здрачило, човек можеше да различи само откъслечни цветове и форми.

Кой знае защо си бе въобразила, че човекът ще дойде по същия път, по който бе дошла и тя — пеша през тръстиката. Беше си внушила, че той сигурно е работник в Шансон дю Тер, който определя това място, за да е хем близо до къщата, хем никой да не ги види. И през ум не ѝ бе минало за блатото и за лодка. Сега се прокле, че е била толкова непредпазлива. Кожата ѝ настръхна като на кокошка.

— Ей, Пу, гледай, гледай! — каза Джин Уилис. Усмивка разтегли твърдите му тесни устни, докато разгръщаше тревите и върбовите вейки, за да излезе на поляната.

Пу Пере го следваше по петите като пале. Той опипа светкавично с тъжните си очи всичко наоколо и навири мустак, като че ли иска да души въздуха.

— Това е май мадамата на Лъки Дусе. Приятно ми е да се срещнем, мис Шеридан!

Серена изгледа подозрително двамата мъже и стисна по-здраво тубата със сълзотворния газ в чантата си. Това бяха същите двама, които видя в „Мътънс“. Никога нямаше да забрани онази сцена: Лъки с нож в ръка, едрият червенокос мъжага, който се канеше да скочи върху него, и хилавия дребосък със счупена бутилка в ръка и опасния блясък в очите. Точно на такива човек може да плати, за да подпалят нещо или да свършат някоя друга мръсна работа. Съвсем обаче не приличаха на хора, които могат да предадат някакви сведения, дори и срещу заплащане.

— Колко... колко искате за информацията? — запита направо Серена. Опитваше се да говори хладнокръвно и делово, макар че всичко в нея трепереше.

— Слушаш ли, Пу? — Уилис се приближи все още ухилен. Вървеше тромаво като мечка и изглеждаше силен като мечка.

Погледът на Серена се закова върху ръцете му. Огромни, мръсни, подпухнали лапи с пръсти като саламчета.

— Виждаш ли, Пу — продължи той. — Мадам се натиска да ни даде пари. Хич не помня кога за последен път мадама ми е плащала. При тебе как е?

Пу бе явно озадачен от тази теоретична постановка. Той не продума, ала Серена почувства върху тялото си тежкия му свиреп поглед на разгонен нерез. Той бавно се приближи отдясно, скрил ръце зад гърба си.

— Не искате ли? — запита Серена, за да печели време. Тя се насили да не отстъпи назад и стисна в изпотената си ръка отбранителния спрей. — Пари. Не искате ли пари?

Уилис се ухили — изглеждаше отвратително, навярно и като дете усмивката на този човек е била отблъскваща!... Едната му вежда, дебела и рижа, се вдигна на челото му, докато другата провисна чак до ъгъла на свитата му уста.

— Не, мис Серена. На нас вече ни е платено. Пък и тая работа тука — и той се засмя мазно, — аз и без пари съм готов да я свърша.

Те се приближаваха бавно, застрашително. Серена отстъпи крачка назад. Ужасът я стисна за гърлото.

— Ще ви платя... двойно.

Тя нямаше понятие за какво са им платили, но беше сигурна, че си заслужава да предложи двойно и тройно повече само и само да ги отклони да не го сторят.

Пу хвърли на Уилис кратък поглед, изчаквайки какво ще каже. Уилис се престори, че разсъждава по нейното предложение, сумтеше и въртеше очи. След това поклати глава и отново се засмя:

— Не-е, не ми се вярва да стане — каза той и потърка с широката си длан челюстта си. — Да ви кажа, работата е толкова готина, че с пара не мож я плати. Нали, Пу?

Пу Пере се сепна, като чу името си, едва отлепи поглед от Серена и погледна другаря си.

— Дявол го взел, Уилис! Хайде де! — изцвили той нервно — Не ща да вися тука, докато цъфне онзи копелдак! Ще ни изтрепе.

— Ако имате предвид Лъки, той може да пристигне всеки момент — потвърди Серена. Не беше кой знае каква заплаха, но бе длъжна да опита всичко.

Уилис сам о се засмя и дойде по-близо до нея.

— Давай, давай, гълъбче! Чудесно блъфираш, само дето знам къде е сега Дусе. Седи си у „Мътънс“ с бутилка уиски и с една блондинка, дето може да ожули и месинга от бравата на вратата. Не очакваме посещението му в скоро време. Няма, късмет, горкия! Ще изпусне лудо шоу.

Серена усети остър бодеж в ребрата, като си представи Лъки с друга жена. Разсея се само за миг и точно тогава Джин Уилис я хвана. Пръстите му щракнаха като белезници около китката ѝ.

Серена реагира светкавично — извади сълзотворния газ от чантата си, насочи го в лицето на Уилис и натисна. Той отби атаката ѝ с кратък силен удар, който парализира ръката ѝ до лакътя и изхвърли и спрея, и чантата далеч в храстите. Но все пак закъсня с удара за частица от секундата. Спреят попадна в лявото му око, той пусна Серена, зави като ранен звяр и се олюля назад.

Серена се обърна и побягна. Усети сърцето си в гърлото си. Кръвта бучеше в ушите ѝ. Чувстваше тялото си като чуждо — като на някой друг човек, който не иска да разбере каква опасност я заплашва. Краката ѝ отказваха да тичат достатъчно бързо. Нямаше въздух в дробовете си, за да изкрещи. Препъвайки се, тя бягаше по полския път. Обувките ѝ не ставаха за тичане.

Тя чу как Уилис изпсува и изрева на другия:

— Дръж я! Тичай, дявол те взел!

А след това долови и тежкия тропот на стъпки след себе си.

Да му избяга бе немислимо. Пътят се очертаваше ясно пред нея, като че ли ставаше все по-дълъг и по-дълъг. Никаква постройка не се виждаше. Имаше само две възможности: или да скочи в черната вода, или да се мушне в захарната тръстика. Сети се за черните змии и изтръпна. Но нямаше избор. Стъпките на Пере кънтяха все по-наблизо — тя се стрелна наляво и се шумгна в тръстиката.

Пере я достигна, блъсна я с рамо в гърба, тя политна напред и падна. От тежкия удар цялото ѝ тяло се разтърси. Преследвачът

върхлетя отгоре ѝ с такава сила, че ѝ притъмня и тя остана без въздух. Преди Серена изобщо да може да помисли да се брани, мъжът бе забил вече коленете си в плещите ѝ и я бе притиснал към топлата влажна пръст. Той завърза устата ѝ с някаква воняща превръзка за коса и я стегна здраво отзад на тила, без де обръща внимание на кичурите коса, които се оплетоха във възела — болеше я ужасно, дори и като се опитваше да държи главата си неподвижно. В очите ѝ избликнаха сълзи от страх и болка, когато Пере изви ръцете ѝ назад и ги завърза. Буцата в гърлото ѝ я давеше, задушаваше се.

Не бива да плаче! Киселата воняща превръзка върху устата ѝ не ѝ позволяваше не само да говори, но и да диша.

Пере се изправи и я издърпа да стане — хвана я за превръзката като юзда. Завря пръсти зад плата и дръпна рязко, така че откъсна заплелите се във възела снопчета коси. Изправи я да стъпи и я отведе обратно при Уилис.

Великанът се бе поокопитил, но още се превиваше от болки, пристигнал с ръка окото си. Здравото му око я изгледа злобно и изведнъж Серена осъзна, защо на курсовете по самоотбрана във всички случаи препоръчват да се търси контакт и опит за разбирателство, а не агресивност. Каквото и да бе възнамерявал да прави с нея Уилис в началото, сега то бе нищо в сравнение с онова, което сега ѝ готвеше.

Серена се опита да позабави крачките си преди да се е приближила много до него, но Пере я тласна напред и тя политна. Уилис я удари по лицето с гърба на ръката си, тя рухна на колене, разплакана. Почувства в устата си солената кръв.

— Мръсница! — изръмжа той, продължавайки да притиска окото си. — Ще ми платиш за това! Ще ми плащаш дотогава, докато започнеш да се каеш, че си се родила жена!

Серена успя да се превърти и да стане, преди да я ритне. Обувката му я улуци по рамото, а не по слепоочието. Прониза я светкавична болка. Болката експлодира повторно, когато падна тежко на земята, без да може да си помогне с ръце.

— Дай я в лодката! — нареди Уилис и се запъти нататък, разтърквайки окото си.

Пере я хвана отново за импровизираната юзда и я изправи като предмет. Натовариха я в лодка с огромен извънбордов мотор на

кърмата. Лодката беше като че специално правена за браконieri, а и беше достатъчно бърза, за да може да се изплъзне на пазачите на резервата или на загадъчния Робин Худ на мочурищата. Беше пълна с капани, рогозки за покриване на вълчи ями, празни бутилки от уиски и смачкани бирени кутии. Над ватерлинията Серена видя няколко дупки — навярно от куршуми. Вонеше на тиня и риба. Пере я накара да седне на нагънатото на пода черно платно, с гръб към стената на лодката — острият ръб се врязваше в гръбнака ѝ. Пу запали мотора и потегли, докато Уилис се опитваше да проплакне с бира сълзотворния газ от окоето си.

Страхът, обзел Серена, заплашваше да я парализира напълно. Този страх ставаше все по-силен, струваше ѝ се, че ще полудее. Лодката се отдалечаваше все повече от земите на Шеридан. Серена искаше да изкрещи, но писъците засядаха в гърлото ѝ и заплашваха да я задушат. Нямаше къде да бяга — около тях бяха само черните води на блатото.

Отвеждат я навътре!... Ужасът, който би я връхлетял при тази мисъл във всеки друг случай, сега бе многократно по-голям. Серена знаеше по-добре от всеки друг колко лесно може да изчезне човек в блатото. Докато някой се сети да я търси, тя ще е безвъзвратно изгубена. Уилис и Пере могат да правят с нея каквото пожелаят. Без свидетели. Без някой да чуе писъците ѝ... Изведнъж всичко ѝ се видя по-страшно и от най-ужасните кошмари.

Испадна в паника. Какви ли заповеди са получили двамата похитители? За какво им е платил Бурке? Да я сплашат, за да се види принудена да продаде? Да я обезвредят, докато сключат сделката?... Да я вземат като заложница и да поискат Шансон дю Тер като откуп? Малко вероятно. Би било твърде рисковано за Бурке и за „Тристар“... Оставаше само една възможност: Бурке иска да я премахне — окончателно.

Това заключение извика нов изблик на страх. Но Серена успя да възпре сълзите си. „Овладей се! Запази присъствие на духа!“ Това бе единствената ѝ надежда — не бива да губи сега ума и дума, трябва да разсъждава трезво, да търси някакво спасение.

С неимоверни усилия Серена потисна страха си, надмогна ужаса — сега не бе време за това. Тук страх няма да помогне. Нито пък има полза да се моли да изникне от някъде някакъв спасител. Лъки няма да

скочи най-неочаквано от някое дърво и да я спаси. Той дави мъката си у „Мътънс“, тя е сама самичка. Ако не се спаси сама, те ще я изтезават и ще я убият...

Все още разтреперана, тя се огледа наоколо — да види някаква характерна особеност в околността, някакъв белег — ако се съсредоточи, може би ще успее да запамети пътя и ще може да се върне по него, след като им избяга... Стори й се, че е същият път, по който Лъки я бе завел до Джифорд, но не беше сигурна. С всяка минута ставаше все по-тъмно, все по-трудно се виждаше наоколо. Освен това каналите непрекъснато се разклоняваха, нямаше как да запомни нещо.

Блатото, тъмно и смълчано зад пърпорещия мотор, сякаш настъпваше все по-близо и по-близо. Пере намали газта и предпазливо се провря между няколко кипарисови дървета. Уилис се бе настанил в едно от двете столчета за риболов, поставени в лодката. Не сваляше очи от Серена. Бе престанал да плиска окото си с бира и сега я пиеше от шишето.

Серена усещаше погледа му върху гърдите си. Опита се да се преструва, че не го забелязва, но чувството бе не по-малко упорито от комарите, които кацаха по врата и по лицето й. Беше облякла риза с дълъг ръкав и дълги панталони — знаеше си, че вечер не се излиза от плантацията с голи ръце. Но бе забравила предупреждението на Лъки за парфюма й. След като взе душ, бе сложила няколко капки — просто имаше нужда от нещо женствено за кураж след целия изнурителен ден. Не помисли да отмие миризмата от себе си, преди да излезе от вкъщи.

Уилис се плъзна от трона си и застана на колене върху рогозката пред Серена. Тя го гледаше подозрително. Лявото му око бе почти затворено — изглеждаше още по-отвратително. Беше разлял бира по ризата си — това само засилваше вонята на вкиснато, която се разнасяше около него. Той вдигна ръка, прекара гърба й по брадичката на Серена, като я чукна леко с кокалчетата. В усмивката му имаше нещо змийско.

— Сега, вече ми е ясно защо наричат оня копелдак Лъки^[1] — каза той. — Ти наистина си готино парче.

Серена едва се сдържа да не трепне от докосването му. Страхът й само би предизвикал Уилис. Тя ухапа превръзката в устата си и

наложи непроницаема — както ѝ се струваше — маска на лицето си.

— И какво му намира мадама като тебе на оня нехранимайко? — продължи да опипва с поглед тялото ѝ Уилис, като че там някъде бе изписан отговорът на въпроса му. Тънките му сухи устни се разтегнаха в лигава усмивка, окото му — само здравото — блесна. — Бас ловя, че дръжката му е като на разплоден жребец! И да му каца на нея такава изискана дама като тебе!... На този тип с големия чук! Гледай ти, гледай ти!...

Той се закиска. Изглежда нейното мълчание му действаше възбуждащо, също както биха му подействали и протестите ѝ, навярно.

— Знаеш ли — той продължаваше да гали бузата ѝ, — когато бях горе в Ангола, имах на стената на килията снимка на една руса красавица. И всяка нощ съм си мечтал какво ли ще е да си има човек работа с нея. Досуц като тебе... Само че беше гола.

Той свали ръка от брадичката ѝ, хвана горното копче на бялата ѝ копринена блуза и го откопча с ловко движение на палеца и показалеца. Пареща киселина се надигна в гърлото на Серена, но тя преглътна с каменно лице. Седефените копчета се разкопчаваха едно след друго. Тя захапа мръсната кърпа в устата си, вперила поглед далеч напред. Уилис разгъна блузата ѝ, впил мазни очи в гърдите ѝ.

— Страхотна си! — прошепна той и дойде по-близо до нея. Прокара пръст по дантелата на сutiена ѝ, след това подпъхна пръст в чашката и повтори движението по голата ѝ кожа. — Ще пукна от нетърпение да видя и останалото.

Не бе по силите на Серена да потисне студените тръпки — кожата ѝ настръхна. Мисълта, че този мъж ще я опипва по най-интимните места с гадните си ръце, я изпълни с отвращение и безкраен ужас.

Реакцията ѝ не остана скрита за Уилис. Смехът му прозвуча по-скоро заканително, отколкото весело. Той сграбчи едната ѝ гърда и я стисна до болка.

— Най-добре ще е да не се ежиш, лейди Серена, щото старият Пу и аз добре ще попалуваме, преди да свършим с тебе.

Серена едва не повърна от представите, които тези думи извикаха в съзнанието ѝ. Занимавала се бе неведнъж с пациентки, станали жертва на изнасилване. Бяха ѝ описвали такива гаври, та човек можеше само да се пита има ли Господ! Внезапно в съзнанието ѝ

нахлуха спомени за всички ужасии, които бе слушала. Тя се осмели да хвърли поглед през ръба на лодката към мастиленочерните води. По-добре да се удави.

В този миг Пере рязко насочи лодката към някаква падина и изгаси мотора. Виждаше се стръмна пътека. Явно, бяха стигнали до целта. Уилис скочи от лодката, взе хладилната чанта с бирата и се заизкачва към колибата. Остави Серена на своя лакей. Пу бе вперил лепкави очи в разкопчаната ѝ блуза, протегна ръка да я пипне, но гласът на Уилис го сопна:

— Давай, давай да влизаме! Подлудиха ме тия проклети комари!

Колибата изглеждаше необитаема. Беше барака от накатранен картон, вдигната на колове — къща, в каквата Серена си беше представяла, че живее Лъки Дусе, преди да види дома му. За двор пред колибата не можеше да се говори — само кал и плевели, осеяни с боклуци: кутии от бира, бутилки, автомобилни гуми, изхвърлен стар хладилник без врата. Отзад в храсталаците се виждаше допотопна ръждясала кола.

Кола! Значи трябва да има и шосе... Но за какво ще ѝ е това шосе, след като самата тя е без кола. Ще я настигнат точно както стана преди малко... Единствената ѝ надежда е да се скрие някъде в гората.

И ако това е надежда! Посред нощ, с вързани ръце и уста, да пропълзи в блатото, което все още и навява ужас! Прастарите страхове се надигнаха отново в нея, ала новите бяха много по-страшни. На времето в блатото все пак бе оцеляла. Но не би могла да преживее онова, който ѝ готвеха Уилис и Пере.

Уилис беше вече вътре. Пере я поведе през двора — така дърпаше превръзката на тила ѝ, че скубеше жестоко косите ѝ. Беше дребен, на височина почти колкото нея, слаб и хилав. Гърдите му бяха хлътнали, панталоните му висяха — нямаше на какво да се задържат. Положително не е толкова силен като Уилис, но е пъргав. Ако успее да се измъкне от ръцете му, ще трябва да тича много по-бързо от първия път...

Серена тръгна с по-бързи крачки към колибата, така че той вече не я блъскаше, а трябваше да подтичва след нея.

— Нещо много се разбърза, скъпа? — ухили се той и разкри гнусна дупка с гнили, изпотрошени зъби. — И на мене ми се бърза.

Серена рязко спря, изви горната част на тялото си наляво, протегна десния си крак и го спъна. Както се хилеше животински, самозабравил се от надмощието си, Пере се просна в калта между руло ръждясала мрежа за кокошарник и една автомобилна гума.

Серена дори не се обърна да види преследва ли я — всяка секунда беше ценна. Хукна към гората, препъваше се в коренищата. Зави наляво, хукна обратно, пак зави и продължи да тича. Клоните я шибаха през лицето, деряха дрехите ѝ. Черните стволоче на дърветата едва се очертаваха в мрака. Блъсна се с рамо в едно дърво и спря за миг, обезумяла от болка. Едва пропълзя до една песимония, не можеше да дойде на себе си. Изведнъж се обадиха всичките болезки по тялото ѝ, разбудени от този последен удар. Китките, завързани на гърба ѝ, бяха изтръпнали, левият лакът, който Уилис бе пернал, за да избие от ръцете ѝ спрея, я болеше непоносимо — дали не е счупен? Болката в рамото от ритника на Уилис пулсираше и неспирно напомняше за себе си. Всяко мускулче я болеше от неестественото положение на ръцете ѝ. Цялото ѝ тяло виеше от болка. Но поне беше жива. Все още.

Мръсната превръзка заглушаваше дъха, който излизаше със свистене от дробовете ѝ. Платът се бе поразхлабил от хватката на Пере, Серена се надяваше, че ще може да се освободи. Притисна буза към дънера и се тръкна по кората, за да свлече превръзката. Не се получи. Тя продължи да натиска отчаян, сантиметър по сантиметър, докато най-последно устата ѝ се свободи. Възелът все още бе сплетен с косата ѝ — кърпата остана да виси около врата ѝ като въже за бесене. Серена се наведе и се изплю, за да премахне гадния вкус в устата си, но не успя.

Нещо изшумоля в храстите вдясно от нея. Серена подскочи и впери очи в черния мрак, но не можа да различи нищо. Чу, че нещо се движи не можеше да определи нито какво, нито откъде. Заля я вълна от ужас и отчаяние. Блатото се разбуждаше за своя нощен живот, настъпило бе времето на ловеца и неговата жертва...

— Господи! — прошепна отчаяно тя. — Сега аз съм жертвата.

Жертва, лишена от естествените защитни цветове. Животните в блатото са в по-изгодно положение от нея. С тази бяла риза и жълтеникавия си панталон тя бе прикрита толкова, колкото фар в морето.

Боже! Чу зад себе си стъпки! Насили се и отново хукна. Дали беше Пере или сега му помагаше и Уилис?

Серена отново смени посоката и се хвърли напред. Ако можеше да види нещо! Ако ръцете ѝ не бяха вързани! Ако не я сковаваше този ужасен страх... Ако Лъки беше някъде тук.

Лъки. Дали ще го види отново някога? При създадите се обстоятелства това надали имаше вече някакво значение, но Серена се питаше дали той има изобщо представа колко тя го обича. Питаше се, дали самата тя си е давала по-рано сметка за това. Но когато бягаш, за да спасиш живота си, много неща ти се разкриват в нова светлина. Изведнъж се улови, че мислено се пазари с Бога: „Само ако се измъкна жива, ще се сдобря с Шелби... Ще простя на Джифорд, ще бъде пощедра, ще се боря за Лъки...“

Но ще може да го види отново само ако успее сега да се измъкне. Трябва да вярва в това! Да не спира! Всичко ще се оправи. Ще бъде в безопасност. Ще арестуват Бурке... Тя ще се срещне с Лъки! Да тича! Не бива да спира! Да се измъкне само!...

Хладният нощен въздух изгаряше дробовете ѝ. Не чуваше вече нищо друго освен собственото си дишане и грохота на сърцето си. Главата ѝ бучеше. Усещаше в носа си влажната тръпчива миризма ма гората. Меката почва потъваше под краката ѝ. Чувстваше се напълно дезориентирана, сякаш витаеше в някакъв нереален свят — между истерията и делириума.

Да може да се добере някак до къщата на Лъки! С неговия радиопредавател може да потърси помощ... Може да вземе неговата пушка... Няма как да стигне до там.

Кракът ѝ се заплете в един оголен корен и тя излетя през глава напред в тъмното. Лицето ѝ плесна в калта, точно до ботуша на Мийн Джин Уилис.

[1] Lucky — Щастливец (англ.) — Б.пр. ↑

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

— Хайде, сладур, ела да идем някъде, където ще сме си сами!

Лъки погледна блондинката, увесена на лявото му рамо, с едва прикривана досада. Тази жена явно нямаше инстинкт за самосъхранение! Закачи са за него щом седна в ъгъла у „Мътънс“ и, изглежда, бе твърде смела или твърде глупава, за да не забележи как всички останали веднага се бяха изнизали на безопасно разстояние от Лъки. Колкото и пищна да беше, не можеше да се каже, че е особено надарена умствено. Не се притесняваше и от най-грубия намек. Лъки на няколко пъти ѝ изшътка да мълчи, няколко пъти направо я срязва, но усилията му се разбиваха о глупостта ѝ като в стена.

Досадна история. Не бе дошъл тук, за да си търси нещо за в кревата. Търсеше свада. Надяваше се да се намери някой глупак, съгласен да се сбие с него. Просто имаше нужда да удря в нещо. Така бе сторил предишната нощ, така ще прекарва и следващите нощи — дотогава, докато се успокои.

Обаче русата си имаше други планове. Тя се облегна на него, отметна глава и събра в ръце гърдите си плътно една до друга, та да изглеждат по-предизвикателни. Черната ѝ фланелка бе като за малко момиченце, което съвсем си няма бюст — късичка и тясна, оставяше цяла педя от коремчето ѝ непокрита, за да извести на всички, че госпожицата не понася сутиени. Изглежда ѝ беше трудно да държи очите си отворени — сигурно се дължеше на дебелия пласт сини сенки и натежалите изкуствени мигли. Изтощената ѝ сребристоруса коса — тъмна в корените — бе тупирана в страховита прическа, армирана в броня от лак за коса, кой знае каква ли нова дупка се бе отворила в озоновия слой. На ушичките ѝ се клатушкаха обици като полилеи.

Лъки въздъхна. Долнопробна класа. Миришеше на евтин парфюм и на тютюнев дим, да не говорим за това, че изсмука почти цялата му чаша уиски. Беше хубава, по някакъв примитивен начин. Нямаше съмнение, че мъжете се обръщат да я погледнат. Но у Лъки тя предизвикваше само отвращение. Може би щеше да има някакъв

успех, ако покажеше малко повече стил, ако беше по-хладна... Ако се държеше поне малко нещо като дама... Като Серена.

Той процеди през зъби някаква френска ругатня и побутна настрани чашата с останалото уиски. И за какво ли му е дама? За какво му е жена, дете оголва и спомени, и нерви? Ще му донесе само ядове. Никога няма да го остави да бъде сам със себе си. Никога няма да му признае правото на емоционална дистанция, от каквато той има нужда.

Не каза ли на Серена още от самото начало какво може да получи от него? Защо тогава тя продължи да рови и да пита? Тя иска любов, а той не желае да има нищо общо с това! Край на тази история!

„Защо тогава се занимаваш още с нея?“ Коварният вътрешен глас му се подиграваше. „Защо продължаваш да се интересуваш как ли се е правила с Бурке, какво е станало с Шелби?“ Защо му трябва да знае дали ѝ е останало още силища, дали не се нуждае от рамо, на което да се облегне?...

Лъки пак изруга и посегна към бутилката с уиски. Блондинката — името ѝ така и не запомни — се облегна назад нацупена и си взе цигара от неговите.

— Ама че си мъчен мъжкар! — каза тя глезено и издуха дима към тавана, излегнала се предизвикателно срещу Лъки. — Единак! — Тя разтърси рамене така, че гърдите ѝ се разлюляха и заподскачаха в ритъма на бързото цидеко, което пращеше от мюзикбокса.

Лъки я погледна подигравателно.

— А ти какво си? Да не си щерка на Айнщайн?

Тя продължи да си играе игричката, като че не бе чула думите му.

— Падам си по мъжки момчета. Нямам нищо против една авантюрка, ако чаткаш какво искам да ти кажа.

— Чаткам.

— Ами то-га-ва... — проточи тя думата на три срички, поразмърда се на стола и го дари с лъчезарна усмивка, вдигайки въпросително оскубаните си вежди.

Скитър Мътън спаси Лъки от необходимостта да отговори. Той дойде на масата им, придърпа един стол и отпусна на него безформеното си тяло. Под мустака му просветваше полумесецьт на усмивчица, която не стигаше до очите му.

— Ей, Лъки, какво ново?

Лъки прескочи поздрава и си наля отново.

— Пак си разреждал уискито, Скитър.

Собственикът се хвана с театрален жест за сърцето:

— Аз? Mais non!^[1] Мадам Скитър, тя води сметките, тя разрежда уискито. Как можеш да допуснеш такова нещо за мене! Дето не си пожалих труда да дойда да те открехна...

— За какво?

— Ами за твоите двама приятели.

На езика на Лъки беше да отговори, че не го интересува какво замислят Уилис и Пере. Омръзнало му беше да печели чужди битки. От днес вече решава да се изолира и да си гледа само своя живот... Никакви изпаднали в беда девизи, никакви застрашени плантации. Ще се грижи са себе си. Всичко останало да върви по дяволите, ако зависи от него!

Но Скитър продължи да говори, без да се впечатлява от неизречените мисли на Лъки.

— Имаха някаква среща днеска следобед.

— С кого това? — Не че го интересува. От просто любопитство, нищо повече. Лъки вдигна поглед към Бурке, който седеше в другия край на препълнения задимен локал, потънал в гневен разговор с Пери Дейвис. — С него ли?

Мътън поклати глава.

— Non, non^[2] Петролният Бурке си беше тук през цялото това време. На ония им се обадиха по телефона и те излязоха, а като се върнаха след това, се хилеха като крокодили и се перчеха с много пари. Малко преди ти да дойдеш. Щом ти се появи и те се изнизаха през страничната врата.

— Е, и?

Дебелакът сви рамене, завъртя очи и измъкна една сгъната банкнота от джоба на престилката си. Той я размаха под носа на Лъки, като че очакваше да предизвика интерес с миризмата ѝ.

— Ей това тука са оставали за бакшиш. Тоанет ми го показва, защото никога не е виждала такъв бакшиш, горката. Едва не припадна. — Мътън изсумтя презрително. — Двайсетачка. Нямам думи!

Лъки гледаше недоумяващ банкнотата. Нова новеничка, каквито вадят само приличните хора... Опитът му говореше, че такива обесници като Уилис носят пари, дето са по-мръсни от работата, с която ги изкарват. За да бутне Уилис на бардамата чисто новички

двадесет долара, човек можеше да се обзаложи, че джобовете му са претъпкани с такива банкноти. Трябва да е изкарал тлъста сума, за да прояви изведнъж такава щедрост. Джин Уилис бе всичко друго, но не и благодетел.

— Тоанет разправя, че двамата имали цяла пачка, дебела колкото опашка на алигатор. Бас държа, че не са спечелени от продажбата на библии, а не са излизали по реката, откакто ти им проби лодката, значи и раци не са могли да откраднат. Когато някой плаща толкова... — Мътън сви многозначително рамене и разтърка чело. — Работата няма да е читава, не е ли така?

Лъки продължаваше да гледа банкнотата. Разтърка между пръстите си шумолящата още хартия, потънал в мисли. Може да е последната вноска за палежа. Но тогава Уилис и Пере щяха да са си все още тук, щяха да се наливат с разводнено уиски и да играят на комар в задната стаичка, нощта все още не бе превалила. Не. За нещо друго им е платено. За нещо, което сигурно тепърва ще вършат.

— Ти не знаеш ли какво готвеха?

Скитър поклати глава, смръщил чело.

— Мръсотия някаква, бъди сигурен. Уилис спомена нещо, че щял да се среща с някаква дама. Не го и слушах. Каква ли дама ще тръгне да се среща с някой като него.

„Шелби“ — отговори в себе си Лъки. Серена имаше право, сестра ѝ надали сама би палнала огъня. Шелби не би се хвалила за такава мръсна, физическа работа. Но не би се поколебала да наеме някого. А ето че и сега им беше намерила нова работа.

— Към реката заминаха — Скитър наведе глава и се закиска. — Ама и ти им проби екстра дупки в лодката, да се проветриват. Уилис и задника да си съдере, няма да успее да ги изкърпи всичките.

Блондинката, която бе мълчала благосклонно през последните минути, като че се разбуди при споменаването на Уилис. Тя се приведе през масата към Скитър, като добре се постара Лъки да има богатата възможност да надзърне в деколтето ѝ:

— Вие познавате Мийн Джин? Този кучи син!

Тя отметна глава назад и издаде нещо като смях, което прозвуча по-скоро като цвиленето на муле. Лъки се извърна бавно към нея, с някакъв убийствен блясък в очите. Не един и двама мъже бяха

замръзвали от този негов поглед. Но русата само му намигна и се засмя.

— Ти добре ли познаваш Уилис, скъпа? — запита Лъки с кадифен глас.

— Човече божи! Ама аз го познавам дяволски добре! — Тя отново изцвили сърцато и плесна с ръка Лъки по рамото. — Нали той ми подсказа за тебе, шефе! Мислел, че може да имаш нужда от жена, щото твоята ти избягала. — Тя го погледна с лъчезарна усмивка и го щипна по бедрото. — Напомни ми после да му благодаря!

Лъки просто замря. Прошепна на френски някаква кратка молитва, стисна ръба на масата и се изправи бавно, като в транс.

[1] Не, разбира се! (фр.) — Б.пр. ↑

[2] Не, Не! (фр.) — Б.пр. ↑

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

Моторницата фучеше през блатото с убийствена скорост, която би била немислима дори при дневна светлина. Водният път бе пълен с препятствия — разхвърляни дървесни стволоче, повлекла и коренища, останали под водата след големите дъждове. Лъки прибави газ, сръчно изви кормилото надясно и веднага след това наляво, в последната секунда се размина на сантиметри с един дънер. Беше вперила очи напред, опитвайки се да съсредоточи цялата си енергия в кормуването. Познаваше това блато по-добре от всеки друг. Само да се съсредоточи, да си представи точно пътя, да внимава... Да реагира с ума си част от секундата предварително, да бъде...

Изскочи от „Мътънс“ като че го гонеше дяволът. Поспря само за миг до пирогата да си вземе чантата и се впусна към лодката, която сега караше. Бе сложил очилата си за нощно виждане, само те му даваха възможност да различи изобщо нещо в тоя мрак, макар и съвсем недостатъчно, особено при тази скорост. Беретата висеше под мишницата му. Много би искал пушката му да е тук, но не я държеше в пирогата, а време да я вземе от къщи нямаше.

Доколкото можеше да прецени ситуацията, беше въпрос на минути. Онова, което научи в Шансон дю Тер, потвърди и най-лошите му опасения. Одил бе видяла Серена да излиза от къщи и да отива към дома на Арно. Дъщеричката на Арно каза, че отишла към реката. Там, където свършваше полският път по протежение на реката, Лъки намери чантичката ѝ, а не много далеч от нея и един флакон със сълзотворен газ.

Уелис и Пере са я отвлекли. Лъки имаше горе-долу представа къде могат да я заведат. Уелис има хижа, там си държи петлите за състезания. Беше на скрито място, двамата сигурно ще се чувстват в безопасност, ако завлекат Серена там. Не биха предположили, че Лъки знае скривалището. Нито пък ще очакват той да зареже блондинката. Лъки можеш да разчита на изненадата. Само да не пристигне твърде късно!

Като си представяше как Уилис и Пере опипват Серена с гадните си лапи, червено було падаше пред очите му. Струваше му се, че ще превърти. Гневът го давеше, заплашваше да го помете като порой. Лъки полагаше неимоверни усилия да запази самообладание, да стиска зъби. Какво ще помогне на Серена, ако изпадне в сляпа ярост и не може да мисли?...

Сега, сега той има нужда от всичките си умения и инстинкти, от всичко, което е научил, което може. Преди всичко спокойствие — каменно, убийствено спокойствие! Той е в акция. Ще прекоси с лодката блатото. Ще намери Уилис и Пере. Ще ги убие. Те са отвлекли жена му...

Жена му.

Той обича Серена Шеридан. До този момент можеше да отрича, но откакто знае, че тя се намира в опасност, всичко отиде по местата си. Онова, което изпитва към нея, е много повече от физическо желание. То си беше повече още от самото начало...

Тази истина не му донесе нито утеха, нито радост. Напротив, почувства се още по-безпомощен и отчаян. Какво може да й предложи? От него е останала само черупката, живурка едва-едва, ден за ден. Как би могъл да поеме отговорността за една любов, за една жена?! Не може. И не иска. Дори и да я обича, това не променя нещата.

Лъки прокле мислено чувствата си. Изви гневно кормилото — моторницата почти прескочи кипарисовия дънер. Сега не бива да мисли за нищо. Ако не внимава... и той, и Серена ще умрат.

Реката правеше плавен завой на изток. Лъки намали газта, воят на моторницата изведнъж секна. Оттук нататък трябва да върви пеша. Приблужи лодката колкото и възможно повече до брега, изгаси мотора и пъкна ключа в джоба на панталона си. Върза лодката за един надвиснал върбов клон и скочи на сушата.

Безшумно, като дебнеш сребрист лъв той се плъзгаше в сред храсталака. В съзнанието му се мяркаха картини от други такива акции. За един съвсем кратък миг му се стори, че долавя миризмата на джунглата, че чува стрелбата на горилите някъде в далечината. Усети, че се унася и се сепна. Ако е имало някога момент, в който да се е нуждаел от бистра глава, то това бе именно сега. Извади беретата от калъфа и претегли машинално с ръка познатата тежест. След това се втурна през гъстака.

Беше топла, тиха нощ. Във въздуха миришеше на тиня и дивамента. Песента на жабите и насекомите се сливаше в призивно звънтене, кънтящо над цялата Делта. Лъки напрегнато се вслушваше за други звуци — възможно бе Уилис да е оставил някъде Пере на пост. Но чуваше само обичайните нощни шумове на живите твари в блатото. Нито човешки говор, нито викове.

При мисълта за това стомахът му се обърна. Господи! Не можеше да понесе мисълта, че Серена е в ръцете на мъже като Пу и Уилис — жестоки, калпави, диви скотове. Ще успеят да я изплашат, това те го могат. А като знаят, че тя е негова, ще изпитат още по-голяма наслада да ѝ причинят болка. Ще я накарат тя да плаща за това, че той пресече браконьерството им.

В продължение на една ужасна секунда той видя мислено Серена, завързана, с изкривено от болка лице, обляна в сълзи. Чу отчаяния ѝ писък... Притъмня му, притисна с ръце слепите си очи, за да прогони този кошмар, който вледени кръвта му.

Шелби ще му плати за това. Тази мисъл витаеше като дим в най-тъмните ъгълчета на душата му. Шелби! Да посегне на собствената си сестра! Серена се бе изпречила на пътя ѝ, също както и неговото дете тогава бе пречка на нейния път към целта... В него лумна не гняв, а омраза. Лъки стисна зъби, за да потуши тези пламъци в душата си. Сега не бе моментът за емоции и гневни изблици. Сега той ще влезе в околото на циклопа, спокоен, съсредоточен.

Той поспря, облегна се за миг на един дънер, изчаквайки тялото му да се успокои. Започна да диша бавно, дълбоко, да изчисти дробовете си, докато в душата му нахлу студена, бяла светлина.

Серена се препъна в прага на колибата и падна на мръсния под, тъй като Уилис не направи опит да я задържи. Само една стара метална стояща лампа с жълт абажур разпръскваше слаба светлина в единия ъгъл. Помещението бе потънало в мръсотия, миришеше на мишки и на урина. На пода, покрит с протрит линолеум, бе сложена ниска зелена кушетка, изтърбушена така, че от всички страни стърчаха пружини и пълнеж. Пред кушетката имаше ниска масичка с дървен плот, лакиран с шеллак. В другия край на стаята се виждаше легло с ръждясали

железни табли. Чаршафи нямаше — само един изтънял матрак, целия на лекета.

Никога не би могла да си представи, че ще седне на такова гадно място, камо ли да умре в него...

Серена се изправи на колене. Машинално се огледа за някакъв план за бягство. Имаше задна врата, но беше твърде далеч от нея, още повече, че Уилис сега застана точно така, че прегради този път. Той се наведе, издърпа я за болното рамо и я бутна към леглото.

— Разполагай се удобно, пиленце! — каза той със смях.

— Не мога със завързани ръце — отвърна Серена. Тя потисна болките и приседна на ръба на леглото. — Бихте могли да ме развържете. Не мога да ви избягам.

— Браво! — Уилис се наведе през ниската масичка, а след това се обърна към нея. В едната си ръка държеше бутилка с уиски, а в другата револвер. — Не можеш да ни избягаш, така е. Но докато ръцете ти са вързани, не можеш да държиш оръжие, нито да ни издраскаш очите, като речем да се позабавляваме. Искат ти се, мис Шеридан, ама няма да се хвана аз на тия! Така както си, ми харесваш най-много.

Той отпи глътка от бутилката и тръгна към леглото, по брадичката му се стичаше уиски. Серена го наблюдаваше настръхнала, опитваше се да прецени доколко е пиан. По пътя дотук бе изпил няколко кутии бира. А може и преди това да е пил. Ако е пил достатъчно, може алкохолът да го събори, преди да има време за нея... Но тогава все пак оставаше Пере.

Пере бе застанал с извадено оръжие до вратата и наблюдаваше с нервно кикотене как Уилис се приближава към нея. Серена се страхуваше от него дори повече, отколкото от Уилис. Уилис бе опасен, но пресметлив, докато в очите на Пере, щом само я погледнеше, се появяваше някакъв странен блясък, нещо налудничаво, като че не беше с всичкия си.

Уилис седна до нея, притисна бедрото си до нейното, хълбок до хълбок. Той се наведе силно напред, опря се с бутилката на матрака, докато погледът му срещна очите на Серена. Вонливият му дъх и киселата миризма на тялото му извикаха у нея диво желание да се дръпне, ала тя издържа и не мръдна. Докато действа разумно и

контролира страха си, все още има някакъв шанс... Поддаде ли се на страха, загубена е. Ще се нахвърлят върху нея като вълци върху агне.

— Виждаш ли, ако те бях отвързал — обясни Уилис, приближил устата си на сантиметър от нейната, — сегичка щеше да ми се противиш...

Той вдигна пистолета. Серена се вцепени, когато той прокара бавно дулото по бузата ѝ, по врата и по гърдите ѝ. Той очерта дантелата, с която бе поръбен сутиенът ѝ, след това натисна студената стомана в меката ѝ гръд. Серена усети, как цялата настръхва — от глава до пети. Уилис се ухили и заби дулото върху самата пъпка на гърдата ѝ.

— Така харесва ли ти се, лейди Серена? Ей така ще е много по-гот!

Серена въздъхна с облекчение, защото той остави 38-калибровия пистолет на леглото. Ала в следващия миг Уилис я сграбчи за косата и я притегли назад върху матрака, като я натисна с тялото си. С разкривеното си лице и подпухналите си очи той приличаше на някакво чудовище от филм на ужасите. С гърлен смях той вдигна бутилката над нея. Серена се изви на дъга от напрежение, стиснала очи, в очакване на удара. Но удар не последва. Уискито заплиска върху гърдите ѝ, намокри бельото ѝ и потече на вадички надолу. Острата миризма я задави.

Уилис се наведе, ухапа зърното на гърдата ѝ и засмука силно мократа коприна. Той пъкна коляно между бедрата ѝ, насили я да разтвори крака и легна върху нея, притискайки болезнено тялото ѝ с възбуждения си член.

Серена се бореше със сълзите, напирани в очите ѝ — тежкото тяло на Мийн Джин Уилис смаза и последните ѝ надежди. Имаше възможност да избяга, а я проигра! По-добре да я бяха убили! Да можеше последните ѝ мигове на този свят да не са толкова унижителни и гадни! Нима последният спомен, който ще отнесе в отвъдното, ще бъде ужасът да бъде изнасилена!...

„Замижи и мисли за Англия!“ Втълпявали са на жените от викторианската епоха да си повтарят това, когато трябва да легнат с мъжете си. „Замижи и мисли за Лъки!“ Сълзите бликаха изпод клепачите ѝ. Уилис лочеше шумно от гърдите ѝ и я притискаше все по-силно, с цялата си тежест. Серена хапеше устни, впи зъби в тях, докато

усети соления вкус на кръвта. Трепереше от отвращение, повдигаше ѝ се от погнуса, струваше ѝ се, че ще се задуши. Насилие! Насилие от най-отвратителен вид...

— Ей, да каза някой, че ти ще си пръв? — обади се Пере, изникнал внезапно зад Уилис. Кучешките му очи се бяха приближили сякаш още по-близо до носа му, челюстите му дъвчеха така, че мустаците му подскачаха. Пушката бе все още в ръцете му, пръстите неспокойно опипваха дулото.

Уилис вдигна глава от гърдите на Серена, но не си даде дори труд да погледне Пере.

— Аз казах! — изръмжа опасно той.

Серена наблюдаваше тревожно как Пере се изчерви, как мърда устни, като че събира кураж да изрече още нещо. Опасният блясък в очите му се засили, когато се загледа в гърдите ѝ и в мокрия ѝ сутиен.

— Ама преди това каза, че аз ще съм пръв.

— Разкарай ми се! Не съм казал!

Уилис удари силно с крак Серена и отново наведе глава, без да обръща повече внимание на мъжа зад себе си.

— Ама го каза! — продължи да упорства Пере. — Ти така ми каза: най-напред мога да съм аз...

— Изглежда че думата му не тежи много — намеси се Серена. Нова надежда трепна в нея. Умението ѝ да говори с психопати бе единственото ѝ оръжие. Ако успее да насъска тези двамата един срещу друг, може да има някакъв мъничък шанс... А някакъв, макар и незначителен шанс е все пак по-добър от никакъв шанс.

Уилис я изгледа навъсено:

— Ти си дръж устата.

— Защо трябва да се оставя вие да ме командвате? — отвърна Серена. — Той държи оръжието.

— Така, така — съгласи се Пу, готов за кавга. Ръката му продължаваше да глади машинално цевта. — Аз държа оръжието, Уилис. Слизай! Щото аз ще я мина пръв.

— Пръждосвай се по дяволите!

— Мога да те гръмна, лайнено копеле! — Пере завъртя дулото на всички страни, като че ще стреля. Личеше си, че няма задръжки и ще изпълни заканата си. Но вместо да стреля, той заби дулото в гърба на Уилис.

— Дадено бе! Пусни ме да стана!

Пере отстъпи назад и свали цевта. Уилис стана бавно, вдигна си джинсите и изгледа дребосъска свирепо. Със светкавично движение, твърде неочаквано за неговото тромаво телосложение, той хвана пушката за цевта, извъртя приклада във въздуха като бейзболна бухалка и замахна към главата на Пу, който приклепна и едва избягна удара.

— Идиот такъв! — кресна Уилис. — Ти не можа да я опазиш от лодката до колибата! За малко всичко да осереш! Да ми се разкараш от очите, че има да чакаш да ти дойде изобщо реда!

— Ами, че ти не каза ли? Каза го, че аз ще съм първи!

Серена не изпускаше нито дума от спора им — разменяха си заплахи и обиди, дърпаха се, бутаха се — все по-далече и по-далече от леглото, към другия край на стаята. Между нея и предната врата вече не стоеше никой. Може да опита още веднъж! Съмняваше се, че ще избяга, но все пак беше някаква надежда. Може направо да я застрелят, без да я догонват, а това вече беше много по-добро, отколкото онова, което я застрашаваше тук.

Тя се наведе напред, готова за скок. Ала в този миг Уилис се обърна и остави пушката до вратата със зло изражение.

— Добре де, трай малко! Ще хвърлим ези-тура!

Той извади от джоба си четвърт долар. Пере моментално го грабна от ръката му, за да се увери, че не е подправен и не е еднакъв от двете страни. Уилис нетърпеливо взе монетата и с ловко движение на палеца я врътна във въздуха.

Серена скочи от леглото и се стрелна към вратата. Пере се обърна.

Монетата така и не падна на пода.

Задната врата се отвори с трясък. Проехтя изстрел и монетата изчезна. Серена се обърна и видя Лъки. Във военния си панталон, черната риза, целият в кал — и лице, и ръце, с този тънък черен автомат в ръка, той приличаше на самия дявол.

Пере хлъцна, като че наистина съгледа сатанинско изчадие. Но рипна към вратата и посегна за пушката, подпряна до стената. Оръжието в ръцете на Лъки подскочи леко и Пу изрева — куршумът се заби в рамото му. Той се втурна презглава през двукрилата врата навън и се строполи с вой и стенания върху стълбите.

Уилис се хвърли върху Серена и стисна с жилестата си ръка шията ѝ. Под тежестта му тя се олюля назад и падна на земята. И двамата се търколиха до леглото — то цялото се отмести. Уилис държеше 38-калибровия си револвер и се целеше в Лъки. С някаква инстинктивна реакция Серена се дръпна с всички сили назад и Уилис изгуби равновесие. Куршумът се заби в тавана и върху тях се изсипа лавина от разпарцалосан картон и парчета дърво.

Серена успя да се измъкне от ръцете на Уилис и пропълзя към вратата. Опита се да стане на крака. Ушите ѝ още пищяха от изстрелите. Не можеше да чуе Уилис зад гърба си но усети месестата му лапа, която се склочи около глезена ѝ и я изтегли обратно. Сега пистолетът му бе насочен в главата ѝ.

От този миг нататък всичко се разви като на сън. Сякаш времето беше престанало да тече и миговете траеха минути. Оръжието се приближаваше все по-близо, както и грозното, разкривено от гняв лице на Уилис. Устата му се отвори и той излая нещо, което Серена не разбра. Като из нищото изплува образът на Лъки, той прогърмя като локомотив и се връза в Уелис, двамата се търколиха върху скъсания линолеум. Пистолетът излетя от ръката на Уилис и се плъзна под леглото.

Лъки вдигна Уилис от пода, като го държеше за ризата и го блъсна в стената на колибата. И той бе хвърлил оръжието си, сега стискаше нож, беше притиснал ужасното острие в гърлото на противника си.

Цялото тяло на Уилис трепереше. Лицето му бе сиво, на челото му избиха едри капки пот, лееха се по цялото му лице, като че го бяха залели с вода. С изпъкнали от безкраен ужас очи той се взираше в лицето на самата смърт, устните му призоваваха всички светии на помощ.

— О, не разчитай, драги — засмя се Лъки тихо. Усмивката му бе заплашителна, пантерските му очи светеха. Той погали гърлото на Уилис с лъскавото острие. — Струва ми се, че там горе не се ползваш с много добра слава, нали знаеш?

Уилис преглътна мъчително, адамовата му ябълка подскочи рязко над острия като бръснач нож.

— За Бога, Дусе! — прошепна той отчаяно. — Аз не съм въоръжен. Това е... убийство.

Погледът на Лъки остана студен и ясен.

— Да не мислиш, че това има значение? От тебе нищо няма да остане, та да го докаже. Ти посегна на моята жена, Уилис! Ще те убия за това. Само дето не искам да бързам.

— Лъки! — Гласът на Серена достигна до него толкова треперещ и тих, че почти не го позна: беше като глас от някакъв друг свят. — Лъки, недей!

Той я погледна кратко, когато се появи в зрителното му поле. Цялото ѝ лице и вратът ѝ бяха в драскотини. Блузата висеше на парцали, мръсна, разкопчана. От устата ѝ се стичаше кръв, долната ѝ устна бе синя. Очите ѝ бяха останали без поглед — в тях нямаше нищо друго освен бездънен страх и болка.

Стихията на гнева го разтърси с нова сила.

— Ще ми плати за това! — изхриптя Лъки.

Серена мълчеше — боеше се, че думите ѝ могат да го накарат да загуби контрол. Виждаше как той едва удържа безумния си гняв. Очите му мятаха мълнии, всяко мускулче по него трепереше, тялото му бе като изпъната тетива.

— Ще си видим в пъкъла, Уилис! — промълви Лъки с опасно спокоен глас. — Но ти ще пристигнеш там много преди мене!

Той одраска дълбоко с ножа кожата на врата му. Над острието избликнаха няколко капки кръв и потекоха върху стоманата надолу към ризата на Уилис. От треперещата уста на Уилис се откъсна жален вой.

Лъки гледаше кръвта, миризмата ѝ достигна до носа му. Някаква странна поредица от образи се замърка пред очите му — старши лейтенант Ламбер, Амалинда Рока, Шелби... Той виждаше лицата им в яркочервените капки кръв, виждаше очите им, засмените им устни... Мяркаха се спомени от собственото му минало — други врагове, други битки, други мъртъвци. Усети как в душата му пропълзва нещо ледено и черно, една гърмяща вълна, която заплашва да го отнесе завинаги. Ръката му се сви конвулсивно около дръжката на ножа. Уилис не смееше да диша.

До него отново достигна гласа на Серена. Далечен, зовящ, умолителен.

— Не, Лъки! Недей! Остави го на шерифа! Той не заслужава... — Тя пристъпи, взря се в Лъки с разплакали очи и подпухнало жалко лице. — Моля те, Лъки! Аз имам нужда от тебе. Аз те обичам!

— Той те е наранил... — Думите на Лъки идваха откъслечни, натежали от страдание. Той продължаваше да се взира в ножа. Бурята още бушуваше в него, разкъсваше го, събаряше го.

Черната нощ на ръба на съзнанието му започна да се върти бавно, като кървав въртоп.

— ... Той ти е причинил болка...

Ножът се вряза още по-дълбоко. Уилис издаде някакво гърлено гъргорене. Изпод острието избликна кръв. Лъки гледаше като омагьосан червената лепкава мокрота. Мракът се приближи, обхвана го — по-близо, по-ниско, той вече не виждаше нищо. Нямаше сили да се бори срещу тъмнината. Би било толкова по-лесно, по-лесно за всички, ако свали гарда и ѝ се предаде завинаги...

Гласът на Серена отново долетя — не беше глас, по-скоро някой изрече думите направо в главата му:

— Аз съм в безопасност, Лъки. Ти ме спаси. Сега спаси себе си! Не го убивай!

Нещо в него го тласкаше непреодолимо да забие ножа. Той виждаше мислено как кръвта избликва, рухва, докато той се удави в нея, точно както в кошмарните си сънища. Кръвта ще го залее и ще го освободи от всичко. Вече няма да има нужда да воюва, няма да води битки, няма да търпи предателство... Няма да бяга от любовта. Ръката, в която стискаше ножа, трепереше като в треска. Лъки не можеше повече да се съпротивлява.

— Не се отпускай! — шепнеше Серена. — Моля те, съвземи се!

Тя го гледаше. Сълзите обливаха лицето ѝ. Страхуваше се, че ще го загуби, ако отклони очи от него само за миг. Усещаше как просто въздухът между тях вибрира от напрежение. Лъки бе вперил втренчен поглед в Уилис, но Серена бе убедена, че той дори не го вижда. Това беше поглед на човек, който се взира в себе си, който вижда там вътре онова, от което най-много се бои. Това беше най-страшната борба — защото Лъки воюваше сам със себе си. Тя имаше ужасното чувство, че ако загуби тази борба, Лъки губеше всичко, завинаги. Вътре в себе си Серена не би съжалявала, ако Джин Уилис не излезе жив от тази схватка, ала за това отмъщение Лъки щеше да заплати твърде висока цена. Серена щеше да заплати тази цена...

— Не се отпускай, Лъки! — каза тя още веднъж. Сама не знаеше от какъв таен, неподозиран резерв черпи и последните си капчици

спокойствие. — Ти можеш да се овладееш!

— Уморен съм — промълви той без глас. Безизразните му, потъмнели от страх очи гледаха някъде през Уилис.

— Зная — каза Серена и направи още половин крачка към него. — Зная, че си уморен. Но ти си по-силен, отколкото предполагаш. Ти си по-добър, отколкото мислиш. Ти можеш да се справиш! Не се оставяй да те повлече бездната! Моля те, моля те, Лъки, направи го заради мене! За семейството си. За тебе самия. Запази равновесие! Ти можеш! Можеш, зная го.

Лъки погледна острието на ножа, кръвта, която още капеше по него. Почувства се, като че едва балансира на ръба на някаква пропаст, почувства как почвата поддава под краката му. Бездната на безумието го мамеше, Серена го дърпаше обратно със силата на думите си, зовеше го назад с любовта си, той толкова жадуваше да се вкопчи в тази любов!... Напрежението в него се повишаваше като натиска в парен котел, под силата на това налягане той целият се тресеше, като че всяка секунда ще експлодира.

С дрезгав, нечовешки вик Лъки дръпна ножа и го заби в стената, до главата на Уилис. Пусна своя пленник и Уилис рухна в безсъзнание върху мръсния под.

Олюлявайки се, Лъки отстъпи назад. Мракът пред очите му бавно се вдигна и отстъпи място на непоносима светлина. Когато извърна очи към Серена, се чувстваше някак странно слаб и замаян, като че бяха източили от тялото му цялата му жизнена сила.

Серена се опита да му се усмихне през сълзи:

— Никога не съм се радвала толкова много на една среща — прошепна тя.

Лъки се потопи в погледа ѝ. Усещаше болка от всичките нейни рани и синини, като че бяха по неговото тяло. Да може да я излекува! Да може да върне времето назад, да не се налага да преживеят отново този кошмар! Толкова много желаниа нахлуха в душата му в този миг! Да бъде по-силен, да бъде здрав, да бъде мъжът, който би могъл да живее с жена като нея... Но сега му беше достатъчно да знае, че тя е жива и извън всякаква опасност. Лъки я притегли в ръцете си за да се увери в това.

— Merci, Dieu!^[1] — прошепна той и зарови устни в косата ѝ. След жестоката вътрешна битка, от която излезе победител, той

трепереше с цялото си тяло. Дишаше кратко и уморено. В очите му напиряха сълзи. Той притисна Серена, като че се опитваше да я поеме цялата в себе си. — Je t'aime ma douce amie!^[2]

Серена опря буза на гърдите му и заплака, от радост и облекчение, от страх. Лъки я обича! Тя е в безопасност. За тях ще има едно утре. И в това утре те двамата ще бъдат заедно! Но има да се справят още с толкова много страхове, с толкова горчиви преживявания, с ужаса на тази нощ. Сега в силните ръце на Лъки тя отново преживя всичко това.

— Никога не съм се страхувала толкова — промълви Серена в гърдите му. Вече не се опитваше да потиска плача си.

— Зная. Зная, скъпа моя. Всичко е наред. Всичко. Нищо не те застрашава сега... — Той я целуваше по слепоочието, по бузите, по устните — като обещание, като заклинание. Тръпнеше от нейната сладост. Не можеше да ѝ се насити, имаше нужда да я пипа, да я докосва, да вдъхва лекия ѝ парфюм. С трепереща ръка се зае да чисти от косите ѝ сухите листа и клечките, заплетени в тях.

— Лъки?

— Да?

— Хубаво ми е, като ме държиш в ръцете си. Не можеш ли да ме отвържеш? Искам и аз да те прегърна.

Лъки я пусна рязко и изруга на френски. Обърна я и развърза шнура, с който бяха стегнати ръцете ѝ. Болката от нахлуващата кръв в пръстите и раменете ѝ, които най-последно можеха да заемат нормалното си положение, бе непоносима, но Серена не се разплака — реши, че самият факт, че е жива, че я боли, е твърде радостен, за да се оплаква.

Заеха се веднага с Уилис и Пере. Лъки издърпа Пу обратно в колибата и гледаше как Серена започна да почиства раната му. След това обаче той върза здраво ръцете и краката на всеки един и ги завърза към железните табли на леглото, далече един от друг.

— А сега да се махаме! — каза Лъки. — Шерифът ще си ги прибере по-късно.

Серена кимна. Сега, когато опасността бе преминала, тя най-последно осъзна колко страшно е било. Цялото ѝ тяло я болеше, краката ѝ се подгъваха, като че ли бяха гумени. Лъки видя колко е изнурена, и без да каже нито дума, я взе на ръце. С дълги, решителни крачки той я изнесе навън.

Спокойно и уверено той следваше някаква невидима следа между гъстите тъмни дървеса. Серена обви врата му с ръце и облегна глава на рамото му. Бе просто невероятно колко сигурна се чувстваше с него тук, на това място, от което бе изпитвала див ужас години наред. И все пак я измъчваше някакво мрачно предчувствие.

Лъки не бе продумал, откакто излязоха от колибата. Серена имаше чувството, че едва ли не вижда как той се отдръпва от нея и се отдалечава. В момент на вълнение той ѝ бе признал, че я обича, но тя имаше ужасното предчувствие, че той се плаши повече от любовта, отколкото от една прегръдка. Беше заявил вече веднъж, че не желае любовта ѝ, че няма нищо, което може да ѝ даде. Човекът, който се бе скрил в черупката си като охлюв, едва ли би се зарадвал от откритието, че е способен на някакви чувства.

Тя въздъхна уморено. Битката за нейния живот бе спечелен, битката за неговото сърце обаче съвсем не бе извоювана!

— О, истинска лодка! — възкликна Серена с престорена радост, когато излязоха от гората и видя моторницата, която се полюшваше в черната вода. — Дори си има и мотор!

Лъки я повдигна през страничния борд и я сложи да седне, след това със смръщено лице се метна в лодката и изрови ключа от джоба си.

— И от тях има полза понякога — каза кратко той.

— И още как! Благодарни, моля те, от мое име на собственика ѝ, че ти я е заел.

— Не мога да го направя.

— Защо?

— Защото я откраднах.

— Какво каза? — Серена сложи рязко длан през устата си и остана така, замислена. Лъки е извършил престъпление заради нея! Изведнъж умората я връхлетя. Има нужда от легло, от сън. Да спи цяла година. Но явно нямаше толкова време!...

— Как разбра, че се ме отвлекли? — попита тя и обгърна с ръце раменете си, за да се предпази от студа, която я пронизваше до кости сега, когато вече не чувстваше топлината на неговото тяло.

Лъки не отговори. Изрови някъде от сандъците одеяло, метна го на раменете ѝ и го подви под нея.

— Момичето, което ми бяха пробутали, за да отвлекат вниманието ми, имаше всичко необходимо: бърива уста и мозък на врабче.

— А наистина ли може да изтърка и месинга от една брава? — запита Серена с неприкрит сарказъм.

— Нямах желание да пробвам. — Лъки вирна брадичка и се взря в лицето ѝ на слабата лунна светлина. — Ревнуваш ли?

— Да — каза тя откровенно.

Той не отговори, обърна се и се приготви да включи мотора.

— Трябва да разкажем на шерифа и за Бурке. — Серена заговори по-уверено. Чувстваше се сигурна, когато говорят за нещо не толкова интимно, отколкото плъзгавия терен на техните отношения. — Смятам, че Бурке им е платил, за да ме... за да...

— Не. Не е той. Скитър Милър каза, че Бурке е бил в кръчмата, когато Уилис и Пу са отишли следобед на някаква среща. — Лъки се извърна и скръсти ръце пред широките си гърди. — Мисля, че трябва да го преглътнеш, Серена. Зад тази работа стои Шелби.

— О, не!

— Ти се изпречи на пътя ѝ и тя реши да те премахне.

— Не — повтори тя, клатейки глава.

Не можеше да го повярва. Не искаше дори да помисли такова нещо. Би могла да приеме, че никога не са били много близки със сестра ѝ, но да допусне, че Шелби ще се опита да я убие!... Шелби. Шелби беше неуравновесена, разбира се, това никой не би могъл да отрече след сцената, която извъртя заради пълномощното. Но убийство?! Не, нито може, нито иска да повярва такова нещо!

— Как би могла Шелби да наеме хора като Уилис и Пере? — възрази тя. — Тя никога не би стъпила на място като „Мътънс“.

— За какво ѝ е нужно да стъпва там? Достатъчно е да се обърне към „приятеля на семейството“ Пери Дейвис.

— Пери Дейвис? — ококори се Серена. — Но Пери е...

— Фалшив като челюстите на баба ми! — довърши Лъки грубо. — Откъде мислиш че плаща дребните си комарджийски сметчици? Чака на подкупите, които му дават браконьерите. За него не е никак трудно да ти намери човек за някоя мръсна работа. Изобщо не е проблем!

Серена се наведе напред и потърка слепоочията си. Толкова неща ѝ се стовариха изведнъж! Свариха я неподготвена. Само за няколко дни всичко в нейния прецизно подреден свят се обърна с главата надолу. А сега Лъки твърди, че и човекът, на когото тя сляпо вярваше, е просто един криминален тип.

— Но какво би попречило на Бурке той да използва Пери като посредник? — Тя вдигна глава, сякаш внезапно открила спасителен въпрос всред хаоса в главата си. — Той не би искал името му да се свързва с хора като Уилис и Пере. Не казвам, че непременно се е срещал лично с тях. Просто им е платил да подпалят пожара, както им е платил и да ме отвлекат.

— Не ми се вярва, сладка моя! Но скоро ще го разберем.

Видя ѝ се безкрайно дълго, докато стигнат до къщата на Лъки. Серена нямаш представа кое време е. Тази нощ, като че ли нямаше свършване. Седеше увита в одеялото, докато Лъки насочваше лодката с безкрайна предпазливост през извивките на блатото. Не говореха. Когато стигнаха до пристана, Лъки завърза лодката и внесе Серена на ръце в къщата.

Серена и не помисли да протестира. Беше в истински шок. Събитията от тази нощ, мисълта каква участ ѝ се готвеше, ужасната неизвестност кой ли стои зад всичко това... Имаше чувството, че се намира под барабанен огън, трябваше да призове всичките си сили, за да не рухне. Нервите ѝ не издържаха повече. Да бъде в ръцете на Лъки — може би това бе единственото, най-доброто лекарство.

Лъки я занесе в банята и я съблече предпазливо. Тя галеше неговите силни, дълги и безкрайно деликатни пръсти на художник — как сваля разкъсаната блуза и напоения с уиски сутиен. Спомни си лапите на Уилис и настръхна.

— От мене ли се боиш, скъпа?

Серена поклати глава.

— Не. Просто... — Тя млъкна, разтреперана от погнуса, очите ѝ отново плувнаха в сълзи. — Той... ме пипаше... Чувствам се омърсена!

Лъки се наведе и целуна сълзите, които се търкаляха по страните ѝ. Започна да ѝ шепне тихичко, успокоително, като на болно дете:

— Всичко ще се оправи, скъпа моя. Всичко е добре сега. Аз ще се погрижа...

Той напълни с гореща вода малката вана с лъвски крачета, прибави ароматично масло от някакво тайнствено кафяво шишенце, което извади от аптекката. След това настани Серена във ваната.

Беше божествено. Топло. Успокояващо. Ароматната пара я омайваше, прогонваше спомена за воняща пот, уиски и ужас. Серена затвори очи и се облегна назад, за да се отпусне — за първи път от седмица насам. Лъки се облегна над нея, прегърнал раменете ѝ. Той бавно изтри с гъбата лицето, врата и гърдите ѝ. Докато я целуваше по тила, сякаш не с устни, а с дихание, той гребваше в шепата си топла вода и я оставяше да изтича бавно върху кожата ѝ като от някакъв целебен, пречистващ извор.

Серена мълчеше, от страх да не разруши очарованието на този миг. Тя се остави на Лъки да я гали, да отмие от тялото ѝ всички следи и спомени за случилото се. Черпеше от неговата сила, всмукваше с всяка пора от кожата си нежността му, сякаш искаше да скъта в сърцето си тази любовна ласка. Тези мигове бяха още по-ценни, защото настъпващото утро бе бременно с тревоги и заплаха, мисълта за него тъмнееше като буря в края на блатото. Серена се наслаждаваше на всеки миг и искаше никога да не свършва тази нощ.

Когато водата поизстина, Лъки я вдигна от ваната и я избърса. След това я зави в хавлията и я сложи да седне на комода, за да срещне косата ѝ. Намаза раните ѝ с мистериозното масло от аптекката и след това отнесе Серена в леглото.

Тя се гушна в него, когато и той се пъкна гол под завивката. Обви ръце около него и сложи глава на рамото му.

— Лъки! — прошепна тя.

— Шт, скъпа! Спи сега! Имаш нужда от сън!

— Не. Имам нужда от тебе. — Тя вдигна глава и го погледна в меката светлина на свещта. — Искам да се любим! Искам да те докосвам! Нужна ми е твоята любов! Моля те!

Лъки се взираше в лицето ѝ. Сърцето му заплашваше да се пръсне, когато видя с каква молба го гледат топлите ѝ тъмни очи.

Господи, колко я обича! Бе мислил, че никога вече няма да изпитва отново любов, но сега любовта бе в тялото му, в костите му, в кръвта му — просто усещаше горчиво-сладкия ѝ вкус на езика си.

Обича я! Дори и ако не може да ѝ предложи много, все пак той е тук, може да ѝ даде милувките си, тялото си, нежността си, за да смекчи нейната болка...

— Моля ти се, Лъки! — прошепна отново Серена.

Той се обърна на една страна, наведе глава, целуна я бавно и плъзна ръка към хълбоците ѝ.

Галеше я с безкрайно търпение, с нежността, която толкова дълго ѝ бе отказвал и на каквато тя не го смяташе способен. Гледаше я и я целуваше безспир, докато най-сетне Серена не взе инициативата и не го привлече между меките си топли бедра. Лъки се плъзна в нея, дъхът му секна. Беше такова блаженство да се слее с нея, да я люби, да стигнат заедно обетования връх!

Той не се отдели от нея и след това. Държеше я здраво в ръцете си, галеше косите ѝ, милваше с устни слепоочието ѝ.

— Обичам те! — каза тя, преди да заспи.

Лъки погледна надолу към нея. Свещта на нощното шкафче затрептя и изгасна. Нощта се спусна над тях.

— Je t'aime mon coeur!^[3] — прошепна Лъки в тъмнината.

[1] Благодаря ти, Господи! (фр.) — Б.пр. ↑

[2] Обичам те, сладка моя любима! (фр.) — Б.пр. ↑

[3] Обичам те, сърце мое! (фр.) — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА

— Трябва да призная, че това неочаквано обръщане малко ме изненадва — повтори Ламар Канфийлд провлачено и изгледа лицата на хората, които го бяха извикали в Шансон дю Тер в такъв ранен час. Това младите, нямат никакво чувство за приличие. Едно време, когато все още се държеше на добрите маниери, никой не би се осмелил да безпокои някого преди девет...

Той погледна младата жена, застанала зад тежкото писалище от черешово дърво, което принадлежеше на Джифорд Шеридан. Изглеждаше спокойна и делова в тъмнозеления си костюм в строга линия и копринената блуза с цвят на шампанско. Носеше само тънка перлена огърлица. Косата ѝ с цвят на пчелен мед бе сресана назад и леко завита на руло. Само скованата усмивка издаваше вътрешното ѝ напрежение. Ръката ѝ не преставаше да върти големия пръстен с топаз на безименния ѝ пръст.

— Ами много просто, мистер Канфийлд — каза тя спокойно. — Както знаете, Джифорд ми даде пълномощно за цялото си имущество. Сега аз трябва да уредя нещата както намеря за добре. След като обмислих всички възможности, стигнах до решението, едно логично и практично решение, да продам имота на компанията на мистър Бурке.

Ламар Канфийлд се размърда неспокойно в креслото си, кожата под него заскърца и запъшка, когато той сложи острите си колене едно върху друго. Остана загледан за малко в мокрото петно на тавана и след това погледна домакинята многозначително. Понечи да каже нещо, но стисна устни и само смръщи чело.

— Някакъв проблем ли има, мистър Канфийлд? — подкани го нетърпеливо Лен Бурке. Бе седнал в също такава голямо кресло на един метър от адвоката и явно се бореше с махмурлука си. Бялото на очите му — доколкото можеше да се види под полуспуснатите му клепачи — беше кръвясало. Цветът на лицето му не се различаваше от зеленикаво-кафявата му, още незапалена пура.

Ламар го изгледа с онова презрително изражение, което обикновено пазеше за най-долнопробните джебчии.

— За мене, мистър Бурке, тази промяна идва твърде неочаквано. Завчера мис Шеридан бе едва ли не ужасена при мисълта, че Шансон дю Тер може да попадне в чужди ръце...

Бурке го изгледа мрачно.

— Да-а, а ето че сега просто е променила решението си, мистър Канфийлд. — Тонът му беше небрежно поучителен.

— Разбирам — каза Ламар страшно сериозно. Той се наведе напред в креслото и пооправи реверите на ленения си костюм. — Наистина, аз съм ужасно разочарован, Шелби!

— Серена — коригира го младата жена бързо.

— Да, естествено, Серена. Но аз зная какво искаше да постигне вашият дядо, предоставяйки цялата отговорност на вас. Това ще го направи много нещастен. Много! — заяви Ламар патетично и поклати неодобрително глава.

Очите на младата жена блеснаха, устните ѝ леко се свиха.

— Той точно това заслужава, ако питате мене! — изсъска.

Мейзън се притече дипломатично, с най-чаровната си многозъба усмивка той застана до младата жена зад писалището.

— Серена иска да каже само, че Джифорд е длъжен да понесе и последиците, след като е предоставил решението другиму.

— Амин! — Бурке тръсна в скута си голямата колкото теле кожена чанта и я отвори. — Е, не можем ли най-сетне да сложим край на тази бумацина? Съставил съм текста на договора с всички точки, по които се споразумяхме. Само няколко подписа и сме готови!

Той измъкна куп листа, попрелисти ги, разтвори ги на последната страница и подаде документа за подпис.

— Изненадва ме, че сестра ви не е тук, за да присъства на сделката — заяви Ламар с едва доловим сарказъм, докато гледеше как домакинята посяга към писалката си. — Да отпразнува своя триумф, така да се каже...

Спечели си само един сърдит поглед от страна на жената зад писалището, но не и отговор.

— За съжаление, тази сутрин Шелби не се чувства добре. Нужна ѝ е почивка — обясни Мейзън любезно. — Страда от ужасна мигрена горкичката.

— Заслужава си я — каза Ламар разсеяно и посрещна с най-невинно изражение шокираните погледи, насочени към него. — Почивката, искам да кажа. Заслужава да си почине.

Той измъкна от вътрешния си джоб очила с телени рамки, които изглеждаха точно толкова стари, колкото него. Нагласи ги на носа си и се взря в документа, който му подадоха.

Напрежението в кабинета се втурна нагоре като живак на термометър през горещ юлски ден. Какво прави този човек?! Защо не посяга към писалката?

Канфийлд само издаваше някакви тихички звуци — може би си тананикаше — докато се вглеждаше в подписа.

— Необходимо е да сверя подписа ви с пълномощното. — Той вдигна очи и се усмихна миличко. — Чиста формалност, естествено. Той сравни двата подписа с мъчителна придирчивост, продължавайки да си тананика.

— Да-а, изглежда съвпадат.

— Естествено, че съвпадат! — изпръхтя без глас домакинята.

— Ламар действа само в интерес на клиента си — обяви Мейзън тежко-тежко.

Канфийлд кимна важно.

— Точно така, Серена.

— Шел... — Младата жена прехапа устни и след това продължи със стегнат глас: — Шелби... може да ни се сърди, мистър Канфийлд, но ние трябва да побързаме. Мистър Бурке е много зает човек. Сигурно няма време. Така че и вие ще ни извините... Дайте да свършваме!

— Правилно! — изгрухтя Бурке. — Подписвате, давам ви чека и изчезвам по възможно най-бързия начин. Писна ми от Луизиана!

Достопочтеният джентълмен от Юга изгледа тексасеца с намръщено чело.

— Мога да ви уверя сър, че това ваше чувство среща взаимност. Но задълженията ми няма да бъдат изпълнени, ако не изчета целия текст. Само тогава мога да подпиша.

Лицето на Бурке промени цвета си — получи се някакъв невъобразим контраст със зачервените му, прошарени с кървави жилки очи. Шелби нададе отчаяна въздишка — дали беше само презрение?

Мейзън се окашля предупредително и допря показалците си един срещу друг.

— Щом считате за необходимо, Ламар — каза той само.

Ламар ги изгледа един след друг с престорено недоумение.

— Всъщност, не съм съвсем сигурен. Може би ще трябва да поговоря най-напред със самата Серена.

Три лица побледняха едновременно — мигновено станаха бели като вар, когато вратата се отвори и влезе Серена, придружавана от Лъки.

Очите на Шелби се ококориха смешно към сестра ѝ:

— Серена! Аз мислех, че си...

— Мъртва? — допълни Серена, въпреки че гърлото ѝ се сви при произнасянето на тази дума и тя само изхриптя. Нямаше сили да погледне сестра си, бе вперила очи в Бурке, като че с някакво заклинание искаше да изтръгне от него признание само с поглед. Сърцето ѝ лудо биеше. „Сигурно е бил Бурке. Трябва да е бил Бурке!“

— Не — отвърна Шелби. — Изчезнала. Че си се махнала.

— Мистър Бурке ли ти го каза? Че е наел някого, за ме „махне“?

— Не зная за какво говорите — намеси се Бурке предизвикателно, като се размърда в коженото кресло, готов за бой. — Никого не съм наемал, за нищо! Всичко, което стана, е тяхна идея! — И той посочи с пурата си към Шелби и Мейзън.

— Нямам и представа, че някой е трябвало да бъде премахван! — подскочи като ужилена Шелби и хвана перлената си огърлица, като че посегна към оръжие. Червените петна отново избиха по лицето ѝ.

Серена се обърна към сестра си — някакво отвратително подозрение накара стомаха ѝ да се свие.

„Мили Боже, нека да не е тя... Направи така, че да не е...“

Погледът на Шелби пресрещна нейния за един кратък миг, миг на прозрение, и след това отново е плъзна настрани.

— Наистина, наистина не зная нищо за това — повтори тя без дъх.

— Наистина ли, Шелби?

Това беше дълбокият глас на Лъки, който бе застанал зад Серена. Тя усещаше топлината му, долавяше гнева му. Лъки мина пред нея и тръгна с едва сдържана ярост към писалището.

— Значи нищо не знаеш за това, че Джин Уилис и Пу Пере трябваше да завлекат в блатото сестра ти, твоята собствена плът и кръв, да се гаврят с нея, да я убият и да хвърлят тялото ѝ някъде, където никой да не може да го намери?... — Странно, Лъки шептеше, а думите му падаха като, стоманени бодли, тежки от заплахата. — Наистина не знаеш за това, така ли? Дали да не поосвежа малко паметта ти?

Дебелият слой пудра сякаш се отдели като гротескна маска от пепелявосивото лице на Шелби. Ружът, който тя така умело нанасяше върху страните си, се очерта като две червени мастилени петна. Очите ѝ бяха станали огромни от страх. Тя се смъкна в креслото на дядо си, като да намери закрила от атаките на този човек.

— Не зная... Не разбирам за какво говориш — отвърна тя разтреперана. — Ти си побъркан! Всеки го знае...

— Но да, скъпа, побъркан съм! — продължи да шепне Лъки, наведен към нея. — Всеки го знае. Но никой не знае как ще си отмъстя!

От очите на Шелби рухнаха сълзи.

— Лъки! Моля те, престани! — заповяда Серена. Страхуваше се от онова, което Лъки Дусе може да изкара на бял свят. Господ да ѝ е на помощ, тя се страхуваше, че той може да се окаже прав. Жадуваше от все сърце той да се заблуждава. Мисълта, че собствената ѝ сестра би могла да я убие, се забиваше като острие в душата ѝ. Не може да е вярно! Не би желала да узнае такава истина, о, не сега, след всичко, което трябваше да изтърпи през последната седмица! Не би могла да го понесе...

Лъки се обърна с разкривено от гняв лице към нея:

— Да престана? — Сега вече той не шептеше, а направо изрева. — Господи! След като е накарала да те претрепят!

— Не е така! — изкрещя Шелби и удари с юмрук по писалището. — Просто трябваше да я отстранят от пътя ни, това е всичко! Кажим им, Мейзън! — Тя извъртя стола си към своя съпруг. — Ти не си наредил да я убиват! Кажим им!

За миг като че ли времето спря. Всички очи бяха вперени в Мейзън Талбът. Той стоеше с увиснали рамене, прав, до жена си. Найсетне той бръкна дълбоко в джобовете на измачкания си ленен

панталон, залюля се напред-назад на токовете си и погледа надолу към Шелби:

— Прасковке — каза той уморено, — ти както обикновено пак не домисляш докрай нещата. И какво щеше да стане, ако Серена се появеше отново? Положително щеше да съсипе всичко. Ние не можехме да допуснем тя да се върне...

Шелби го гледаше смаяна.

— Но тя е моя сестра!...

— Ти я мразиш — отвърна Мейзън, като че това обясняваше всичко.

Шелби сбърчи горчиво лице.

— Да... Добре... Но тя е моя сестра!... Никога не бих я убила. О, Мейзън, как си можал да помислиш такова нещо!? — Гласът ѝ бе пълен с укор, като че поучаваше невъзпитано дете.

— Нали ти искаш да вляза в парламента? — поясни той със същата желязна логика. — Нали ти искаш да се преместим в Батон Руж? Ние нямахме пари, Шелби, ти прекалено много харчиш! Появи се новата къща, а старата все още не е продадена. Да, естествено, ти не се интересуваш от такива прозаични неща като парите, не е ли така? За тебе е важно да постигнеш своето, все едно на каква цена!

Нещо стана с Мейзън — цялата му вялост и сдържаност в миг се изпариха, сякаш пред очите им някой сваляше от него олющена боя. Той гледаше Шелби с измъчено изражение:

— Какво трябваше да направя? Всичко беше в ръцете ми. Трябваше само да посегна, с един-единствен удар щяхме да имаме всичко, което сме желали. А ти непрекъснато ме тласкаше, беше готова да стреляш в тила ми, ако отстъпя назад. Какво трябваше да направя?!

В този миг Шелби най-после осъзна какво бяха сторили и какви последици можеше да има то. Серена просто видя как внезапното прозрение осени сестра ѝ — очите на Шелби се разшириха, като че имаше видения. Мейзън вярно каза, че тя не дообмисля нещата. Беше типично за нея — намисли ли нещо, решава в момента, без дори да си представи последствията. Ето я и сега — прилича на малко момиченце, неприятно изненадано, изплашено, огорчено, разкайващо се.

Серена извърна поглед. Лицето на Шелби се изкриви на плач, тя обърна гръб на мъжа си, зарови лице в дланите си и се разхълца.

Серена почувства, че и тя се просълзява.

— Добре, а Джифорд? — запита Лъки, вперил очи в Мейзън. — Какво трябваше да стане с него?

Мейзън повдигна очилата на носа си и преглътна. Отговорът му прозвуча равнодушно, като че ли ставаше дума за нещо съвсем незначително. Сякаш обсъждаха къде да отидат на пикник.

— Изчезването на Серена и загубата на плантацията щяха да му прекършат гръбнака. Горкият! Току-виж се реши на самоубийство.

Серена слушаше поразена. За миг остана като упоена, само клатеше машинално глава. Рушеше се нейният свят! Мейзън, сериозният, стабилен любезен Мейзън Талбът, когото винаги бе обичала, на когото бе вярвала — Мейзън се бе опитал да я убие. Алчността и любовта му към Шелби се бяха изродили в нещо чудовищно, нещо, което бе направило от него убиец!...

— А пожарът? — продължаваше да рови Лъки. Мейзън сви глава между раменете си, които увиснаха още повече.

— Няма да кажа нито дума повече в отсъствието на моя адвокат — заяви той тихо.

— Чудесно, Мейзън! — Шериф Холингс нахлу в салона, следван от двама мъже. — И така чухме вече достатъчно.

Серена наблюдаваше омаломощена процедурата по ареста. Бурке възропта гневно, когато щракнаха белезниците на ръцете му. Мейзън мълчеше. Шелби се захлупи, ридаяйки върху писалището, та се наложи шерифът да ѝ помогне да се изправи.

— Ти си виновна за всичко! — изкреця Шелби на Серена. — Лицето ѝ бе обляно в сълзи и аркансил, една нова маска бе заместила божествения грим, маска на омраза и злоба. — Никога да не се бе връщала! Всичко това нямаше да се случи, ако ти не се беше върнала!

Серена дори не помисли да отговори. Тя гледаше своята сестра-подобие и усещаше само някаква болезнена празнота. Би трябвало да се чувстват близки, но ги разделяха светове. Беше останало само огорчение, състрадание и разкаяние — каква връзка бе това?!

Лъки се приближи и я прегърна през кръста — сякаш долови мълчаливата ѝ молба да ѝ даде от своята сила. Стояха един до друг и наблюдаваха как служителите поведоха към вратата арестуваните, докато шерифът продължи да грачи високо и отчетливо:

— ... Имате право да откажете да отговаряте. Всичко, което ще кажете, може да бъде използвано в съда срещу вас...

Ламар се надигна бавно от коженото кресло и се почеса по гърдите.

— Мисля, че не мога да върна на шериф Холингс това микрофонче. Да се чуди и мае човек с какви технически дяволии разполага сега полицията! — Той погледна Серена извинително и леко докосна рамото ѝ с набръчканата си ръка. — Наистина съжалявам, мила моя, че станаха такива работи. За вас това е навярно страхотен удар!

— Така е — промълви Серена. — Благодаря за помощта ви, мистър Канфийлд.

— Не заслужава да се говори. Изпълних само гражданския си дълг. Не се притеснявайте да ме повикате, ако имате нужда от помощ! — Той изви очи нагоре и въздъхна театрално. — Може да изглеждам като призрак от миналото, но все още крия в ръкава си някой и друг коз.

Серена успя да се поусмихне, загледана след стария адвокат, който се отдалечаваше по коридора — с панамена шапка в ръка, самото южняшко достойнство. Чу го как се шегува с Одил на портала, а след това настъпи тишина.

Тя усети върху себе си погледа на Лъки, който бе излязъл на галерията. Серена си наложи да се чува шума на потеглящите полицейски коли, загледана в зелената трева на поляната пред къщата. Реката се виеше като тъмна лента между дърветата. Небето пъстрееше — истински калейдоскоп от сини стъкълца и шарени,менящи цвета си парченца от облаците. Беше тревожно и бурно, точно както се чувстваше самата тя.

Като че ураган бе връхлетял в живота ѝ. Семейството ѝ, личността ѝ, увереността, че може сама да определя съдбата си — всичко лежеше разбито около нея и тя не знаеше как да започне да събира късовете. Дойде тук само да прекара няколко дни отпуска. Вместо това животът ѝ се промени безвъзвратно, самата тя не бе вече същата.

— А сега какво? — чу тя собствения си глас, но имаше чувството, че друг някой задава въпроса. Не можеше да си представи

защо точно тя трябваше да го изрече, след като съвсем не бе сигурна, че действително очаква да чуе отговора на Лъки.

— Ще ги изправят пред следователя — отвърна той, интерпретирайки въпроса ѝ по възможно най-простия начин. — След това ще им връчат обвинението, ще определят размер на гаранцията, поне що се отнася до Бурке и Шелби...

Серена се извърна към него. Лъки се бе облегал на ръба на бюрото, въртеше в ръка гладката сфера за притискане на документи и се взираше в Серена.

— Никога не бих се усъмнила в Мейзън — промълви тя. — Никога.

— Никой не би го помислил. — Лъки остави сферата на мястото ѝ и застана до стъклената врата към галерията зад Серена. Лицето му беше сериозно и тъжно. — Никой не знае на какво е способен един човек, когато е притеснен. Съжалявам за Шелби. Аз нямам какво добро да кажа за нея, но все пак ти е сестра. Сигурно те боли...

Серена кимна. В очите ѝ напиреха сълзи.

— Винаги съм си мечтала да сме близки, както е редно между близнаци. Никога не станахме близки. И никога няма да станем. Онова, което се случи, ще се изправя винаги между нас.

Лъки обви с ръце раменете ѝ и се наведе да я целуне.

— Обещах на Холингс да ида с някой от неговите хора до колибата на Уилис...

Серена кимна и започна да разтрива раменете си, като да се стопли през грубия плат на ризата, която Лъки ѝ бе заел. Ризата стигаше чак до коленете ѝ, тя бе завила ръкавите няколко пъти, за да се покажат ръцете ѝ, но ѝ беше все пак по-добре с нея, отколкото с разпокъсаната копринена блуза, свързана с такива ужасни спомени. Тя потреперваше дори само при вида на „онези“ дрехи, струпани на купчинка на земята, когато Лъки я съблече. Накрая той ги бе изнесъл да ги изгори, а после ѝ даде риза и един свой стар анцуг.

— Мисля, че трябва да се преоблека — каза Серена. — Сигурно ще си искаш ризата.

— Задръж я.

Думите изглеждаха безобидни, но Серена разбра какво ще последва — беше толкова сигурна, като че Лъки бе размахал червен флаг пред очите ѝ.

„Ето го. Това е моментът. Сега Лъки ще сложи край на всичко...“

Ще се сбогува и ще изчезне в блатото си, без дори да се обърне. Ще остави след себе си едно разбито сърце и една стара дънкова риза.

— За спомен ли? — попита тя сухо и го погледна през рамо. — Да си я прибера при другите сувенири и от време на време да я изваждам, да се си спомням с умиление за тебе?

Лъки отстъпи крачка назад и смръщи чело:

— Недей, Серена!

— А какво? — Тя изви нагоре златния лък на веждата си. — Да ми напомня с любов за тебе? Или просто да ми напомня, че те е имало? Че въобще не съм била влюбена в тебе? Ти така ли ще правиш, Лъки? Ще се преструваш ли, че никога не си ми казал, че ме обичаш?

— От самото начало ти казах какво търся в тебе.

Серена вдигна двете си ръце, за да го накара да млъкне. Кръвта нахлу в главата ѝ, чуковете на яростта заблъскаха в слепоочията ѝ.

— Престани най-после да ми го набиваш в главата! Призлява ми от тебе! Не ме интересува какви ограничения сам си си измислил! Не ме интересува, че е било толкова кратко! Онова, което е между нас, е нещо много повече от „просто секс“ и ти го знаеш много добре!

— Зная, че нищо не може да излезе от това — каза той упорито и я изгледа ядно.

Тя му отвърна с не по-малко непреклонен и яден поглед:

— Защото ти не желаш.

Лъки се обърна с вдигнати ръце, сякаш се готвеше да стисне някого за гръкляна, беше наистина побеснял от гняв.

Разбира се, тя ще направи така, че да усложни максимално нещата! Няма да приема просто фактите и да си отиде. О, тя!... Тя ще чопли сега, ще анализира, ще не опитва да намериш някаква панацея!

— По дяволите, Серена! Видях какво стана миналата нощ. — Той впери очи в обувките си, срамуваше се да я погледне в очите. — Искаш ли да се омъжиш за такъв човек? Ами ако следващия път не мога да ударя спирачките?

— Видях какво стана — каза Серена тихо и скръбно. — Видях и това как ти се справи. Ти ми спаси живота. Видях и как се грижеше за мене, любихме се... Онова, което направи с Уилис, не ме кара да те обичам по-малко. Дори бих казала, че затова те обичам още по-силно, разбира се, ако е възможно любовта да се степенува.

Лъки поклати нетърпеливо глава и хукна отново напред-назад из стаята.

— Това не е любов! Това е състрадание. Зная какво виждаш, щом ме погледнеш, Серена: един клет, побъркан тип, за когото някой трябва да се грижи.

— Ще престанеш ли най-сетне, Лъки Дусе?! — изфуча гневно Серена. Тя застана пред него и го сграбчи за джинсите, за да не му позволи да избяга. От очите ѝ излизаха искри, цялото ѝ ожулено, изподрано лице пламтеше от гняв. — Ще ти бъда благодарна, ако престанеш да тълкуваш собствените ми чувства. Не те съжалявам, ти сам се съжаляваш! Ти си толкова дяволски горд и твърдоглав, че не можеше да понесеш мисълта, че не си съвършен, че имаш своите грешки и слабости като всеки нормален човек. Караш ме да побеснявам, но те обичам! Под цялото това твое тръшкане и кривене се крие един силен, добър и нежен човек. А и ти ме обичаш. Погледни ме в очите и кажи, че не ме обичаш!

Той съзнаваше, че това би било най-доброто, което може да направи, но не надмогна себе си. Не можеше да гледа това прекрасно, изранено лице и да ѝ каже, че не я обича, след като я обича повече от собствения си живот. Но и не можеше да ѝ даде онова, което тя заслужава.

— Не мога да ти дам любовта, която заслужаваш.

— Онова, което заслужавам, е мъжът, когото обичам!

— Аз съм човек от блатото — каза той. — Не мога да понасям хора около себе си. За мен е истинско щастие, ако успея да прекарам още един-едничък ден, без да полудея. Какво бъдеще мога да ти предложа? Какво имам да ти дам, Серена?!

Отговорът дойде простиичък и унищожителен:

— Сърцето си.

Лъки стисна очи от болка.

— Само не започвай да ми разправяш, че нямаш сърце! Ти всъщност се боиш да не го загубиш! — Като че ли някой бе стегнал гърлото ѝ с въже, в очите ѝ пареха сълзи. — Аз зная какво значи да се страхува човек, Лъки...

Той поклати глава, без да я поглежда. Мускулите на челюстите му играеха.

— Така е! — настоя Серена. Тя го гледаше със сериозни, пълни с обич очи. — Зная как се чувства човек. Зная какво е, когато страхът те сграбчи и те завладее напълно. Но аз зная и как можеш да го победиш! Не, не защото съм психоложка! А защото съм жената, която те обича.

— Аз трябва да вървя — промълви той, криейки погледа си. Лицето му се бе превърнало в непроницаема маска.

Серена почувства как всичките ѝ напразни усилия се стовариха върху нея като непосилен това. Не, Лъки няма да отстъпи! Той ще се отдръпне отново в себе си, ще затръшне вратата под носа ѝ, както бе правил толкова пъти вече през изминалите дни. Нито едно от средствата, с които тя разполагаше като професионалист, не бе в състояние да ѝ помогне да се доближи до него. Единственият ключ за тази затворена врата бе любовта ѝ, но Лъки не ѝ оставяше никаква надежда, че би могла да отключи и тази врата, и веригите, които го приковаваха към неговото минало.

— Да се крие човек не е никакво решение, Лъки — каза тя тъжно. — Ти си един добър човек, един силен човек, имаш талант. Можеше да дадеш толкова много, стига само да престанеш да бягаш от самия себе си.

— Остави ме, Серена — каза тихо той. — Нека да си ида, така ще е по-добре за тебе.

Тя отстъпи назад, вирна упорито брадичката си и подсмръкна, за са сдържи сълзите си.

— Да не мислиш, че го правиш заради мене? Твоето високомерие е невъзможно! То не ми е нужно. Нужно ми е да живея с тебе. Бихме могли да имаме толкова много, много повече, отколкото ти искаш да признаеш. Добре, Лъки! Обади ми се, когато го проумееш. Ще те очаквам.

Лъки я изгледа остро:

— Не се връщаш в Чарлстън, нали?

— Не... — До този миг Серена не бе наясно какво ще направи, но отговорът ѝ дойде бързо и категорично. Това бе единственото възможно решение. — Ще отида там, колкото да уредя работите си. Шансон дю Тер е моят дом. Корените ми са тук, тук е всичко, за което нося отговорност. Дойде моментът, в който се виждам и се възприемам такава, каквата съм, а не на каквата бих искала да се правя в Чарлстън.

Престанах да бъда страхливка! Обади ми се, когато и ти приключиш с това.

Тя му отправи един последен поглед и тръгна към вратата.

В този миг там се показва главата на един от помощник-шерифите:

— Хей, Лъки, лодката дойде. Готови ли сте? — Серена застана на място, изчаквайки отговора му, сякаш това беше и отговор на въпроса, изпълнил цялото ѝ сърце.

Мълчанието продължи безкрайно.

— Аха — каза най-сетне Лъки тихо и тежко. — Да тръгваме!

ГЛАВА ДВАДЕСЕТА

— Серена? Ти ли си? — излая Джифорд от дъното на кабинета си.

Серена застана на отворената врата с куфар в ръка.

— Ей, мис Рена! — подвижна Пепър от дълбокото кожено кресло и се ухили. — Колко е хубаво, че сте отново тук!

— Благодаря, Пепър. — Искаше ѝ се да може да каже, че и тя смята за много хубаво, че е отново тук, ала в този момент се чувстваше напълно изчерпана. Жадуваше да се просне на стария персийски килим между двете черни кучета и да спи, да спи две-три седмици.

Кучетата я погледнаха със загрижено изражение. Едното събра сили да пролае веднъж, но след това, видимо уморено от това усилие, се излегна лениво и замижа.

Джифорд се откъсна от сините паусови чертежи върху бюрото си и прекоси стаята, за да я посрещне. Изглеждаше толкова жизнерадостен и предприемчив, толкова оживен и войнствено настроен, както винаги. Хълтналите му бузи бяха розови, очите му светеха. Разрешената му бяла коса издаваше, че пак е ровил час по час с пръсти в косата си.

— Къде се загуби, по дяволите? — нападна я веднага той. — Преди два часа трябваше да си тук. Одил се измъчи да бави вечерята.

— Съжалявам. Полетът ми закъсня.

— Телефони в Чарлстън няма ли? — Очите му я парнаха с познатата подигравка. Гледаше я укоризнено, но все пак грабна куфара от ръката ѝ и тръгна с него по коридора.

Серена едва успяваше да го догонва. Джифорд беше почти на осемдесет, а още работеше из полето. Да не повярва човек!

Той спря пред вратата на стаята ѝ и остави куфара на земята.

— Накара стария човек да се тревожи за тебе. Изплаших се да не съм те прогонил завинаги! — изръмжа той грубо, преди да се изправи и да я погледна в лицето. Острият блясък на очите му бе станал помек, сега там се четеше любов и някакво неизречено извинение.

— Не — каза Серена с уморена усмивка. — Не можеш да ме прогониш, стари господинчо. Аз не съм страхливка.

— Дявол да го вземе, наистина не си! — Джифорд я изгледа, въздъхна и изведнъж омекна, сложи набръчканите си, изкривени ръце на раменете ѝ. — Радвам се че си тук, Серена! Знаех, че те притиснах и изнудих, но ти все пак можеше да откажеш. Радвам се, че не го направи!

Серена обви ръце около изпосталялото му, кокалесто тяло и го притисна към себе си. Отношението ѝ към него се бе променило, бе станало по-сложно, но основното си оставаше:

— Обичам те — прошепна тя, след като го пусна.

Джифорд целият пламна и заби очи в краката си. Притесняваше се, не обичаше да се казват тези неща.

— Ти пипна ли го оня едър кейджун? — попита той неспринудено.

Въпросът я стресна, свари я неподготвена, за да успее да намери благовиден отговор. Серена поклати глава и също наведе очи — боеше се, че дядо ѝ ще прочете по лицето ѝ твърде много.

— Какво има? Да не би да смяташ, че не е достатъчно добър за тебе само защото не се конти с копринени костюми и не чете „Уолстрийт джърнъл“?

Думите му накараха Серена да вирне брадичка. Тя стрелна гневно с очи Джифорд, преди да усети, че той отново си играе с нея, като че свири на цигулка.

— Много добре знаеш, че не е така, Джиф — отвърна Серена тихо.

— Лъки изпонаправи сума глупости, но е добро момче — заяви Джифорд навъсено.

— Зная. Възможно е дори и той да го забележи един ден. Ала не мога да го принудя да повярва.

— Обичаш ли го?

— Да.

Джифорд сбърчи чело така, че бухналите му вежди отново изписаха онова добре познато „V“, означаващо неодобрение.

— Значи го искаш, ама не можеш да го хванеш.

— Виж, дядо, ние говорим за човешки отношения, а не за лов на едър дивеч — отвърна Серена сухо. — Не мога да изляза в блатото с

пушка в ръка и да стрелям в него с упойващи патрони, та да го хвана. Не мога да го примамя и да го накарам да ме обикне. Лъки има да се справя с много неща от своето минало и трябва сам да ги смели. Когато го направи, ако го направи, може би ще разбере колко сме подходящи един за друг.

— Е, надявам се! — челото на Джифорд се поизглади и той потърка с ръка брадата си. — Не бих искал да мисля, че те стоварих на прага му само за да съкруши сърцето ти. Все си представях, че от тази работа може да се пръкнат няколко внученца.

— Джифорд! — възкликна Серена, руменина неволно заля лицето ѝ.

Старият не показа ни капчица разкаяние. Дори не се опита да изглежда смутен, поне от приличие.

— Изглеждаш такава изтъняла и хърбава, като хрътка! — оплака се той, като я изгледа от главата до краката. — Ще помоля Одил да ти стопли вечерята.

Серена поклати глава:

— Не я карай! — каза тя с отсъстващ глас, мисълта ѝ бе някъде другаде. — Ядох в самолета.

— В самолета! Аз и на кучетата си не давам такава храна!

Серена остана загледана в гърба му. Между другото тя бе решила да се прибере у дома, защото смяташе, че сега, след всичко, което се случи, Джифорд ще има нужда от нея. Каква смешка! И съмнение не можеше да има, че той отлично се справя с всичко! Серена би трябвало да се надига на пръсти, ако рече да се мери с него!...

Тя замъкна куфара в стаята, хвърли веднага обувките от краката си, свали изпомачкания си костюм, облече хавлията си и се зае да разопакова, преди да е рухнала от умора.

Захвана се със задачата си методично и машинално. Изглежда напоследък извършваше всички действия механично. Чувстваше се като някакъв автомат, вършеше всичко с явна липса на ентузиазъм. Като логично мислещ, образован човек Серена разбираше, че тази летаргия все някога ще премине. Дотогава не ѝ оставаше нищо друго, освен да се примири с чувството, че се влачи така — ден да мине, друг да дойде. В моменти на философски размишления тя стигаше до заключението, че това състояние ще ѝ помогне да разбира по-добре пациентите си, когато отново има пациенти, естествено.

Замина за Чарлстън, за да уреди неизяснените въпроси, да прехвърли пациентите си на други свои колеги, да продаде жилището и да се сбогува с приятелите си. Всичко това бе направено с минимум усложнения. Утре ще отиде в Лафайет да си потърси помещение за кабинет. Би трябвало да се радва, но не можеше да разбуди в душата си никакво чувство, което да надмогне мъртвилото, което я душеше.

За много кратко време се бяха случили прекалено много неща! Емоциите ѝ прегоряха и направиха късо съединение! Беше просто някакъв защитен механизъм. Всяко едно чувство ѝ причиняваше болка — следователно мозъкът ѝ блокира способността ѝ да се вълнува. Само късно нощем чувствата се завръщаха, когато бе твърде уморена и самотна, за да успява да ги държи далеч от себе си. Тогава те си откъсваха с болезнени токови удари, докато се почувстваше още по-изтерзана и съсипана.

Мина месец откакто кризата в Шанасон дю Тер бе достигнала връхната си точка. Съдебните процеси, все още не бяха насрочени — срещу Мейзън, Уилис и Пере, а също така и срещу Пери Дейвис — оказа се, че фактически той е направил връзката между Мейзън и двамата негодяхи. Бурке се бе измъкнал от цялата каша. Не беше доказана никаква връзка между него и извършителите. Шелби бе сметена за виновна в мълчаливо съучастие и получи условна присъда. Тя и децата се преместиха при родителите на Мейзън в Лафайет. Те именно внесоха гаранцията за сина си и се заеха да търсят отдавна забравени приятели и връзки, за да му осигурят най-добрите защитници, които могат да се намерят с пари. Говореше се, че ще се опитат да се мине без присъда, за да се избегне публичният скандал, но това бяха все още само приказки.

Серена бе странно незаинтересувана. Беше ѝ все едно дали ще бъдат осъдени да лежат в затвора, или ще платят само обезщетение. Нищо не можеше да компенсира нито разколебаното доверие, нито изгубените илюзии. Искаше ѝ се час по-скоро всичко да приключи, за да заживее живота си отново.

Джифорд се върна в Шансон дю Тер, държеше се, като че всичко, което се случи, е само някакъв далечен спомен. Зае се с плановете за новата сграда, затъна в работата по плантацията. Пепър и Джеймс

Арно сега го бяха запалили за лов на раци — разбра се, че от тях могат да се правят добре пари.

Животът, както винаги, бавно се приближеше в руслото си. Раните зарастаха и само хората, които бяха преминали през този въртоп, още носеха белезите.

Серена сложи последната купчинка бельо в скрина и затвори чекмеджето. Когато се изправи, погледът ѝ попадна на отражението ѝ в огледалото на стената. Колко странно! Изглеждаше си същата както преди. Раните и подутините по лицето ѝ от ужасната нощ в блатото бяха отдавна зараснали, по кожата ѝ нямаше и следа от тях. А тя имаше чувството, че тази съдбоносна глава от живота ѝ е оставила грозни белези по лицето ѝ, които всеки ще види. Навярно белезите бяха някъде вътре в нея, в сърцето ѝ.

Тогавя Лъки бе излязъл с помощник-шерифа и така и не се върна повече. Серена бе ядосана, наскърбена, отчаяна. Минаваше ѝ през ума да излезе в разливите да го търси, но накрая се отказа. Сърцето ѝ се късаше при мисълта да се раздели с него, но знаеше, че е погрешно да го насилва. Лъки сам трябва да вземе решението да се върне при нея. Тя не може да го принуди да я обича. Не може да го убеждава да пожелае да бъдат заедно. Той сам трябва да стигне до заключението, че животът му ще е празен без нея. Да проумее, че не може да решава проблемите си, като се крие от света.

Междувременно Серена бе стигнала до мъчителната яснота, че той няма да вземе такива решения. Може би се е излъгала в него. Може би изобщо не я обича... Може би само плътта ги бе тласнала един към друг, а обстоятелствата бяха направили всичко по-интензивно, като във фокуса на някаква лупа. Навярно само тя бе изпитвала нещо повече от обикновена страст. Навярно само тя се чувства сега така самотна и изоставена...

Още докато дърпаше чекмеджето, за да измъкне синята риза, Серена мислено се изруга. Няма що, много умно! Това в никакъв случай не е цяр срещу любовна мъка! Но нейният вътрешен глас бе помилостив. Този мъдър вътрешен глас ѝ нашепваше, че ѝ трябва време. Нито една от нейните терапии не би могла да промени нещо във факта, че продължава да обича Лъки Дусе, че ѝ липсва, че боледува за него. И консулт от световни специалисти да събере, и те не биха могли да ѝ помогнат. Беше уморена в края на един дълъг и изнурителен ден,

копнееше за неговата близост, нуждаеше се от неговото рамо, за да се облегне на него... Серена се подчини на волята на ръцете си — те сами отвориха скрина, извадиха старата дънкова риза от чекмеджето, притиснаха към бузата грубия плат, за да може да вдъхне неговата миризма.

Не минаваше и час, без да помисли за Лъки. Питаше се какво ли прави той сега, добре ли е, все още ли гони браконieri... Непрекъснато си го представяше — застанал прав отзад в пирогата как се плъзга мълчалив из блатото, как седи в ателието си, потънал в размисли пред някоя картина. Без да иска, мисълта ѝ се връщаше отново и отново към него — къде е сега, чувства ли липсата ѝ?...

Той стори онова, което бе счел за правилно и необходимо — бе я напуснал. Каква ирония само! Да я зареже един пропаднал човек! Понякога се ядосваше, като си помислеше как самоволно реши той какво е най-добро за нея. А понякога ѝ ставаше страшно тъжно, задето той си мислеше, че не заслужава любовта ѝ... Имаше мигове, когато Серена си казваше, че може би така действително е най-добре — да погребее любовта си и да продължи да живее живота си. Ала нощем, когато лежеше в леглото и се взираше в тъмното, съвсем не бе убедена, че е така.

Тя притисна ризата към гърдите си, затвори очи и въздъхна — болката проникна през защитната стена, която бе иззидала около сърцето си. През отворената стъклена врата нахлуваха шумовете и ароматите на лятната нощ. С тях я облъхна и споменът за нощта, в която се бяха любили с Лъки тук, в тази стая.

Никой мъж досега не беше събудил в нея такива чувства. Никой от тях не бе успял да преодолее бариерата от хладно самообладание, за да открие истинската жена в нея. Нямаше никакъв резон. Не бе и мислила, че е възможно да се влюби толкова бързо и толкова дълбоко. Това не се подчиняваше на никаква логика, не се вписваше в никаква позната схема, не можеше да се намери никакъв аналитичен отговор. И все пак бе така! С никой друг мъж не се бе чувствала така жизнена, изпълнена със страст, жадуваща да се слее с една чужда душа. А изпитваше и тъжната увереност, че и за в бъдеще вече никога няма да ѝ се случи да преживее такова нещо.

„За мене ли си се направила толкова хубава, сладка моя?“

Думите долитаха като дим, като мъглата над разливите, носени на крилете на нейните спомени. Серена се взря в огледалото и си представи как Лъки стоеше зад нея, как пламтящите му кехлибарени очи се плъзгаха по тялото ѝ, как бе сложил красивите си силни ръце на раменете ѝ и бе притеглил към себе си...

Тя затвори очи, притисна ризата му към гърдите си и си представи за миг, че е в неговите ръце.

— Серена?

Сърцето ѝ подскочи ѝ тя рязко се обърна към вратата:

— Шелби?

Не можеше да скрие нито изненадата си, нито другите чувства, които избухнаха в нея при вида на сестра ѝ, застанала в рамката на вратата. От онзи паметен ден в кабинета на Джифорд не бяха разменили нито дума. Серена не можа да намери сили да поеме инициативата, а Шелби също не прояви готовност. Серена се бе питала неведнъж докога ли може да продължи това положение. Явно бе, че въпросите ѝ щяха скоро да намерят отговор.

— Може ли да вляза? — попита Шелби официално, като чужд човек.

— Да, разбира се.

Серена скръсти ръце на гърдите си, върху ризата на Лъки.

— Дойдох да си прибера каквото е останало — обясни Шелби, след като влезе и затвори вратата.

Серена не възрази, макар да знаеше, че всички вещи на Шелби и Мейзън отдавна са опаковани и изпратени до семейство Талбът в Лафайет. Явно, сега Шелби правеше най-важната, първа стъпка. Имаше ли някакво значение, че търси да се скрие зад някакъв предлог?

Серена наблюдаваше как сестра ѝ прекоси бавно стаята. Сякаш с десетократно намалена енергия Шелби пооправи една покривчица и намести килнатия абажур. Бе облечена безупречно, както винаги — с импримена пъстра плажна рокля с широко развяваща се пола. Всяко косъмче от тъмнорусата ѝ коса беше на мястото си, легнало послушно в ниския кок на врата ѝ. Странното бе, че Шелби, която беше луда по бижута, сега нямаше никакво украшение. Носеше само годежния си пръстен с диаманта.

Серена я разглеждаш с някакво странно безлично любопитство. Обърканите чувства, които предизвика появата на Шелби, се изпариха

и Серена се чувстваше отново празна и износена. Остана само недоверието към мотивите на сестра ѝ.

— Ти все още си ми сърдита — каза Шелби. Думите ѝ прозвучаха така, като че бе засегната и не разбира как така Серена може да е сърдита. Нейните нервни движения и бързите коси погледи издаваха обаче, че се страхува да чуе отговора на Серена.

— Не съм сърдита — Серена се обърна и погледна Шелби в огледалото.

Шелби също вдигна очи и смръщи чело.

— Да, Серена Благородната! — обяви тя горчиво. — Би трябвало да го знам!... „И ни прости греховете, както и ние прощаваме на нашите длъжници...“ Нали така беше?

— Не съм казала, че съм ти простила. Казах само, че не съм сърдита. Не изпитвам гняв, когато мисля за тебе.

— А тогава какво?

Серена помълча малко, обмисляше своя отговор.

— Не зная дали може да бъде назовано. Нещо като тъга, бих казала, но по-друго, много по-мъчително.

Погледите им се срещнаха в огледалото.

— Никога не сме били особено близки като сестри, нали? — каза тъжно Шелби.

Серена поклати глава.

— Не бяхме, наистина.

Шелби пристъпи няколко крачки по-близо, докато застанаха една до друга, без да се докосват, подобни, но не еднакви. Тя също бе вперила поглед в образа на другото ѝ аз в огледалото.

— Как е възможно да изглеждаме почти еднакво, а да сме толкова различни!? — прошепна тя, като че задаваше въпроса на самата себе си.

Серена мълчеше. На това нямаше лесен отговор. Като специалист-психолог тя би могла да изреди сума теории, но като сестра, нито една от тези теории не я задоволяваше. Като сестра тя знаеше само, че тя и Шелби са застанали от двете страни на една пропаст, прекалено широка и дълбока, за да може да се хвърли мост през нея. Възможно е било, навярно, някога, преди много време. Можели са да намерят нещо общо и да се сближат, ала това време бе отминало, и двете го знаеха.

— Бих искала да не се беше объркало така всичко! — В тъмните очи на Шелби блеснаха сълзи.

— Аз също — каза Серена тихо, разбирайки, че двете говорят за различни неща.

Пустотата, която усещаше в гърдите си, изведнъж се изпълни с порой от чувства, ала най-силното от тях — както бе казала на Шелби — беше безкрайна тъга. Да, те двете бяха все още живи, но онова, което бе помежду им, сега бе мъртво, за него жалеше тя сега като за любим човек.

— Наистина, Серена — промълви Шелби, все още взряна в двойния им образ в огледалото, — изглеждаш просто съсипана.

— О, ще се съвзема...

Ще се съвземе, естествено!

— Ами ти?

— И ние се справяме — вирна Шелби брадичка и отстъпи крачка назад. Разстоянието помежду им стана по-голямо, образът на Шелби — по-дребен.

Чак когато Шелби стигна до врата и хвана дръжката на бравата, Серена успя да проговори отново:

— Шелби! Пази се...

Една самотна сълза се търкулна по бузата на сестра ѝ, около устните ѝ трепна измъчена усмивка:

— Ти също!

Серена остана загледана след нея. Имаше чувството, че е изгубила някаква частица от самата себе си, която изобщо не е познавала. След това, уморена до смърт, със сломено сърце, тя се качи на високото старинно легло, сви се на кълбо около ризата на Лъки и направи единственото, което действително умееше да направи напоследък — плака, докато заспа.

Джифорд се вмъкна тихо в стаята. Остави таблата върху скрина и пристъпи към леглото — да погледа спящата си внучка. Страните ѝ бяха още мокри от сълзи, все още поемаше дъх на пресекулки, като безутешно плакало дете. Стискаше в ръцете си някаква стара синя риза. Изведнъж му заприлича на онова момиченце, което на времето не се разделяше от бебешкото си одеялце...

Джифорд си припомни деня, в който погребяха майка ѝ. Тогава той стана през нощта да нагледа децата, защото Робърт, сломен от мъка, не би се и сетил. Тогава Серена беше застанала върху юрганчето си, все още облечена в черната си кадифена рокличка и белите чорапки, с които я бяха облекли за погребението. Едното ѝ краче си беше още с обувката. Сълзите по бузките на детето не бяха изсъхнали. В ръката си стискаше излинялата стара пелена...

Джифорд си спомняше всичко това, като да беше вчера, макар че именно през изминалата нощ бе премислил всяка изминала година, една по една. Любовта, която бе изпитвал тогава към Серена, не бе намаляла нито на йота. За него нямаше значение, че сега Серена е вече жена и че животът бе направил всичко много по-сложно. Все още всяка нейна болка го караше да страда повече, отколкото неговите собствени болки. Мъката му от това, което направи Шелби, ставаше двойно по-голяма заради болката, която изпитва от това Серена. Страданието, което щеше да ѝ причини Лъки, просто късаше сърцето му.

Джифорд съзнаваше, че самият той години наред я бе натискал и манипулирал, но той бе правил това от обич към нея. Сега не можеше да понася да я гледа как страда. Не би могъл с нищо да промени онова, което се е случило между тях, както не бе могъл да запълни пропастта между Серена и Шелби. Но можеше да се опита да налее малко разум в главата на онзи кейджунски дръвник!... Предвид създадите се обстоятелства това бе дори най-малкото, което би могъл да стори.

Лъки провери отново въжетото, вързано за носа на полупотопената гребна лодка, и тръгна бавно през тинята към брега. Денят бе дяволски горещ. Слънцето жареше гърба му, въпреки че бе мокър от пот. Потта се стичаше от нещо като река. Той сложи чифт стари кожени ръкавици и хвана края на въжетото, прехвърлено около дънера на един мощен дъб. Без да обръща внимание на адската жегата, той се зае съсредоточено със задачата си.

От седмици вече се занимаваше да вади изхвърлени метални боклуци из разливите на Делтата. Работеше от изгрев до залез слънце, беше извадил вече цели купища ръждясали желяза — какво ли не бяха изхвърлили там хората. Стари хладилници, кревати, печки, матраци,

велосипеди, автомобилни гуми... Това не търпеше отлагане, беше много сериозна задача — Лъки трябваше да ѝ се посвети изцяло, да се хвърли в работата, която го изморяваше толкова много, че можеше да се надява да поспи поне по няколко часа нощем.

Понякога използваше моторна лебедка, чак след като се окажеше невъзможно да се справи ръчно, само с дърпане. Усилният му труд прогонваше неприятните мисли и правеше така, че болките в мускулите му да доминират над всички останали болки, прогонваше от главата му всички други мисли.

Лъки започна да тегли бавно въжетото, напрягаше всичките си сили, забил крака в земята. Лодката се показваше все повече над водата, сантиметър по сантиметър. Капки пот се стичаха в очите му въпреки мократа превръзка на челото. Той се напрегна още повече, кръвта забуча в ушите му.

Чу мотора на лодката чак когато я видя — беше вече почти на самия бряг.

С ъгълчето на окото си Лъки зърна Джифорд Шеридан и изпъшка. Защо не го оставят на мира!? Той хвана отново въжетото и натисна с цялото си тяло, погълнат от работата си. Лодката се поразмърда и се приближи още десетина сантиметра към брега.

Моторницата престана рязко де треци, ала Лъки продължаваше работата си, като че изобщо не бе забелязвал Джифорд Шеридан.

— Имах на времето едно муле, и то можеше да тегли точно така — каза старият, като разтегляше думите. — Но си мисля, че то беше къде-къде по-умно от тебе.

Лъки изпълни целите си дробове с важния въздух, хвана отново въжетото и го опъна така, че жилите на врата му с издуха, като че ще се пръснат. Носът на изоставената лодка подскочи напред, когато кърмата се измъкна от тинята. Лъки пусна въжетото и преобърна лодката, за да изтече водата от нея.

Джифорд го наблюдаваше търпеливо изпод козирката на старото си ловджийско кепе.

— Ти какво насам? — изръмжа Лъки, без дори да вдигне очи. Извади от лодката една малка котва и я постави на брега. — Мислех, че при тебе вече всичко е наред и нищо не ти липсва, старче.

— Тебе пък какво те е грижа какво имам и какво ми липсва? Всеки знае, че ти се интересуваш само от себе си.

Лъки мълчаливо изгребваше водата от лодката. За какво е всичко това?! Животът му и без това е достатъчно жалък, за да трябва да се разправя сега и с този свадлив старец. Бе сторил за него онова, което трябваше. И баста!

— Ти разби сърцето й — заяви Джифорд лаконично.

Лъки изтръпна. Думите се врязаха като бич в нежна плът. Застанал до хълбок във водата, той бе насочил цялото си внимание към лодката.

— Не съм я карал да се влюбва в мене.

— Не си, ала въпреки това е станало, така ли е? Един Господ знае какво ли намира в тебе! Аз, като те гледам, не виждам нищо освен един опърничав, себичен тип, който е толкова зает със самобичуване, та дори не вижда, че няма за какво повече да се кае. — Джифорд сви рамена и въздъхна, без да откъсва от Лъки нито за миг своите умни тъмни очи. — Зная ли? Може да ти доставя удоволствие да се изтезаваш. Възможно е и да ти е приятно да си представяш как си можел да живееш щастливо с една прекрасна жена, но си се отказал, просто за да се самоизмъчваш. Това вие, католиците, умираете да се правите на мъченици!

Джифорд си говореше и окото му не трепваше от убийствените погледи, които му мятеше Лъки. Старият човек бе седнал силно приведен напред, опрял лакти на бедрата си, провесил огромните си китки между коленете си — като че ли клечеше с въдица, в очакване рибата да клъвне.

Лъки най-безцеремонно му обърна гръб и продължи да тегли лодката, за да я издърпа на сушата. Когато лодката легна на тинята като заседнал в плиткото кит-самоубиец, Лъки отново се обърна към Джифорд.

— Така стана най-добре.

Джифорд изсумтя.

— По-добре кажи „най-лесно“!

— Не е така! — Лъки войнствено пристъпи към металната моторница. — Да не мислиш, че я оставих за удоволствие? Съвсем не! Но какъв живот можех да й предложа? Ставам ли аз за съпруг?

— Надали, докато не се озаптиш! А не вярвам, че това може да стане скоро! — отвърна Джифорд подигравателно. — Виж какво! Сега

като нищо мога да се върна и да кажа на Серена, че е идиотка, дето е седнала да реве по цели нощи за тебе!

Попадението беше отлично — по-точно, отколкото Джифорд би могъл да си представи. Защото Лъки бе чул Серена да плаче. Една нощ бе стоял тайно на галерията в Шансон дю Тер, само за да я зърне, да утоли поне малко разяждащия го копнеж. И тогава я видя как лежи свита на леглото и плаче, скрила ръце в ризата, която той ѝ беше дал. Лъки напразно се опитваше да си втълпи, че е действал правилно, че не заслужава нейните сълзи. Ала звукът от риданията ѝ просто съкруши сърцето му.

— Не мога да ѝ дам онова, от което тя има нужда — каза Лъки, вперил очи в обувките си.

— Е, и от какво се нуждае тя според тебе? От пари? От някакво чиновниче за съпруг? Тя сама печели достатъчно. А, ако искаше да вземе някой книжен плъх, отдавна да си го е намерила. Серена има нужда само от твоята любов. И ако ти не намериш начин да ѝ отговориш, наистина си за ожалване, Бог ми е свидетел!

— Тя знае, че я обичам — каза Лъки неохотно.

— Ами върни се тогава!

— Не мога.

Джифорд изруга. Чувстваше, че губи търпение.

— Да те вземат мътните, момче! И защо да не можеш?

Лъки го изгледа продължително и красноречиво. Единият ъгъл на устата му се вдигна в горчива усмивка.

— Имам си съображения.

Старият стисна зъби, по лицето му избиха червени петна, но обузда гнева си.

— Да бе, Лъки! — каза той с дълбока въздишка. — Всъщност ти си си много добре тук самичък. — Джифорд се пресегна към стартера и хвана ръчката. — За Серена не се безпокой! Тя ще се изправи отново на крака. Тя е Шеридан.

Моторът изхърка и затрещя. Джифорд си замина. Лъки остана да гледа след него, кипнал и развълнуван като разпенената вода в дирята на моторницата.

Дори и когато привечер приключи с тежкия си труд и си тръгна за къщи, това мъчително чувство още не се бе уталожило. То продължи да го гложди и по-късно, когато към полунощ все още

седеше на пода в ателието, вперил очи в картините си. През тези няколко седмици той бе успял да държи донякъде в шах емоциите си — отказваш да ги признае, всячески ги избягваше, направо ги погребва. Ала сега те изплуваха отново на повърхността и заплашваха да го задушат, както нефта, излят в каналите на Делтата. Полепнаха по него, не можеше да се отърси от тях, нищо не помагаше, покри и картината, опъната на триножника.

От седмици не бе рисувал. Надявал се беше и сега да намери в рисуването покой, както когато се върна от Централна Америка. Но хванеше ли четката, за да нанесе мазките по платното, нямаше и помен от онзи покой, който бе намерил за кратко при Серена и който никога вече нямаше да се повтори...

Твърде безрадостна констатация. Утехата, която бе намирал в ателието си, сега не снизхождаваше милостиво към него. Отблъсна любовта, която му даряваше Серена, но това не му донесе мир, а само болка, приела образа на една ужасна, разяждаща самота. Като че ли бяха изтръгнали сърцето му.

Всеки път, когато излезеше с лодката из разливите, го връхлиташе отново и отново споменът за това как Серена, въпреки болезнения си страх от блатото, му се бе доверила и бе тръгнала с него. В къщата му го дебнеха спомени на всяка крачка. Изобщо не спеше нощем в леглото си — не искаше да лежи и да мисли за тялото ѝ, за нежния ѝ допир. Обърнеше ли се му се струваше, че долавя нейния парфюм. Чувстваше навсякъде присъствието ѝ, но не можеше да я докосне да я види, да я вземе в обятията си, за да пропъди тя мрака в душата му.

— Остави ме, Серена, дай ми покой! — прошепна той и бавно се надигна от пода.

Болката му пламна още по-ярко, изгаряше го, заслепяваше го. Лъки се втурна да се разхожда напред-назад пред триножника, стиснал глава в ръцете си. И до припадък да работи, пак не ще може да се освободи от тези мисли — те са се стаили и само дебнат да го измъчват. И до безсъзнание да се напие, те ще разкъсат булото на забравата.

Лъки дръпна гневно незавършената картина от триножника и я запрати с все сила на пода. Летвичките, на които бе опънато платното,

се прекършиха като кибритени клечки. Лъки хвърли и тях на пода и залитна като слепец назад.

— Остави ме на мира, Серена!... — Викът му бе отправен към небето. Лъки залитна към работната маса, протегна ръка и помете шишета, буркани и четки с един-единствен мъчителен стон: — Остави ме на мира! Остави ме!

Той тръгна, олюлявайки се, из ателието, превиваше се, като че го болеше нещо. Най-сетне се предаде. Не можеше повече да се бори със собствените си чувства. Бавно се отпусна обратно на пода до платното, точно на мястото, където се бяха любили за първи път. Чувстваше се изоставен, изпразнен от съдържание. Той вдигна лице към тавана и към студената лунна светлина, която се процеждаше през табакерите в покрива. От ъгълчетата на очите му се стичаха сълзи, отиваха към слепоочията и се губеха в косата му.

Не искаше да се влюбва. Търсеше единствено спокойствие. А ето, че сега се чувства толкова самотен, непоносимо сам.

Беше истински ад, а Джифорд бе имал наглостта да му каже, че гледал да му бъде лесно! Серена го бе нарекла страхливец. Беше казала, че той се самосъжالياва, че не дава шанс на нейната любов.

Разбира се, че се страхува! От самото начало знаеше, че в края на краищата това ще им причини само страдание. Малко ли мъка бе понесъл в живота си?

Ала ето че сега Серена страдаше, въпреки неговата благородна саможертва. Никога не бе изпитвал такава безнадеждност. Беше много по-страшно от изтезанията, които измисляха Рамос и другите. Защото сега нямаше нито помилване, нито облекчение, нито надежда за освобождение. Серена му липсваше, самото му тяло виеше от болка, че не може да я докосне. Не можеше място да си намери, защото се чувстваше виновен и знаеше, че тя има право.

Наистина е страхливец! Бе се уплашил от това, че може отново да обикне. Бе се уплашил да допусне Серена близо до себе си, изпитваше страх от онова, което тя може да открие у него. А ето че тя видя всичко, изучи го целия — и доброто, и лошото — и въпреки това го обича...

Какъв идиот, Господи! Да се откаже от такава жена! Каква глупост, да се остави на разтерзание!

Няма що, голям благородник! Голям благороден идиот, който подписва като нищо паспорта на жената, която обича. Голям страхлив идиот, който се бои от любовта. Дявол да го вземе! Идиот, който няма какво да ѝ предложи освен самия себе си само защото е свел живота си до просто живуркане!

И сега какво?

Лъки се взря в разкъсаната картина на пода — съсипана и непотребна. Може да я изхвърли. Може и да се опита да я спаси — ще опъне пак платното, ще започне наново картината...

Изведнъж над него се спусна дълбок покой. Най-после намери отговора.

Щом Серена заслужава по-добър човек, значи той трябва да се превърне в този неин по-добър човек. Щом нищо не може да ѝ предложи, ще трябва сам да се промени. Защото не желае да живее без нея. Не бива да става жертва на своето минало! Това минало го бе ограбило достатъчно — отне младостта му, надеждите му, лиши го от семейството му. Няма да позволи да му отнеме сега и Серена!

Настъпи моментът да обърне гръб на миналото си и да събере кураж да направи първата крачка. Имаше да извърви дълъг път, преди да се почувства отново нормален, цялостен, излекуван. Но би ли могъл да измине този път, без да направи първата, най-трудна крачка? Животът му такъв, какъвто е сега, не струва пукната пара!

Лъки бавно се изправи, вдигна смачканото платно и го изглади с ръка.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА

Серена застана на тротоара и погледна табелката на боядисаната в черно врата. С елегантно артистични златни букви върху черен фон бе написано: „Ричард Галери“. Тясната триетажна тухлена постройка бе притисната между други подобни на нея сгради, явно неведнъж реставрирана и поддържана с любов през дългия си живот. На прозорците имаше изящна решетка от ковано желязо — истинска дантела. От наредените едно до друго сандъчета за цветя бликаха нацъфтели яркочервени герании и тъмнозелен бръшлян. Две къщи по-нататък, на стълбичката пред вратата бе седнал млад човек и свиреше на саксофон. Точно зад него група развеселени граждани на Ню Орлийнс се събираха, като че бяха туристи, за вечеря в малкото ресторантче с маси по тротоара. По улицата изтрополи каручка, теглена от муле — живописно облеченият каруцар разказваше възторжено на своите пътници историята на квартала. Типична за Ню Орлийнс гореща лятна нощ.

Адресът на френския квартал съвпаднаше точно с адреса, отпечатан върху поканата, която Серена стискаше в ръката си, но въпреки това тя се поколеба. За последен път бе видяла Лъки преди четири месеца. До ден днешен той не бе направил опит да влезе в контакт с нея. И сегашният случай надали бе някакъв личен жест — една печатна покана, разпратена от художествената галерия. Тя можеше да означава само, че Лъки е вписал името ѝ в картотеката си. Трогателно, наистина!...

Насреща ѝ се зададоха група туристи — развеселени и шумни, разделиха се, за да я заобиколят и тя остана всред тях като скала в буен поток, който изтече надолу по улицата.

Серена погледна отново поканата в ръцете си. Спомни си какво изпита, когато отвори писмото. Беше някаква смесица от радост и тъга — радост, задето Лъки бе направил първата крачка и защото се опитваше да намери ново русло за живота си, но и тъга, защото за нея не се предвиждаше роля в този нов живот.

Беше се примирила с това, че не може да го забрави. Живееше живота си без него, но се съмняваше, че някога ще успее да се освободи напълно от него. Напротив, беше сигурна, че няма да може, защото очакваше дете от него.

Серена прехапа долната си устна, загледана във входната врата на галерията. През целия път дотук се бе опитвала да си внуши, че идва само заради Лъки, само за да го подкрепи. Но всъщност това ѝ даваше възможност да се види с него на сравнително неутрален терен, точно такъв случай търсеше. Ще му заяви най-спокойно, че ще става баща, но че не желае нищо от него. Ще му се яви в образа на разсъдлива интелектуалка, пък ако ще след това и да припадне, като остане сама.

— Няма ли да влезем? Или смяташ да разгледаш само вратата?

Серена се сепна. Погледна мъжа, който застана до нея. Бе настоял да я придружи до Ню Орлийнс — Дейвид Фарел, рус и представителен, я гледаше с приветлива усмивка, и в очите си, и на широката си уста.

Серена бе отворила кабинет съвместно с Дейвид и още един колега. Много скоро се сприятелиха. Дейвид беше чудесен събеседник, пълен с разбиране, деликатен. За своя огромна изненада само седмица след запознанството си с Дейвид, Серена му довери всичко за себе си, нещо, което съвсем не беше в характера ѝ. Но той изглеждаше толкова коректен и почтен, че всеки изпитваше веднага доверие в него. На тази именно негова черта се дължеше огромният му успех като психиатър и като любим приятел. Серена бе чула от сигурен източник, че жените в Лафайет го класирали на първо място в листата на многообещаващите кандидати за женитба.

Дейвид бе настоял да я докара до Ню Орлийнс, за да ѝ бъде морална подкрепа. Ето че сега стоеше до нея, пъхнал ръце в джобовете си, и очакваше търпеливо отговор на своя въпрос. Серена го погледна кратко:

— Да влизаме. Искан само да се уверя дали е тук, нищо повече.

Дейвид вдигна многозначително вежди.

— Аха-а!

— Запазете тези възклицания за пациентките си, доктор Фарел!

В галерията бе прохладно и светло. Картините изпъкваха на белия фон на стените, прожекторите бяха насочени с добре обмислена

стратегия към най-добрите платна, светлият паркет бе излъскан до блясък. Имаше впечатляващо много посетители. Те обикаляха наоколо, възхищаваха се от картините, присядаха, увлечени в разговор, на ниските канапета, за да се освежат с глътка бяло вино от красивите стъклени чаши с форма на лале. Едва доловимо звучеше музика — стари мотиви на кейджуните, толкова тихо, че човек трябваше да се вслушва, за да улови този фон.

Серена изведнъж разбра колко са ѝ липсвали Делтата, разливите, блатото. Неволно се засмя. В Чарлстън би изпитвала истинско удоволствие от една изложба, а сега би предпочела да си е горе на галерията в Шансон дю Тер и да слуша как се заяждат помежду си Джифорд и Пепър, докато радиото гърми, та се пука.

Не можеше да си представи Лъки в такава обстановка. Той беше прекалено едър, прекалено необуздан и първичен. Тя си проправяше път през навалищата, очаквайки да го зърне едва ли не по дънки и без риза.

— Той наистина има талант — чу гласа на Дейвид.

Бяха застанали пред една картина, показваща разливите в бронзовата светлина на залеза. Серена неволно си спомни деня, когато за първи път откри, че Лъки рисува, когато се бяха любили до триножника му...

— Да — промълви тя, — той наистина има дарба. Радвам се, че и самият той най-после го е забелязал.

— Струва ми се, че тази вечер сума хора ще го забележат. Смятам, че този твой господин Дусе ще изкара големи пари. Видяхте ли се вече?

— Не.

— Ясно — каза Дейвид и си взе чаша вино от келнера, който мина край тях. — Достатъчно е само да ми дадеш знак и веднага изчезвам!

Серена рязко спря и застина. Усети погледа на Лъки като прожектор, насочен към нея. Дъхът ѝ спря — очите им се срещнаха, той я гледаше така, като че тя е единствената жена на света. Прекъсна разговора си с двама от посетителите, които продължиха да му говорят нещо. Серена гледаше като хипнотизирана как той се запъти към нея. Движеше се с грацията на дива котка, с едва обуздавана сила, като че

ли тук всичко бе твърде тясно... Въпреки че присъстващите бяха достатъчно предвидливи да се отдръпнат и да му направят път.

Серена се бореше с вълнението, или по-точно с пристъпа от чувства, който едва не я събори. Тя го погледна хладно и каза:

— Какво виждам? Успели са да те накарат дори риза да облечеш?! Наистина, днес е забележителен ден.

Лъки смръщи чело, но попипа с ръка вратовръзката си, чийто възел бе поразхлабен. В добре огладения си панталон от светлокафяв лен, ризата екрю и кафявата копринена вратовръзка Лъки изглеждаше неимоверно добре. Косата му си беше дълга, ала сега бе сменил коженото ремъче, с което я връзваше, с нещо по-прилично.

Серена усети как стомахът ѝ се свива. От нерви. Не беше сигурна дали познава този Лъки. Май че наистина щеше да е по-добре, ако си беше в дънките.

— Не знаех дали ще дойдеш — каза той навъсено. Погледът му се спря изпитателно върху мъжа до Серена. Челюстта му се издаде леко напред.

— Разбира се, че дойдох! Получих покана — отвърна Серена с лек сарказъм. Тя протегна към него плика като доказателство. — Доведох един приятел. Надявам се, че нямаш нищо против. Дейвид Фарел. Дейвид, да ти представя Лъки Дусе.

Дейвид подаде ръка:

— За мене е удоволствие.

Лъки не отговори. Сякаш се виждаше как вибрира от вътрешно напрежение.

Дейвид скри усмивчицата си и отстъпи крачка назад.

— Така-а. Аз ще пообиколя да разгледам. Вие двамата сигурно има да си казвате куп неща.

Серена видя как Дейвид се изгуби всред хората и чак тогава се обърна към Лъки. Той я наблюдаваше с типичния си поглед — обърквач и смуцавач, както винаги. Дори и след толкова много време Серена се хвана, че следи как реагира тялото ѝ на неговата близост. Сърцето ѝ туптеше до пръсване, стана ѝ горещо, изведнъж като че ли усети всичките си нерви, оголени и чувствителни.

Тя се насили да не обръща внимание на себе си и го погледна любезно:

— Сърдечни поздравления за изложбата, Лъки! Зная какво означава това за тебе. Много се радвам!

Лъки не отговори. Бе изцяло зает с това да я съзерцава. Нощ след нощ бе лежал буден, изпълнен с копнеж по нея. Но не си позволи да я потърси, преди да е в състояние да ѝ предложи нещо. Сега се бе потопил в образа ѝ, попиваше всяка подробност — тъмнорусите коси, нежната руменина на страните, тъмните искрящи очи, енергично издадената брадичка. Беше облечена в един от своите семпли костюми — морскосиня блуза и двуредно сако с четвъртито деколте вместо ревери. Ала Лъки се улови, че не може да си я представи в никаква друга дреха освен в неговата стара дънкова риза, която тогава ѝ бе дал... Неволно се питаше дали ще види някога Серена отново с нея... Или я беше обличала вече за този „приятел“?...

— Добре изглеждаш — каза той, докато продължаваше да се чуди каква промяна е настъпила в нея, та изглежда някак по-различно.

— Ти също — прошепна тя.

— Как е Джиф?

— Добре.

„Мили Боже! — помисли си той. — Има толкова неща, които исках да ѝ кажа!...“

А ето че стои срещу нея и се опитва да води светски разговор като с чужд човек. Думите може би щяха да дойдат след като ѝ се нагледа — като че ли можеше изобщо някога да ѝ се насити.

Но всъщност никога не е бил занимателен събеседник. Би предпочел да я целуне. Да я вземе в ръцете си, да вдъхне топлото ѝ тяло, притиснато към неговото! Искаше му се да свали фибите от косите ѝ да зарови ръце в копринения им разкош. Да я съблече, да слее тялото си с нейното, да намери отново онзи неизказан покой, който бе почувствал само с нея.

Но тя беше дошла с друг мъж.

Един пръст се забодя в рамото му. Лъки се извърна и изгледа гневно собственика на галерията Хенри Ричард, строен мъж, към четиридесетте, прекалено космополитичен за вкуса на Лъки. О, през последните седмици Лъки твърде често бе принуден да си напомня, че този човек управлява една от най-прочутите галерии в града и че Даниел, снахата на Лъки, си бе дала немалко труд, за да ги запознае двамата. Само уважението към Даниел го възпираше да изпрати сега

Ричард по дяволите — спираше го и фактът, че сега има възможност да покаже на Серена колко много се е променил.

Ричард се направи, че не забелязва недружелюбния поглед на Лъки и кимна към екзотично изглеждащата жена до себе си:

— Непременно трябва да се запознаете с Анис, Лъки. Тя е изкуствовед в „Таймс“.

— Вас не са ли ви учили на добри обноски? — попита Лъки с най-мекото кадифе на гласа си. — Не виждате ли, че в момента разговарям с мис Шеридан?

Високите скули на Ричард се покриха с руменина. Художествената критичка погледна Лъки с нескрит интерес. Ричард пристъпи към Лъки и прошепна със стиснати зъби:

— Анис е много важна клечка в нашия бранш.

— Ами тогава защо не ѝ го заврете отзад! — изруга Лъки просташки. — Заеет съм с нещо по-важно.

— Лъки, виждам, че си заеет. Ние можем да си говорим по-късно...

— Можем да си поговорим сега! — Той се обърна и хвърли пълен с предупреждение поглед към Хенри Ричард. След това хвана Серена за ръка и я поведе към задния изход. — Давай да се махаме оттук! Задушавам се!

— Но твоят вернисаж...

— Може да се състои и без мене.

— О, Лъки! — запротестира Серена, без да движи устни, за да не привлече вниманието на околните. — Тези хора са дошли, за да се срещнат с тебе!

Лъки продължи да крачи — свъсил вежди, с издадена напред брадичка.

— Ако са дошли заради картините, чудесно! Ако са тук заради коктейла, нямам нищо против! Но ако са пристигнали, за да се кокорят срещу мене, да вървят по дяволите! Аз не съм експонат.

Гостите се разделяха пред тях като библейското Червено море пред Мойсей. Лъки крачеше към вратата, следван от Серена, която едва успяваше да го догонва. Прекосиха малката кухня, без да обръщат внимание на любопитните погледи на хората от бюфета, и излязоха на двора, обща градина за няколко от сградите в квартала.

Павирани алеи водеха като лъчи към един шадраван в средата на двора. Топлият вечерен въздух ухаеше на цветята, нацъфтели разкошно навсякъде. Месинговите фенери вече бяха запалени, въпреки че все още не се бе мръкнало.

— Имаш късмет, че грубото и ексцентрично държане се смята за много шик при художниците — каза Серена сухо, като му позволи да я поведе към пейката в другия край на градината.

— О, да, ще направя истински удар, нали?

— Не удар, а същинска бомба! Мислиш ли, че от тая моя ръка ще остане нещо, след като ме дърпаш така!

Лъки изруга на френски и пусна веднага ръката ѝ. Бяха стигнали до пейка от ковано желязо под огромен жасминов храст.

— Не мога да се отпусна всред това гъмжило! — каза Лъки, като че да се извини.

Серена му се усмихва мило.

— А пък аз имах впечатлението, че се справяш отлично.

Широките му рамене се свиха за миг и след това отново се отпуснаха.

— Старая се.

В Серена се надигна непреодолима потребност да го докосне. Да му помогне. Да го прегърне и да му каже колко се гордее с него. Но вместо това само приседна на пейката. През последните месеци Лъки се бе справил блестящо и без нея. Явно бе, че действително полага усилия да превъзмогне проблемите, които му създаваше неговото минало. Серена съзнаваше, че може да се гордее с него, но че не ѝ е позволено да сподели с него тази победа. Ако тя иска да оцелее, ще трябва да спазва дистанция, да стои настрана и емоционално, и физически.

— Ти оправи ли се? — запита той простичко. Погледът му се местеше по лицето ѝ като прожектор.

— О, да! — отвърна тя бавно, без особена убеденост. — Добре съм.

Ако „добре“ равнозначно на „болна от любов“ и на „самотна“...

Би могла да му каже истината, но бе решена да запази поне гордостта си.

Тишината на градината ги обгърна. Шадраванът плискаше водите си. Някъде зад сградите, в далечината, шумеше градът —

чуваше се клаксон на кола, долиташе джаз, някой разговаряше на висок глас...

Лъки нищо не чуваше. Стоеше пред нея, усещаше, че новите му обувки го стягат и се питаше дали ще остане без единствената жена, която истински е обичал.

— Липсваше ми — заяви той внезапно.

Серена го погледна смаяна. Почувства, че сърцето ѝ ей сега ще спре. Дъхът ѝ поне наистина секна.

— Ужасно ми липсваше, Серена.

— Но защо не дойде при мене?

Цялата болка на последните месеци сега се надигна и я стегна за гърлото.

— Не можех. Нямах какво да ти предложа. Не исках да дойда при тебе като несретник.

— Но аз и такъв те обичах!

Погледът на Лъки улови нейния и го закова така, в очакване на отговора ѝ.

— Опитвах се през тия месеци да те забравя — каза беззвучно Серена.

— И успя ли?

Серена мълчеше. Гледаше го, мразеше го, задето ѝ причини толкова болка, задето сега срутваше всички стени, които тя бе иззидала камък по камък, нощ след нощ през последните седмици. Мразеше го, защото ѝ ограбва мнимото спокойствие.

Лъки се наведе над нея, сложи коляно на пейката и се опря с два ръце на облегалката, отляво и отдясно на главата ѝ.

— Забрави ли ме, Серена? — Гласът му изведнъж прегракна.

Серена направи опит да се извърне, но той хвана брадичката ѝ и вдигна лицето ѝ, за да вижда очите ѝ.

— Не — прошепна тя с треперещ глас. Една сълза затрепка на миглите ѝ и се отрони надолу по бузата. С това се отрони сякаш и последната ѝ надеждица да запази гордостта си. — Не.

— И какво, по дяволите, правиш тук с друг мъж?

Ревността просто скърцаше като пясък в гласа му. Серена се ококори.

— Дейвид? Той ми е само приятел. Работим заедно.

— Приличате на влюбени.

— Глупости! — изфуча Серена. — А освен това, не те засяга!

Лъки отстъпи назад и сложи ръце на кръста си. Мракът в погледа му ставаше все по-гъст, очите му станаха черни като нощта.

— Засяга ме и още как!

— Така ли? — Серена вдигна вежди иронично. — И защо, ако мога да попитам?

— Защото те обичам! — сопна се гневно Лъки.

Изведнъж стана абсолютно тихо. Серена го гледаше, без да може нито да издаде звук, нито да помръдне.

— Обичам те! — повтори Лъки тихо, вече без гняв.

Без да откъсва поглед от Лъки, Серена бавно се изправи.

— Вече се бях отчаяла — прошепна тя. — Толкова дълго те чаках... — Тя поклати глава. Сълзи напълниха очите ѝ и замъглиха всички образи. — Кажи го пак! — примоли се тя, когато той я взе в прегръдките си. — Моля те, повтори какво каза!

— Обичам те! Обичам те!... — всяка дума бе целувка. Лъки я притискаше към себе си, вдъхваше насладата от близостта на тялото ѝ. — Je t'aime, ma chérie, je t'aime!^[1]

Той я притисна бурно и целуна устните ѝ. След безкрайните месеци без нея той просто чувстваше, че губи свят от жажда и глад. Езикът му докосна нейния, вкусваше сладостта ѝ, пиеше без насита... Откъсваше уста само за миг, за да поеме сълзите по бузите и по миглите ѝ.

— Не плачи, скъпа! Не плачи! Всичко ще се оправи.

Серена не можеше да издържа повече. Вълнението бе твърде голямо, самообладанието я напусна. Тя скри лице в широкото му рамо и се разрида неудържимо под напора на чувствата. Беше се вкопчила в Лъки, търсейки неговата сила, изпълнена с безкрайна благодарност към Бога, че може отново да го държи в ръцете си.

— Омъжи се за мене, Серена! — Гласът му бе напрегнат и дрезгав. — Нужна си ми. И да обърна живота си на сто и осемдесет градуса, пак няма да има никаква стойност, ако ти не си при мене. Омъжи се за мене!

Серена вдигна глава, погледна го и успя да се усмихне с трепереци устни. Това е един суров мъж, своенравен и горд. Животът с него няма да е нито лесен, нито скучен. Но животът ѝ без него нямаше никаква стойност. Добре, любовта ѝ взривява границите на

здравия разум, но какво общо има разумът с любовта?! Не очите ѝ, а нейното сърце съзря какво се крие под неговата броня, сърцето ѝ именно разбра, че този мъж заслужава обич...

— Омъжи се за мене, Серена — повтори отново той.

— Да — прошепна Серена.

— Искам да имаме деца...

— Да... — Усмивката ѝ стана по-широка. Тя хвана ръката му и я сложи на заоблението си корем.

Не беше нужно да казва повече. Лъки прочете останалото в очите ѝ. В сърцето му затрептя топлина, като си я представи с дете на ръце, с едно тъмнокосо бебе, което суче от гърдите ѝ. Животът заслужава да се живее! А той почти се беше отказал!...

Той взе Серена в обятията си. Любовта му се разрази в него като гръмотевична буря, която помита всичко, всичко, дори последните сенки на мрака в неговото сърце.

Най-сетне той я пусна и изтри с палец последните сълзи от очите ѝ, сериозен и вгълбен, като че свещенодейства.

— Не зная дали ще бъда добър съпруг, скъпа. Толкова дълго бях сам! По-дълго, отколкото предполагаш.

— Не се страхувай — отвърна Серена и сложи длан на гладката му буза, — никога вече няма да бъдеш сам.

— Моята жена ще е с мен.

— Винаги.

[1] Обичам те, скъпа моя, обичам те! (фр.) — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.